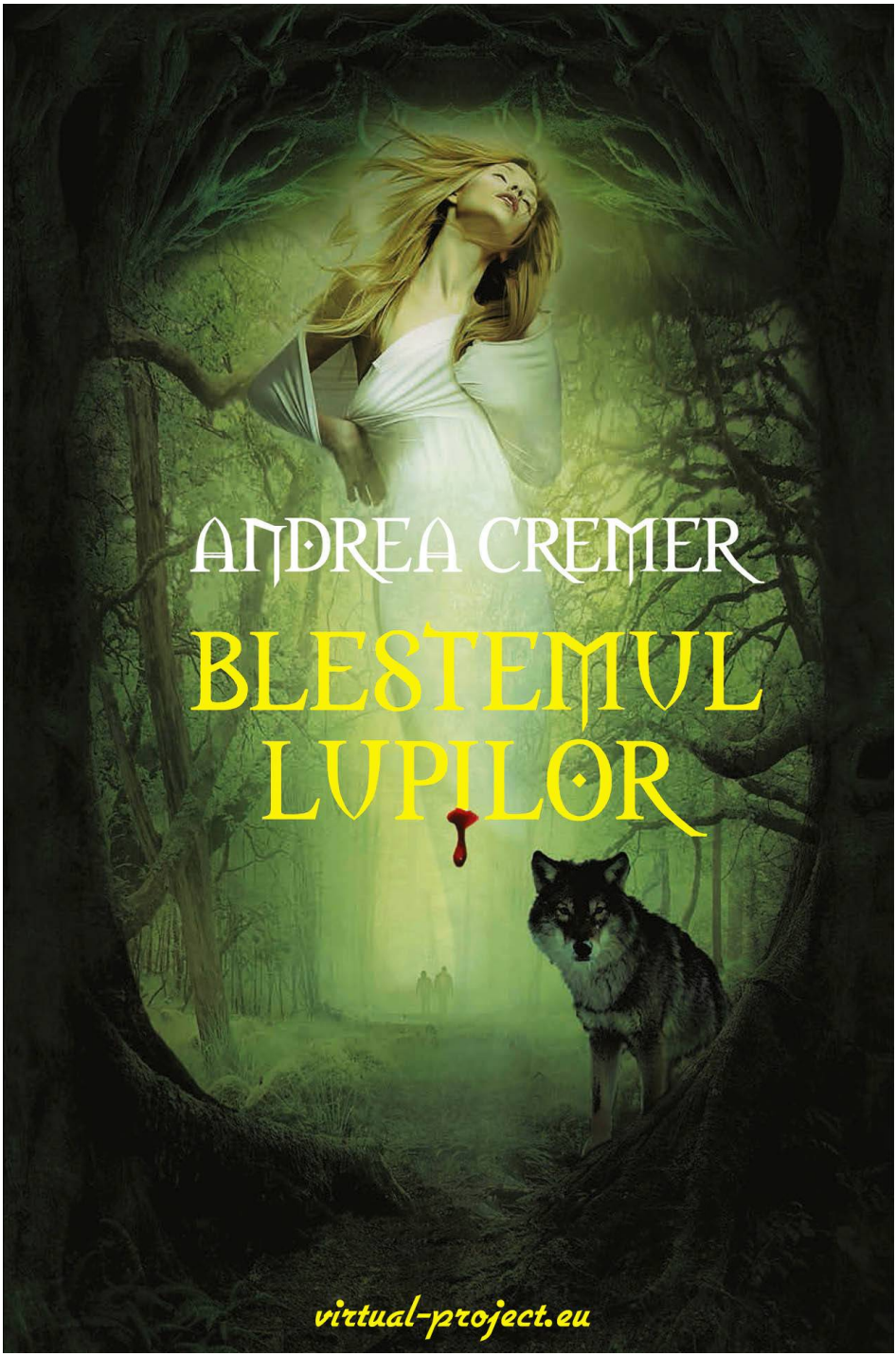
ANDREA CREMER
BLESTEMUL LUPILOR
virtual-project.eu

ANDREA CREMER

Seria: UMBRA NOPȚII

Volumul 2

BLESTEMUL LUPILOR

Original: Wolfsbane

Traducere:
SMARANDA CÂMPEANU

virtual-project.eu

Editura: LITERA

2012

• Partea I •

Purgatoriul

„Eram epuizat; niciunul dintre noi
nu era sigur încotro ne îndreptam,
așa că am poposit pe un platou mai
pustiu decât căile deșertului.”

Dante, *Purgatoriul*

• Capitolul 1 •

Nu puteam să nu aud țipetele. Întunericul mă învăluia.

O greutate uriașă mă apăsa pe piept, făcându-mă să lupt pentru fiecare gură de aer și zăceam, înecându-mă în propriul sânge. M-am ridicat gâfâind în capul oaselor, clipind des, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu întunericul.

Țipetele se opriseră. Încăperea se scufundă în tăcere. Am înghițit de două ori în sec, încercând să-mi umezesc gâtul uscat și dureros. Îmi luă un moment să-mi dau seama că țipetele pe care le auzisem fuseseră ale mele, fiecare strigăt strângându-mi gâtul ca într-un clește până când usturimea devenise de nesuportat. Mi-am pus mâinile pe piept și mi-am atins tricoul cu degetele. Materialul era neted, nu era sfâșiat și nici găurit de săgețile arbaletei. Nu vedeam prea bine în acea lumină difuză, dar îmi puteam da seama că tricoul de pe mine nu era al meu sau, mai degrabă, nu era cel pe care îl împrumutasem de la Shay – tricoul pe care îl purtasem în noaptea în care totul se schimbase pentru mine.

Prin minte mi se perindă o serie de imagini încețoșate. Un covor de zăpadă. O pădure întunecată. Bătăile tobelor. Urletele lupilor care mă chemau la uniune.

Uniunea. Sângele îmi îngheță în vine. Fugisem din calea propriului meu destin.

Fugisem de Ren. Gândul la conducătorul haitei Năpasta mă făcea să-mi simt inima cât un purice, dar, când mi-am acoperit fața cu palmele, un alt chip îmi veni în minte. Un băiat îngenuncheat, legat la ochi, de mâini și de picioare, singur în pădure.

Shay.

Îi auzeam vocea, simțeam cum mă mângâia pe obraji în timp ce mă zbăteam între conștient și inconștient. Ce se întâmplase?

Mă lăsase atât de mult timp singură, în întuneric… Încă eram singură. Dar unde mă aflam?

Ochii mei începură să se obișnuiască cu lumina slabă din încăpere. Cerul înnorat filtra razele soarelui care răzbăteau prin vitraliile înalte de pe peretele alăturat, dând o nuanță ușor rozalie umbrelor din încăpere. M-am uitat de jur împrejur, căutând o cale de scăpare, iar privirea mi s-a oprit asupra unei uși înalte de stejar, aflate în dreapta patului, la vreo doi sau trei metri de locul în care zăceam.

Reușisem să-mi recapăt respirația, dar inima încă îmi bătea nebunește. M-am dat jos din pat și m-am ridicat cu atenție în picioare. N-am întâmpinat dificultăți în a-mi menține echilibrul și am simțit cum fiecare mușchi își revine la viață, încordat și pregătit de orice.

Aș fi fost în stare să mă lupt și să ucid la nevoie.

Am auzit sunetul de pași. Cineva apăsă pe clanță, ușa se dădu de perete, iar în încăpere intră un bărbat pe care îl mai văzusem doar o dată în viață. Avea părul des, de un castaniu închis, culoarea cafelei negre, fața puternică și pătrățoasă, ușor îmbătrânită și ridată, acoperită de o barbă țepoasă, încărunțită, nerasă de câteva zile – neîngrijit, și totuși atrăgător.

Văzusem acel chip cu câteva clipe înainte să-mi dea lovitura de grație, cu mânerul sabiei. Am simțit cum mi se ascut caninii și am mârâit gutural.

Deschise gura, gata să-mi spună ceva, însă m-am transformat în lup și m-am ghemuit la pământ, mârâind spre el. Îmi arătam colții, iar mârâitul creștea în intensitate. Aveam două variante: să-l fac bucăți sau să țâșnesc pe lângă el. Probabil că mai aveam doar câteva secunde la dispoziție să mă hotărăsc.

Și-a dus brațul la brâu, dând la o parte mantaua lungă de piele și punând mâna pe un paloș lung și curbat.

Luptă să fie!

Mușchii mi se încordară când m-am ghemuit la pământ, gata să-i sar la gât.

— Așteaptă.

Își luă mâna de pe paloș și își ridică palmele în aer, încercând să mă liniștească.

Am înghețat, uimită de gestul lui și oarecum iritată că putea să creadă așa ceva. Nu aveam să mă calmez așa ușor. După ce mi-am arătat din nou colții, mi-am luat inima în dinți și am aruncat o privire înspre holul ce se zărea în spatele lui.

— Nu vrei să faci asta, spuse el, făcând un pas înainte și intrând în câmpul meu vizual.

Am mârâit drept răspuns.

Și nici nu vrei să afli de ce sunt capabilă când sunt încolțită.

— Îți înțeleg instinctul, continuă el, împreunându-și mâinile la piept, fără să-și scoată sabia din teacă. Poate că o să reușești să treci de mine. Dar, apoi, la capătul holului, o să dai peste un mic dispozitiv de pază. Iar dacă treci și de ei, ceea ce nu cred să fie o problemă, având în vedere că ești o alfa, vei da peste câte un grup și mai mare de paznici în dreptul fiecărei ieșiri din clădire.

„Având în vedere că ești o alfa”. Cum de știe cine sunt?

Mârâind în continuare, am făcut câțiva pași înapoi și am aruncat o privire peste umăr, înspre ferestre. Puteam să sar cu ușurință prin ele și să le sparg. Avea să doară, bineînțeles, însă, dacă nu eram foarte sus, aveam să supraviețuiesc.

— Nu-i o soluție, spuse el, uitându-se lung la ferestre.

Ce e tipul ăsta? *Îmi citește gândurile*?

— Suntem la cel puțin zece metri de pământ și o să cazi direct pe marmură tare, zise el, făcând un pas înainte.

Am dat înapoi.

— Și niciunul dintre noi nu vrea să-ți facă rău.

Mi-am înăbușit mârâitul.

Apoi continuă în șoaptă și foarte rar:

— Dacă te transformi din nou în om, vom putea vorbi.

Am scrâșnit din dinți, frustrată, plimbându-mă speriată de-a lungul și de-a latul încăperii. Știam amândoi că deveneam din ce în ce mai nesigură pe mine cu fiecare minut care trecea.

— Dacă încerci să fugi, continuă el, vom fi nevoiți să te ucidem.

Vorbise atât de calm încât îmi luă ceva timp să procesez informația.

Am lătrat scurt în semn de protest, un lătrat care se

transformă într-un râs amar în timp ce-mi reluam înfățișarea umană.

— Parcă nimeni nu dorește să-mi facă rău.

Zâmbi în colțul gurii.

— Așa e, Calla. Eu sunt Monroe.

Făcu un pas înainte.

— Stai pe loc, am spus, arătându-mi caninii.

Se opri.

— N-ai încercat încă să mă ucizi, i-am spus, aruncându-mi ochii prin încăpere în căutarea unui obiect care să-mi confere un avantaj tacit. Dar asta nu înseamnă că am încredere în tine. Dacă miști chiar și cu un centimetru lama aia de oțel care îți atârnă la brâu, te las fără braț.

Dădu din cap încuviințând.

Aveam atâtea întrebări să-i pun, încât începuse să mă doară capul. Simțeam că-mi pierd din nou suflul. Nu-mi permiteam să intru în panică. În plus, nu-mi permiteam să-i arăt că îmi era frică.

Amintirile mă răscoleau adânc, înfiorându-mă și, când mă gândeam la ce se întâmplase, mi se făcea pielea de găină. Auzeam și acum țipetele de durere. M-am înfiorat când am văzut strigoii plutind pe lângă mine ca niște umbre întunecate, în timp ce sucubii urlau deasupra mea. Îmi îngheță sângele în vine.

„Monroe! Băiatul este aici!”

— Unde e Shay?

M-am înecat rostindu-i numele, iar groaza mi se ridică în gât în timp ce așteptam răspunsul lui Monroe.

Îmi aminteam de frânturi din trecut, de serii de imagini începușate asupra cărora nu puteam zăbovi mult. Mă luptam cu amintirile, încercând să pun evenimentele cap la cap și să-mi dau seama ce se întâmplase și cum ajunsesem în acel loc. Îmi aminteam că gonisem, la un moment dat, pe culoare înguste, dându-mi seama că fusesem încolțiți și căutând intrarea în biblioteca de la Conacul Rowan. Unchiul lui Shay, Bosque Mar, încerca să ne liniștească și să ne facă să nu ne gândim la ceea ce ni se întâmpla de fapt.

Shay mă strângea atât de tare de mână încât începuse să mă doară.

— Spune-mi cine ești cu adevărat.

— Sunt unchiul tău, spuse Bosque calm, apropiindu-se de noi. Sânge din sângele tău.

— Cine sunt *Păzitorii*? întrebă Shay.

— Alții ca mine, care nu-și doresc decât să te protejeze, să te ajute, răspunse Bosque. Shay, tu nu ești precum ceilalți tineri. Ai talente pe care nu le-ai folosit niciodată și pe care nici măcar nu poți să ți le închipui. Îți pot arăta cine ești cu adevărat. Te pot învăța să folosești puterea pe care o ai.

— Dacă ești atât de preocupat să-l ajuți pe Shay, de ce trebuia să fie sacrificat la uniune? l-am întrebat, împingându-l pe Shay în spatele meu, protejându-l de Bosque.

Bosque clătină din cap.

— O altă neînțelegere gravă. A fost un test, Calla, al loialității tale față de nobila noastră cauză. Am crezut că ți-am oferit cea mai bună educație, dar poate că nu știi povestea încercării prin care a trecut Avraam cu fiul său Isaac? Nu este oare sacrificiul celui pe care îl iubești modalitatea ultimă de a-ți dovedi credința? Chiar crezi că ne doream ca Shay să moară de mâna ta? Ți-am cerut să-l protejezi.

Am început să tremur.

— Minți.

— Oare? zâmbi Bosque și, pentru o clipă, păru aproape amabil.

— După toate lucrurile prin care ai trecut, nu ai încredere în stăpânii tăi? N-ai fi putut niciodată să-i faci rău lui Shay – ar fi fost înlocuit în ultimul moment cu un alt sacrificiu. Înțeleg că un asemenea test poate părea prea groaznic pentru a fi corect, prea mult, pentru tine și Renier. Poate că sunteți prea tineri pentru a face față unei asemenea încercări.

Mi-am încleștat pumnii astfel încât Monroe să nu-și dea seama că tremuram. Auzeam urletele sucubilor și ale incubilor, șuieratul himerelor, târșâitul picioarelor acelor creaturi îngrozitoare, mumificate, care ieșiseră din tablourile agățate pe pereții Conacului Rowan.

— Unde e? l-am întrebat din nou, arătându-mi dinții. Îți jur că dacă nu-mi spui…

— E în grija noastră, spuse Monroe calm.

Îmi zâmbi din nou superior. Nu-mi puteam da seama ce voia acest bărbat atât de rezervat și, totuși, încrezător în sine.

Și nu eram sigură ce însemna „grija noastră” în acest caz. Arătându-mi în continuare colții, m-am retras în colțul opus al încăperii, așteptându-l pe Monroe să facă următoarea mișcare, în timp ce stăteam cu ochii pe el, imagini începețoșate din trecut îmi treceau prin fața ochilor, ca tablourile dintr-o expoziție.

Metalul rece îmi strângea brațele. Ceasornicele ticăiau și am simțit cum, deodată, încheieturile mi se eliberează. O atingere caldă și blândă îndepărtă fiorii reci care îmi străbăteau pielea.

— De ce nu s-a trezit încă? întrebă Shay. Mi-ai promis că n-o să fie rănită.

— O să fie bine, răspunse Monroe. Arcurile sunt fermecate și au efectul unui sedativ puternic, o să treacă ceva vreme până o să-și revină.

Am încercat să vorbesc, să mă mișc, dar pleoapele îmi erau grele și m-am cufundat din nou într-un vis adânc.

— Dacă ajungem la o înțelegere, o să te duc la el, continuă Monroe.

— La o înțelegere?

Făcusem bine că nu-i arătasem că mi-era frică. Dacă aveam să închei o înțelegere cu un *Căutător*, trebuia să am grijă să-mi impun condițiile.

— Da, spuse el, riscând să facă un pas înspre mine.

Văzând că nu protestez, începu să zâmbească. Nu încerca să mă amăgească – nu simțeam mirosul fricii – însă zâmbetul îi dispăru, lăsând loc unei cu totul alte expresii. Să-i fi fost oare teamă?

— Avem nevoie de tine, Calla.

M-am scuturat, încercând să scap de confuzia care îmi dădea târcoale ca un roi enervant de muște. Trebuia să par sigură pe mine, în niciun caz distrasă de comportamentul lui bizar.

— Cine are nevoie de mine, mai exact, și pentru ce?

Furia îmi dispăruse, dar, cu toate astea, îmi arătam caninii ascuțiți. Nu voiam ca Monroe să uite nici măcar o clipă cu cine avea de-a face. Eram totuși o alfa – trebuia să țin minte asta, tot atât cât trebuia el să o vadă. Forța era singurul atu pe care îl aveam acum.

— Oamenii mei, spuse el, făcând un semn vag cu mâna în spate, înspre ușă și orice s-ar fi aflat dincolo de ea. *Căutătorii.*

— Tu ești conducătorul lor? am întrebat, încruntându-mă.

Părea puternic, dar epuizat – ca un om care nu reușea niciodată să doarmă cât avea nevoie.

— Sunt unul dintre conducători, răspunse el. Conduc divizia Haldis, care are cartierul general la avanpostul Denver.

„Hai să vorbim despre prietenii tăi din Denver."

Undeva, în adâncurile minții, i-am văzut pe Lumine, stăpâna mea, zâmbind și pe un *Căutător* urlând.

Mi-am împreunat mâinile pe piept ca să nu mă înfior.

— OK.

— Dar nu doar divizia mea are nevoie de ajutorul tău, continuă el, întorcându-se brusc cu spatele și începând să se plimbe agitat în fața ușii. Cu toții avem nevoie de tine. Lucrurile s-au schimbat, nu mai avem timp de pierdut.

Își trecu mâinile prin păr în timp ce vorbea. M-am gândit pentru o clipă s-o iau la goană, căci era evident neatent, dar felul în care se mișca și îmi vorbea mă fascina suficient de tare încât să nu mai fiu atât de sigură că îmi doresc să evadez.

— S-ar putea să fii singura noastră șansă. Nu cred că Scion poate să se descurce de unul singur. Iar tu ai putea fi ultima parte a ecuației. Ai putea fi încununarea.

— Încununarea a ce?

— A acestui război. Tu poți să-i pui capăt.

Război. La auzul acestui cuvânt, am simțit sângele clocotindu-mi. Mă bucuram; căldura care îmi curgea prin vine mă făcea mai puternică. Fusesem crescută să lupt.

— Avem nevoie să ni te alături, Calla.

Abia dacă îl mai auzeam. O ceață roșiatică mă învăluise – mă gândeam numai la violența care îmi marcase cea mai mare

parte a vieții.

Războiul Vrăjitoarelor.

Fusesem în serviciul *Păzitorilor,* îi slujisem în lupta lor împotriva *Căutătorilor* din momentul în care învățasem să mușc. Vânasem pentru ei. Ucisesem pentru ei.

L-am fixat pe Monroe cu privirea. Îi omorâsem oamenii. Cum putea oare să-și dorească să trec de partea lor acum?

Rămase nemișcat, de parcă îmi simțise ezitările. Nu scoase niciun cuvânt, dar își duse mâinile la spate, privindu-mă atent, așteptând să vorbesc.

Am înghițit în sec și m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— Vrei să lupt pentru tine.

— Nu numai tu, spuse el.

Îmi dădeam seama că și el își căuta cu atenție cuvintele. Părea disperat să umple distanța dintre noi cu gânduri.

— Dar tu ești cheia. Tu ești o alfa, o conducătoare. De asta avem nevoie. De asta am avut întotdeauna nevoie.

— Nu înțeleg.

Ochii îi străluceau atât de puternic în timp ce vorbea, încât nu știam dacă trebuia să-mi fie teamă sau să cad pradă fascinației.

— *Gardienii,* Calla. Haita ta. Avem nevoie să-i aduci aici. Să lupte cu noi.

Am avut senzația că se cască pământul sub mine și că mă prăbușesc. Voiam să cred în ceea ce-mi spunea. Doar asta sperasem, nu?

Să găsesc o modalitate să-mi eliberez haita.

Bineînțeles, bineînțeles că da. Chiar și acum, inima îmi bătea cu putere la simplul gând că aș fi putut să mă întorc în Vail, să-mi găsesc tovarășii de haită. Să mă întorc la Ren. Aș fi putut să-i duc pe toți departe de *Păzitori.* Să-i duc în altă parte. Într-un loc mai bun.

Dar *Căutătorii* erau dușmanii mei… Trebuia să fiu foarte atentă dacă aveam să închei un pact cu ei. Am decis să fac pe neîncrezătoarea.

— Nu știu dacă este posibil…

— Evident că este! spuse Monroe, aruncându-se spre mine,

de parcă ar fi vrut să mă ia de mână, cu o sclipire de nebunie în ochi.

M-am dat înapoi, transformându-mă în lup, și am dat să-l mușc de degete.

— Îmi pare rău, spuse el, clătinând din cap. Sunt atâtea lucruri pe care nu le știi.

Mi-am reluat înfățișarea umană. Chipul îi era brăzdat de riduri adânci. Hăituit, plin de secrete.

— Fără mișcări bruște, Monroe. M-am apropiat încet de el, întinzând mâna, avertizându-l să nu se mai apropie de mine. Sunt interesată, dar nu cred că îți dai seama ce înseamnă ceea ce îmi ceri.

— Știu, spuse el, uitându-se în altă direcție și tresărind la auzul propriilor cuvinte. Îți cer să riști totul.

— Și de ce-aș face asta? am întrebat.

Știam deja răspunsul. Riscasem totul ca să-l salvez pe Shay. Și aș fi făcut-o din nou fără să mai stau pe gânduri, dacă asta ar fi însemnat că aș fi putut să-mi recuperez lupii. Dacă aș fi putut să-i salvez.

Făcu un pas înapoi și întinse mâna, eliberând drumul spre ușa deschisă.

— Pentru libertate.

• Capitolul 2 •

Ușa dădea într-un coridor larg, luminat. Mi-am înăbușit un oftat. Pereții erau acoperiți cu marmură lucioasă, suprafața ei reflectând razele soarelui care răzbăteau prin ferestrele înalte.

Unde sunt?

Frumusețea încăperii mi-a distras atenția și n-am băgat de seamă că eu și Monroe nu eram singuri în acel hol.

— Atenție!

O voce aspră, cunoscută, mă făcu să tresar.

M-am întors, abia abținându-mă să nu mă transform în lup, furioasă că fusesem luată prin surprindere. Iar când l-am văzut pe cel care vorbise, aproape că m-am transformat din nou.

Ethan. Îl mai întâlnisem de două ori și de fiecare dată ne luptasem. Prima dată la bibliotecă, apoi la Conacul Rowan. Mi-am încrețit buzele ca să-mi arăt colții. Uitându-mă la el, mi-am încleștat pumnii la piept. Săgețile arbaletei lui aproape că mă uciseseră înainte să mă lovească Monroe și să-mi pierd cunoștința. Ethan se uită la mine, cu nasul în continuare ușor strâmb de la lovitura lui Shay. În loc să-i schimonosească trăsăturile masculine, dar frumoase, îl făcea să pară și mai periculos. Mușchii mi se încordară. O simplă mișcare a degetelor spre pumnalul pe care îl ținea în teacă, la brâu a fost suficientă.

Am sărit și mi-am schimbat înfățișarea în aer, iar țipătul meu indignat s-a transformat într-un urlet de lup. În momentul în care m-am izbit de el, mintea îmi era copleșită de gânduri confuze.

Proastă. Proastă. Proastă. Două cuvinte mieroase de la Monroe și nimerisem în mijlocul unei ambuscade.

Ethan își înfipse degetele în blana de pe pieptul meu îmbrâncindu-mă, iar colții mei ratară cu puțin beregata. Începu să înjure în timp ce se zbătea sub mine. M-am eliberat din strânsoare, însă, înainte să apuc să-mi înfig colții în carnea lui, cineva îmi sări în spate.

Cu brațele și picioarele încolăcite în jurul pieptului meu mă strânse cu putere, refuzând să-mi mai dea drumul. Am mârâit și m-am zbătut, încercând să întorc capul și să mă eliberez din strânsoarea noului agresor. Nu-l vedeam bine și nici nu reușeam să-mi înfig dinții în brațul care mă ținea de piept. Strigătele și hohotele de râs îmi alimentau furia. Mi-am ridicat picioarele din spate în aer și am început să mă învârt în cerc, încercând cu disperare să-l arunc de pe mine.

Ethan râdea. Se ridicase în picioare și mă privea cum mă zbăteam cu un zâmbet satisfăcut întipărit pe chip.

— Călărește-o, cowboy! Mai rezistă opt secunde, Connor, și primești medalia de aur, țipă el. Deja ai ajuns la cinci.

— Încetați! spuse Monroe, postându-se între mine și Ethan. Calla, ți-am dat cuvântul meu. Nu ești în pericol aici. Connor, dă-te jos de pe ea.

Am continuat să mă zvârcolesc și auzeam hohotele de râs ale lui Connor în spatele meu.

— Dar, Monroe, aproape că am bătut recordul.

— Bine ați venit la rodeo cu lupi!

Ethan râdea cu atâta poftă, încât mai avea puțin și se tăvălea pe jos, cu mâinile sprijinite pe genunchi ca să nu cadă.

— Am spus să te oprești!

După tonul vocii, Monroe nu părea amuzat.

Am fost atât de surprinsă să-l simt pe Connor dându-se jos de pe mine, încât am continuat să mă zbat, cât pe ce să cad.

— Uaaa, liniștește-te, Frumoasă Adormită.

M-am întors și l-am văzut pe Connor rânjind spre mine. Mi l-am amintit pe dată: celălalt *Căutător,* care ne atacase pe mine și pe Shay la bibliotecă. Și fusese și la Conacul Rowan. Îl luase pe sus pe Shay – inconștient și transformat în lup – și îl dusese undeva departe de atacul dezlănțuit al strigoilor, sucubilor și incubilor lui Bosque. M-am înfiorat aducându-mi aminte de acea hoardă și de groaza teribilă pe care încă o simțeam ori de câte ori mă gândeam la ce i se întâmplase lui Shay.

Spre deosebire de Ethan, care se uita la mine de parcă și-ar fi dorit să-mi înfigă un cuțit în beregată la fel de mult cum aș

fi vrut eu să-l muşc de gât, Connor se străduia din răsputeri să nu pufnească în râs. Expresia lui îi dădea un aer copilăresc şi atrăgător, poate chiar un pic inocent, însă eu îmi aminteam prea bine cu câtă iscusinţă mânuia săbiile. Şi acum avea la brâu două, nişte paloşe încovoiate asemenea celor ale lui Monroe. Am mârâit şi m-am îndepărtat prudentă de cei trei *Căutători.*

— Nu eşti o persoană matinală, nu? spuse Connor, zâmbind, îţi promit că-ţi aduc micul dejun, lupuşorule. Dar să nu-l mănânci pe Ethan. De acord?

— Calla.

Monroe înainta înspre mine, clătinându-şi capul.

— Nu suntem duşmanii tăi. Te rog, acordă-mi o şansă.

M-am uitat în ochii lui negri, care mă priveau fix, intens şi puţin temător. Apoi mi-am îndreptat privirea înspre Ethan şi Connor. Se aşezaseră de o parte şi de alta, în spatele lui Monroe, dar niciunul dintre ei nu-şi scosese arma la vedere. Mă simţeam paralizată de sentimente contradictorii. Instinctul mă îndemna să atac, dar *Căutătorii* reacţionaseră doar defensiv. Iar acum nu mai încercau să-mi facă rău.

Încă neliniştită, mi-am schimbat înfăţişarea.

— Îmi place mai mult de ea aşa, ţie nu? îi şopti Connor lui Ethan, care se mulţumi să mormăie.

— Ce caută ei aici? am întrebat, arătând spre cei doi bărbaţi, însă adresându-mă lui Monroe. Parcă mi-ai spus că o să fiu în siguranţă cu tine.

— Fac parte din echipa mea, răspunse Monroe. Şi o să lucrezi îndeaproape cu ei. Poţi avea încredere în ei, aşa cum poţi avea şi în mine.

Acum era rândul meu să pufnesc în râs.

— În niciun caz. Ăştia doi au încercat să mă ucidă, şi nu o dată.

— Acum, că suntem în aceeaşi echipă, n-o să ne mai luptăm, spuse Connor. Pe cuvânt de cercetaş.

— De parcă ai fi fost vreodată cercetaş. Ethan zâmbi preţ de o clipă. În plus, tocmai a încercat să-mi ia gâtul!

— Ethan. Monroe îi aruncă o privire îngheţată.

Însă ostilitatea lui Ethan mă liniștea mai mult decât promisiunile lui Monroe sau glumele lui Connor; cel puțin, amenințările lui Ethan aveau sens. Ei erau *Căutători,* iar eu *Gardian.* Ce puteam să ne oferim unii altora în afară de vărsare de sânge?

— Calla, spuse Monroe. Lumile noastre se schimbă mai repede decât îți poți imagina. Uită tot ceea ce credeai că știi despre noi. Ne putem ajuta reciproc. Vrem cu toții aceleași lucruri.

N-am răspuns și m-am întrebat ce anume credea el că îmi doresc.

— O să vii cu noi? întrebă el. O să asculți ceea ce am de spus?

Mi-am luat ochii de la el și am privit de-a lungul și de-a latul coridorului. Nu-mi părea cunoscut. Dacă fugeam, nu știam unde aveam să ajung. Aș fi putut, cel puțin, să stau cu ochii în patru și să caut o cale de scăpare în timp ce l-aș fi urmat pe Monroe.

— Bine, am spus.

— Fantastic! râse Connor. Nu ne mai luptăm! Presupun că asta înseamnă că suntem prieteni la cataramă acum? Ce drăguț!

Spunând acestea, se uită cu subînțeles spre pieptul meu.

— E lupoaică, se răsti Ethan. Ești bolnav.

— Acum nu e, spuse Connor, fără să-și ia ochii de la mine și apropiindu-se câțiva pași.

Pe măsură ce se apropia, mirosul de cidru și de violete și aroma de cafea deveneau mai puternice. Amestecul de miresme îmi era cunoscut – îl mai simțisem la un moment dat în preajma mea. Am mârâit, m-am dat înapoi, încercând să alung noile amintiri începătoșate care îmi veneau în minte.

— Ești sigur că e o alfa? întrebă Connor, strângându-mă la piept când observă că mă mișc. Nu pare destul de puternică.

— Ai o memorie selectivă, tâmpitule, se răsti Ethan. Doar pentru că e blondă și drăguță nu înseamnă că nu e și lup.

— Privește partea bună a lucrurilor, frate, râse Connor. Trebuie să trăiești clipa. Iar în clipa asta țin în brațe o fată

tare frumoasă.

— Nu mai vorbiți despre ea ca și cum nu aș fi aici! strigă Shay.

— Oh, ce grozăvie, l-am supărat pe Ales, zise Connor. Oare o să mă ierte vreodată?

— Nu întinde coarda, Connor, spuse Monroe. Am ajuns deja la punctul de întâlnire.

— Scuze, rânji Connor.

— Aici este, mârâi Shay și am auzit zgomot de pași.

— Uau! Umbra lui Ethan plana deasupra mea. Nu te pot lăsa să faci asta, puștiule.

— Ajunge, spuse Monroe. Am ajuns la portal. Haideți, mergeți.

Am încercat să mă mișc din nou, mijind ochii ca să văd mai bine în jurul meu. Aerul părea să strălucească; frigul lăsa loc căldurii. Connor mă strânse și mai tare în brațe, iar eu mi-am pierdut din nou cunoștința.

Acum, când vedeam zâmbetul ștrengar de pe chipul lui Connor, știam că îl mai văzusem cândva, chiar dacă memoria îmi juca feste. Îmi întoarse privirea, iar în ochi avea o strălucire poznașă. Mi-am încleștat pumnii și m-am întrebat cum aș fi fost mai satisfăcută – dacă l-aș fi pocnit în stomac sau un pic mai jos. Dacă voia să evite o încăierare, trebuia să-și țină gura în prezența mea.

Dar Monroe mi-o luă înainte.

— Liniștește-te, Connor. Trebuie să se obișnuiască un pic cu situația asta înainte să înceapă să-ți suporte glumele.

— Da, domnule, am înțeles!

Connor se execută, continuând însă să râdă.

Eram în continuare confuză. Ethan mormăia ceva și mă privea precaut, fără să facă nicio mișcare. Din câte se părea, nu căutau ceartă. Pentru că îi întâlnisem pe cei doi numai în situații în care încercasem să-i ucid, nu reușeam să-mi dau seama ce înseamnă acest comportament bizar și degajat pe care îl abordau astăzi. *Cine erau oamenii ăștia*?

— Anika ne așteaptă în Sala de Tactică, spuse Monroe și își drese glasul, încercând în zadar să-și înăbușească un hohot de

râs. Se întoarse și o luă înainte pe hol. Să mergem.

Trebuia să alerg ca să țin pasul cu el. Încă nu mă simțeam în largul meu știind că Ethan și Connor se afla în spatele meu. A trebuit să mă folosesc de toată stăpânirea mea de sine ca să nu mă uit în spate, chiar și numai pentru a-mi arăta colții ca avertisment.

Deveneam din ce în ce mai confuză pe măsură ce înaintam. Coridorul se curba constant; am trecut pe lângă nenumărate uși, însă nu am cotit nici măcar o dată. Orice ar fi fost locul acela, părea să fie circular, razele soarelui scăldând încăperile într-o lumină din ce în ce mai puternică, pe măsură ce zorii făceau loc dimineții însorite. Clipeam ferindu-mi ochii de lumina strălucitoare. Până și pereții străluceau. Vinișoare subțiri de cristale multicolore șerpuiau pe pereții și pardoselile de marmură, formând râuri colorate care se uneau cu razele de soare proiectând curcubeie fantomatice prin încăpere. Modelele hipnotice de lumină îmi captaseră atenția. În momentul în care Monroe se opri brusc, de abia dacă am reușit să evit ciocnirea de el.

Ajunsesem într-un punct în care coridorul se îngusta, noi cărări bifurcându-se la stânga și la dreapta noastră. Cărarea care o lua spre stânga dădea înspre ceva ce părea a fi centrul clădirii. Nu era o încăpere propriu-zisă, ci o serie de uși de sticlă, la capătul cărora se zărea un pod de marmură. Am urmărit cu privirea drumul de piatră cubică și mi-am ținut respirația când am văzut că, la capătul lui, se deschidea o curte interioară imensă, aflată la cinci sau șase metri mai jos.

Se pare că Monroe nu a mințit când a vorbit despre ferestre.

Curtea interioară era plină de… *sere și grădini*? Păreau să fie grădini, dar în ele nu creșteau plante. Până la urmă, aproape că venise iarna. Sau era deja iarnă? Oare cât timp stătusem aici?

Mi-am ridicat privirea și am văzut că, spre deosebire de coridorul pe care îl urmasem până atunci, curtea interioară se deschidea spre cer. De cealaltă parte a ușii de sticlă, pluteau leneși fulgi ușori de zăpadă, căzând pe pământul întunecat.

Am simțit că mă atinge cineva pe umăr și am tresărit.

— Mai întâi să rezolvăm ce avem de rezolvat, spuse Monroe zâmbind. Apoi, facem turul.

— Bine, am răspuns, urmându-l pe holul ce se deschidea la dreapta.

Am simțit că mă îmbujorez și am sperat că nu părusem prea uimită în momentele în care mă oprisem să studiez clădirea.

Noul coridor era mult mai larg decât cel pe care venisem și, spre deosebire de primul, era drept. De o parte și de alta a coridorului erau câteva uși, iar două dintre acestea, din lemn masiv, se deschideau chiar în fața noastră. Când am ajuns în dreptul lor, mi s-a tăiat respirația. Pe fiecare suprafață de lemn era scrijelit simbolul alchimic al pământului – același triunghi care marca intrarea în Peștera Haldis, așa cum văzusem în cartea *Războiul tuturor împotriva tuturor*.

— Și-a făcut temele, spuse Connor. Silas o să fie încântat.

Monroe și Ethan îl ignorară, iar eu mi-am mușcat buzele, încercând să-mi amintesc că trebuia să-mi ascund reacțiile. Dar toate acele gânduri dispărură când Monroe deschise ușile. Am intrat într-o încăpere imensă, în mijlocul căreia se afla o masă rotundă și masivă, parcă împrumutată de la curtea regelui Arthur. Pereții erau plini de rafturi cu cărți vechi – legate în piele, ca acelea pe care le răsfoisem la Conacul Rowan. Asemănarea era destul de mare încât să simt cum mi se ascut dinții.

Cu coada ochiului, am văzut două persoane care stăteau lângă niște rafturi cu cărți, vorbind în șoaptă în timp ce priveau titlurile de pe cotoarele cărților. Pe unul îl cunoșteam. Și îl iubeam.

Shay clătina din cap în timp ce o asculta pe fata care era cu el. Părea de vârsta mea și avea ochii mari, căprui și umezi, pe jumătate ascunși în spatele șuvițelor de păr roșcat care i se desprindeau din cocul prins cu o agrafă de metal la ceafă. Fata era primul *Căutător* pe care îl vedeam neînarmat până în dinți, deși, asemenea celorlalți, avea o costumație de luptător: pantaloni de piele jerpeliți, cizme cu toc gros și o tunică mulată de in nevopsit. De fapt, și eu purtam acum aceleași

haine. Avea o curea groasă care îi atârna jos pe talie și de care erau prinse două țepușe lungi și subțiri de metal. Nu-mi puteam da seama ce erau. Aveau cam 60 de centimetri lungime și arătau ca niște bare subțiri din argint strălucitor, foarte ascuțite la capete. Într-o mână ținea un teanc de hârtii împăturite, pe care le lovea ușor și ritmic de coapsă.

M-am încruntat văzând că își sprijinea mâna pe brațul lui Shay. Mi-am dat seama cu uimire că eram geloasă, iar gelozia își înfigea adânc dinții în mine. Nu voiam să-l atingă altă fată. *Era al meu.*

Shay își ridică privirea de parcă mi-ar fi auzit gândurile. Dar, când se întoarse spre mine, mi-am dat seama că îmi simțise mirosul. Simplul gând mi-a transmis fiori pe șina spinării și m-am trezit că alerg spre el, aruncându-i fetei o privire amenințătoare în timp ce-mi făceam loc pe lângă ea.

— Calla! strigă Shay, întinzându-și brațele spre mine. Ești bine?

Inima îmi bătea prea repede și abia dacă puteam să respir.

Mă temusem că aș fi putut să nu-l mai văd vreodată. Că niciunul dintre noi nu avea să supraviețuiască acelui calvar.

Am dat din cap, dar picioarele mi s-au înmuiat. Dar Shay era acolo. Mă prinse în brațe înainte să mă prăbușesc. M-am agățat de el, știind că acum era la fel de puternic ca mine. Puteam să-l strâng în brațe fără să-mi fie teamă că-i fac rău. Shay mă strânse și mai tare în brațe și m-am tras mai aproape. Îmi lipi capul de pieptul lui și mă sărută pe creștet.

Shay. *Shay*. Am tras adânc aer în piept. Mirosul lui, mireasma de primăvară, acea adiere caldă și plină de speranță, asemenea razelor soarelui care inundau încăperea, mă învăluiau.

Trecându-mi degetele prin părul lui, mi-am apropiat chipul de al lui. Sărutându-l, mi-am dat seama cât de surprins era. Un sărut dulce și proaspăt, dulceață care se transformă mai apoi în căldură, apoi căldura de pe buzele lui se plimbă peste obrazul meu.

— Calla, șopti el, mușcându-mă ușor de ureche – o reacție de lup care m-a făcut să-mi frec afectuos nasul de gâtul lui. *Al*

meu. E al meu.

— Înnebunisem la gândul că nu pot să fiu cu tine, spuse el, dându-se un pic înapoi ca să se poată uita mai bine la mine. Dumnezeule, ce bine e să te revăd.

Connor fluieră, iar fata, care până atunci se uitase curioasă la noi, ne aruncă o privire răutăcioasă. Deși mă simțeam ușurată că Shay era aici, am blestemat în sinea mea acel moment de neatenție. Trebuia să-mi fi dat seama. Asta nu era o reuniune privată. Ne observau fiecare mișcare. Îmi fusese dor de Shay și fiecare părticică a corpului meu tânjise să-l aibă aproape din primul moment în care pusesem ochii pe el, însă *Căutătorii* nu trebuiau să știe asta. M-am chinuit să-mi recapăt puterile și m-am smuls din îmbrățișarea lui.

— Sunt bine, Shay, am spus, încercând să ignor senzația de pustiu pe care o încercam acum, când nu mă mai ținea în brațe, în mare parte. Sunt un pic confuză.

— Și de asta suntem noi aici, spuse Monroe, apropiindu-se de noi. Shay, presupun că ești bine.

— Sunt mai bine acum, zise el, fără să-și ia ochii de la mine.

Am simțit fluturași în stomac când am văzut că Shay îmi ignoră încercarea de a lua distanță față de el și mă trase înapoi, strângându-mă în brațe.

— Și eu mă bucur că și-a revenit complet, zise Monroe. Ar fi fost tragic să o pierdem.

Am pufnit într-un râs amar.

— Să mă pierdeți? Din câte îmi amintesc, el a tras în mine.

Ethan nu tresări când i-am aruncat o privire acuzatoare, înainte de a mă uita din nou către Monroe.

— Iar tu mi-ai dat lovitura de grație.

Dădu din cap și zâmbi de parcă ar fi încercat să-și ceară scuze.

— Trebuia să aflăm mai multe despre tine înainte de a hotărî dacă poți fi aliata noastră.

I-am aruncat o privire plină de suspiciune.

— Și am făcut tot ce ne-a stat în putință să te vindeci cât se poate de repede.

De data aceasta, Shay a fost cel care pufni.

— Da, de parcă aș avea vreun motiv să mă încred în vindecătorii voștri.

M-am răsucit în brațele lui ca să îl pot privi.

— Vindecători?

Perioada care trecuse între lupta de la Conacul Rowan și momentul în care mă trezisem aici îmi era, în cel mai bun caz, confuză și, în cel mai rău caz, înspăimântătoare. Era clar că mă vindecaseră cumva, dar nu-mi aminteam când îmi fuseseră tratate rănile.

— Nu știu ce ți-au făcut, zise el, aruncându-i o privire mânioasă lui Monroe, care ridică din umeri.

— Săgețile au lăsat-o multă vreme fără cunoștință, spuse Monroe. Pentru asta au fost și concepute. Vindecătorii noștri au avut grijă să elimine toate toxinele din corpul ei. Acum, orice efect trebuie să fi dispărut.

Am urlat și m-am târât pe podea până am ajuns în dreptul lui. Fiecare mișcare pe care o făceam mă durea. Încă aveam înfipte în piept săgețile arbaletei. Plămânii mi se umpleau de sânge și mă înecam.

Când am ajuns în dreptul lui, mi-am schimbat forma, mi-am îngropat mâinile în blana lui și am început să-l zgâlțâi.

— Shay! Shay!

Mă agățam de el, dar simțeam cum puterile mă părăsesc.

— Săgeți fermecate! Sper că îți plac, spuse Ethan cu glas metalic.

Îndreptă din nou arbaleta înspre mine.

— Tu l-ai transformat?

Îmi luase foc pieptul, iar vederea mi se încețoșa. Am încuviințat dând din cap și m-am prăvălit pe podea, lângă Shay.

Mi-am dus din nou mâna la piept, iar inima mi se strânse la amintirea săgeților care îmi străpunseseră carnea. Mă sedaseră?

— Cât timp? am întrebat în șoaptă.

— Poftim?

Shay mă strângea de mână, strecurându-și degetele printre

ale mele.

— Cât timp am fost inconștientă? am întrebat. Cât a trecut de când am plecat din Vail?

— Cam o săptămână, spuse el.

O săptămână. Într-un fel, nu părea chiar așa de mult. Dar, când mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla cu haita mea într-o săptămână, la ce s-ar fi putut întâmpla cu ei în doar câteva ore, după ce descoperiseră că fugisem de la uniune, o săptămână părea o eternitate.

Și Ren. Ce îi făcuseră lui Ren? Minținse ca să putem scăpa de haita Năpasta care ne luase urma, iar *Păzitorii* aflaseră, cu siguranță, de trădarea lui.

Am început să tremur, iar Shay mă strânse și mai tare în brațe. Însă, în mintea mea, altcineva mă ținea în brațe. Aveam impresia că aud vocea lui Ren în spatele meu.

— Nu știu cum aș putea să te cred. Să cred toate astea. Ce ar mai fi de spus? Ăștia suntem și asta trebuie să facem.

— Asta nu înseamnă că e corect. Știi că nu mi-aș părăsi haita decât dacă aș fi obligată, am șoptit. Decât dacă asta ar fi singura modalitate de a-i ajuta.

Îmi întâlni privirea, încordat și nesigur.

— N-avem mult timp, am spus. Cum ai ajuns aici înaintea celorlalți?

Se uită înapoi, în direcția din care venise.

— A fost un mare haos după ce au găsit trupul lui Flynn, dar eu ți-am simțit mirosul și am alergat după tine. Restul încă strângeau rândurile. Haita tatei. Lupii mai vârstnici din haita Năpasta.

Se încordă și am simțit cum îmi îngheață sângele în vine.

— Dar lupii din haita Umbra Nopții?

— Au fost reținuți și li se pun întrebări.

— Ce s-a întâmplat în Vail?

A trebuit să mă trag departe de Shay și am încercat să mă adun.

N-am primit niciun răspuns și am simțit un fior rece străbătându-mi corpul, la fel ca acela pe care îl simțisem în noaptea în care fugisem.

Dar nu îmi permiteam să cad pradă fricii pentru tot ceea ce li s-ar fi putut sau nu întâmpla lupilor mei. Singura șansă de a-i ajuta erau hotărârea și forța mea de neclintit.

— Dar lupta? Cum ne-ați găsit? L-ați omorât pe Bosque Mar?

Connor pufni în râs.

— Să-l omorâm pe Bosque Mar?! Nimeni nu poate omorî chestia aia.

— Chestie? întrebă Shay, ridicând din sprâncene. Ce vrei să spui cu asta?

— Nimeni nu-l poate ucide pe Bosque Mar deocamdată, răspunse Monroe, uitându-se la Shay înainte să mi se adreseze, încă încercăm să aflăm ce s-a întâmplat în Vail.

— Și ați aflat ceva?

— Ai grijă cum vorbești, lupușorule! spuse Ethan, aranjându-și tolba cu săgeți care îi atârna pe umăr. Dacă nu am fi fost noi, ai fi murit într-o baltă de sânge, în bibliotecă.

— Din cauza voastră am ajuns într-o baltă de sânge! am spus. M-am năpustit asupra lui Ethan, l-am înșfăcat de guler și l-am aruncat pe masă. M-am aplecat peste el și mi-am arătat caninii. Să nu mai îndrăznești să-mi spui vreodată cum să vorbesc, habar n-ai cu cine te pui.

— Calla! spuse Monroe, venind lângă mine și luându-mă de pe Ethan. Te rog, n-are rost să faci asta.

Ethan sări în picioare.

— Ce naiba! Monroe, ai face bine să-ți stăpânești câinele.

Am pufnit disprețuitor.

— Și tu ai face bine să nu mă mai faci câine.

Fata pe care o găsisem cu Shay în încăpere începu să râdă.

— Frumos.

— Du-te naibii, Ariadne!

Ethan era încă alb ca varul la față.

— Ai grijă cum vorbești, zise Ariadne.

— Avem nevoie de Calla, continuă Monroe fără să clipească, cu toate că Ethan îi arunca priviri dușmănoase. Asta nici nu intră în discuție.

— Așa e, și fata are dreptate, spuse Connor, uitându-se la

mine cu prudență, dar zâmbindu-mi admirativ, în același timp. A tras vreo câteva săgeți în ea.

— Prostii, spuse Ethan. Mai întâi negociem cu puștiul ăsta, și acum cu lupul. Putem mai mult de atât.

— Copilul este *Moștenitorul,* spuse Monroe, străfulgerându-l pe Ethan cu privirea. Iar o alfa poate să fie exact ce avem nevoie pentru a câștiga războiul.

Ethan pufni pe nas.

— *Moștenitorul* nu a făcut nimic pentru noi, iar lupii n-au nicio șansă să câștige războiul. Asta este lupta noastră, iar ei sunt de partea dușmanilor noștri.

— Sunt sigur că lucrurile se vor schimba acum, că ni s-a alăturat și Calla, spuse Monroe, ridicând din sprâncene și uitându-se la Shay, așteptând parcă ceva.

Shay își îndesă mâinile în buzunare.

— Da, probabil.

— Nu e destul, Shay, spuse Monroe și am văzut pe chipul lui o umbră de supărare.

— Despre ce vorbește? am întrebat.

Shay a încetat să-l mai privească atât de aspru pe Monroe și s-a uitat la mine.

— N-am vrut să le spun nimic despre Vail și despre ce am descoperit în bibliotecă până când nu te vedeam aici. Teafără și nevătămată.

— Aha.

Cumva, am reușit să nu mă îmbujorez, deși am simțit un val de căldură străbătându-mi corpul.

Ethan avea pumnii încleștați și începu să se plimbe nervos pe lângă Monroe.

— Nu-mi pasă că e *Moștenitorul.* În lumea noastră nu e decât un copilaș. Trebuie să urmeze ordinele, nu să impună condiții.

— Pot să plec oricând, mârâi Shay. Dacă am stat mai mult decât trebuie.

— Uite ușa, zise Ethan, făcându-i un semn înspre ieșire.

— Ajunge! Așa stau lucrurile de acum înainte, Ethan, spuse Monroe. Clar?

Ethan se uită lung la el, în tăcere, apoi se întoarse cu spatele și se îndreptă spre colțul opus al încăperii.

— Ei bine, atunci, spuse Ariadne. Din moment ce presupun că nu putem vorbi despre Vail până când nu sosește și Anika, ar fi bine să facem prezentările.

Înaintă cu pași ușori, zâmbind și ignorând tensiunea care se simțea în jur.

Monroe se încruntă.

— Prezentări?

— Bineînțeles, spuse ea. Se pare că ai uitat că astăzi îmi fac marele debut. Cu toată agitația legată de sosirea lui Shay aici, nimănui nu-i pasă. Dar am primit ordin să mă prezint în fața ta, Monroe, zise, trântindu-i în brațe teancul de hârtii pe care îi ținuse în mână. Presupun că ești mulțumit că am absolvit cursurile Academiei. Sunt pregătită să-mi îndeplinesc misiunea în echipa Haldis.

Monroe oftă, uitându-se la hârtii.

— Da, Ariadne. Felicitări că ai trecut examenele. Suntem mândri să te primim în echipa noastră.

Îi zâmbi forțat.

— De acum încolo poți să-mi spui doar Adne, mormăi ea. E destul de complicat să-mi rostești numele întreg.

— Dacă insiști. Ai terminat cursul cu o rapiditate incredibilă și ai primit și cele mai bune recomandări de la profesorii noștri, spuse Monroe. Îți poți alege singură misiunile.

— Știu, zise ea, mijindu-și ochii.

— Nu trebuie să lucrezi neapărat cu Haldis.

— Știu, răspunse ea, strângând din dinți. N-ai ce să faci, înțelegi? Trebuie să mă suporți.

— Știi că n-am vrut să spun asta, începu Monroe, însă ea clătină din cap.

— Las-o baltă.

Își dădu la o parte șuvițele de păr care îi cădeau pe ochi și se întoarse spre Connor, zâmbindu-i nevinovat.

— Nu te bucuri să mă vezi? De cât timp ești la avanpost – deja de trei luni?

— Încearcă șase, răspunse el. Și, în mod evident, pe mine m-ai uitat. Am văzut cum te dădeai mai devreme la *Moștenitor,* când am intrat încăpere. O adevărată cochetă mică, nu-i așa?

— Nu flirtam, zise ea, dar am avut impresia că se îmbujorează în momentul în care îi aruncă o privire cu coada ochiului lui Shay. Știi foarte bine unde am fost și de ce a trebuit să vin aici. Nu te-am părăsit.

Mi-am înfipt unghiile în podul palmei când am văzut că Shay îmi aruncă o privire vinovată. *Cine era fata asta*?

— Un bărbat își dă foarte bine seama când e părăsit. Connor se lovi cu pumnul în piept.

— Așa îți spui zilele astea? întrebă ea, zâmbindu-i prefăcut. Bărbat? Mă gândeam că ți s-ar potrivi mai bine marionetă… sau figurant, poate.

— Nu, răspunse Connor. Cred că rămân la bărbat. Vrei să vezi dovada?

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai spune nu, Ariadne, zise Monroe strâmbându-se, dar am văzut că, deși adoptase o expresie destul de iritată, încerca să-și ascundă un zâmbet.

Zâmbetul de-abia vizibil dispăru în momentul în care ea se răsti.

— Știu că n-are sens să te întreb dacă ți-a fost dor de mine.

— Ei bine, sunt încântat să te văd, spuse Connor repede, în timp ce Monroe se strâmbă, gata să se așeze între ei. Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Tess și Isaac sunt mereu plecați. Ethan e prea morocănos ca să fie o companie plăcută. În plus, nu e nici pe jumătate la fel de arătos ca tine.

M-am uitat din nou la fată. Era drăguță… prea drăguță. Oare flirtase cu Shay cât timp eu zăcusem inconștientă?

— Glumește, zise ea, aruncându-i o privire lui Shay și întorcându-i spatele lui Connor.

— Nu glumesc, spuse Connor. Fără supărare, Ethan.

— Sunt distrus, răspunse Ethan sec.

Ariadne se uită spre mine, zâmbindu-mi superior.

— Și ea este fata-lup? Shay vorbește tot timpul despre tine. I-am zâmbit. Chiar dacă flirtase cu el, Shay se gândise tot

timpul la mine. Bun. Asta și voiam să se întâmple.

— Ea este Ariadne, spuse Shay. Mi-a arătat cum merg lucrurile pe aici.

— Spune-mi Adne, zise ea.

— Eu sunt Calla, am răspuns.

Mi-am îndreptat spatele și m-am uitat de sus la ea, căci eram un pic mai înaltă. Chiar dacă Shay nu era interesat de ea, tot voiam să mă asigur că fata înțelege cum stau lucrurile între noi. Am văzut o sclipire jucăușă în ochii ei.

— Așa am auzit. Un *Gardian* pe nume Calla… ca floarea. Frumos.

Nu mi-am putut abține mârâitul care mi se ridica din gât.

— Aha, ca floarea.

Exact impresia pe care voiam să o evit.

— Fantastic, murmură ea, zâmbind ușor. Ei bine, mă bucur să te cunosc, Lily. Dacă ești într-adevăr de partea noastră.

• Capitolul 3 •

Lily.

Îl auzeam pe Ren râzând.

N-ai de gând să încetezi să-mi mai spui așa?

Niciodată.

Mă uitam fix la ea, dar genunchii mei amenințau să cedeze.

— De ce mi-ai spus așa?

Instinctul de a mă transforma în lup mă copleșea. Aveam impresia că pereții se strâng în jurul meu.

Fugi, Calla. Fugi la haita ta. Locul tău nu e aici.

Shay trebuie să-și fi dat seama că devenisem brusc neliniștită, căci mă apucă de brațe, forțându-mă să mă uit la el.

— Calla? Hei, trage aer în piept. N-a vrut să-ți facă rău.

Mi-am dat seama că își închipuia că voiam să mă transform tocmai pentru că eram furioasă pe Ariadne. Dar nu asta era problema.

— Da, are dreptate. Scuze dacă te-am supărat. Ridică din umeri, însă ochii îi sticleau, de parcă ar fi vrut să o atac. Mi-a venit, pur și simplu. Se potrivește și e teribil de amuzant.

Urechile îmi vâjâiau atât de tare încât nici nu o mai auzeam. Aveam impresia că mă cufundam într-un vis. Nu, nu un vis, un coșmar. Sentimente pe care reușisem să le reprim cât fusesem singură începeau să iasă din nou la suprafață, să-mi inunde pieptul.

Expresia amuzată de pe chipul ei dispăru.

— S-a întâmplat ceva?

Am clătinat din cap fără să reușesc să spun nimic, dorindu-mi să se crape podeaua sub mine și să mă înghită. Îl auzeam pe Ren șoptindu-mi porecla în ureche. Oare nu puteam să stau cu Shay nici măcar cinci minute, fără să ni se amintească de singura persoană care ar fi putut să ne despartă?

Shay îi răspunse printre dinți.

— Problema e că altcineva obișnuia să-i spună așa.

Altcineva. Acum nu numai că îl auzeam pe Ren tachinându-mă în șoaptă. Îi vedeam și chipul și îmi aminteam cum mă strânsese în brațe în noaptea în care fugisem din Vail. De la ceremonia în urma căreia ar fi trebuit să devin partenera lui. Mă sărutase, mă implorase să rămân. Oare unde era acum? Minținse ca să ne ajute să fugim. Nici nu voiam să mă gândesc la prețul pe c are trebuise să-l plătească pentru acea minciună.

Vail. Acasă. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, făcându-mă să respir cu greu. Ce caut eu aici? Mi-am înfipt unghiile în podul palmei, străduindu-mă să îmi impun să nu mă năpustesc asupra *Căutătorilor,* deși lupul din mine mârâia, dornic să se lupte, disperat să se reunească cu haita lui.

Adne se uita când la Shay, care strângea cu putere din dinți, când la mine, analizând situația.

— Ah, spuse ea încet, fără să încerce să-și ascundă zâmbetul de pe buze. *Altcineva.* Înțeleg.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, Connor, trosnindu-și încheieturile, se uită cu înțeles la Monroe.

— Deci, acum o să scăpăm de sarcina de a păzi prizonierii? întrebă el. Nu că nu ar fi palpitant în comparație luptele la care ne trimiți de obicei.

— Taci vreodată din gură? se răsti Shay.

M-am simțit cuprinsă de un fior de vinovăție. Știam că dispoziția proastă a lui Shay era provocată mai degrabă de ceea ce se întâmpla cu mine decât de glumele lui Connor. Chiar dacă bancurile lui începuseră să devină un pic cam enervante.

— Hei, unde-ți sunt bunele maniere? întrebă Connor. Din moment ce tu ești *Alesul,* trebuie să faci o impresie bună. Păcat că nu te învață și eticheta aici. Știi tu – cu ce furculiță să mănânci salata. Caligrafie. Cum să eviscerezi cât mai elegant un adversar…

Preț de o clipă, am crezut că Shay avea să sară la gâtul lui Connor.

— Suficient, Connor. Cuvintele calme ale lui Monroe sunau oarecum aspru. Haideți să stăm jos până sosește Anika.

— A sosit.

O femeie intră pe ușă cu pași mari. Era îmbrăcată la fel ca și ceilalți *Căutători,* însă la gât avea un medalion de fier în forma unei roze a vânturilor. Părul, prins în vârful capului în codițe împletite, avea culoarea mătăsii de porumb.

Era însoțită de o altă femeie, a cărei înfățișare nu putea fi descrisă decât printr-un singur cuvânt: fioroasă. Avea părul negru ca smoala, tuns scurt, iar gâtul cu piele măslinie avea un tatuaj cu un model complex și dantelat. La brâu îi atârna o centură plină de cuțite, tecile lor strălucitoare captând razele soarelui, aruncând semnale luminoase în stânga și în dreapta, ca niște avertismente letale.

— Lydia! strigă Connor, traversând în goană încăperea și strângând-o tare în brațe pe războinica tatuată.

— Și eu mă bucur să te văd. Râsul ei era gros și răgușit. Ce face Tess?

— Încă se luptă cu Isaac, rânji el. Și îi este dor de tine, bineînțeles.

Ea îi zâmbi.

— Dacă lucrurile merg cum trebuie, o s-o văd în câteva ore.

Connor își sprijini brațele pe umerii ei.

— În seara asta nu cred că o să fie cine știe ce reuniune.

— Mă mulțumesc cu ce primesc, spuse ea.

Ethan se apropie de cele două. O luă pe Lydia de braț și o întoarse înspre el.

— Te-ai aranjat.

Lydia și Ethan își uniră brațele în ceea ce mi s-a părut a fi un salut ritualic.

— Am auzit că avem invitați speciali, spuse ea, aruncând o privire prin încăpere. Își opri ochii asupra mea și își plecă ușor capul.

M-am abținut cu greu să nu fac un pas înapoi, căci eram surprinsă. În mod evident, acel gest era o dovadă de… respect. Mă chinuiau două întrebări: *Oare cine credeau oamenii ăștia că sunt*? *Ce voiau de la mine*?

Lydia îl salută protocolar pe Monroe.

— Putem pleca?

Monroe se uită la mine și apoi la ea.

— N-am discutat încă despre asta.

Blonda cu expresie severă le zâmbi.

— E bine. Înseamnă că nu trebuie să ne repetăm.

Se uită la mine.

— Calla, este o onoare să te cunosc. Numele meu este Anika.

— Mulțumesc. Am dat mâna cu ea și nu m-a surprins forța cu care mi-o strânsese. Tot ce ținea de această femeie, de la glasul de contralto, până la comportamentul ei regal, trăda autoritatea.

Deși nu sunt convinsă de partea cu onoarea.

Ea râse.

— L-ai salvat pe *Moștenitor,* ceea ce înseamnă că ne-ai salvat și pe noi.

Shay se apropie de mine.

— Nici măcar nu mi-ați spus până acum ce înseamnă faptul că sunt *Moștenitor*. Adne m-a dădăcit ca pe un copil de când am ajuns aici.

— Nu sunt dădacă, protestă Adne. N-am avut încă ocazia să te bat la fund și e păcat.

Shay făcu ochii mari. Se uită la mine, clătinând din cap, dar asta nu mă liniști câtuși de puțin.

— Adne!

Monroe îi aruncă o privire severă.

Aproape că mă așteptam să-l văd pe Connor cum bate palma cu ea pentru că a folosit o replică din repertoriul lui obișnuit, dar părea a fi chiar și mai supărat decât Monroe. Am analizat din priviri silueta suplă a fetei și am făcut un calcul mental al timpului necesar să-i smulg brațele din încheieturi. Cu siguranță, mai puțin de zece secunde. Poate chiar mai puțin de cinci.

— Relaxați-vă, se răsti ea, după care îi aruncă o privire neliniștită Anikăi. Scuze, Anika.

— Scuzele sunt acceptate. Pe chipul Anikăi se zări un zâmbet care îi lumină fugar chipul. Va dura ceva să te învăț cine ești, Shay. Sunt sigură că trebuie să fie frustrant să aștepți

și îmi pare rău pentru asta. Însă tu vei avea un rol important de jucat ceva mai târziu. Chestiunea mai presantă este rolul Callei în toate acestea.

— Rolul meu? am întrebat, reușind, în cele din urmă, să-mi iau ochii de la Adne, care, în loc să-l tachineze din nou pe Shay, așa cum m-aș fi așteptat, se uita la Connor rânjind superior.

— Eu sunt *Săgeata,* spuse Anika. Așa că, pentru moment, eu dau ordinele aici.

— Poftim? m-am încruntat eu.

Atinse roza vânturilor care îi atârna la gât, înainte de a-l arăta pe Monroe.

— *Săgeata* arată calea *Ghizilor* fiecărei divizii. Deja l-ați cunoscut pe *Ghidul* diviziei noastre Haldis.

— Ce este divizia Haldis? am întrebat, gândindu-mă la simbolul pământului pe care îl văzusem pe ușă.

— O să vă explic totul la timpul cuvenit, zise ea. Promit. Însă acum trebuie să rezolvăm o chestiune urgentă. Avem nevoie de ajutorul vostru, dacă ni-l veți da.

— Cum v-aș putea ajuta eu?

În vocea mea se simțea suspiciunea. Indiferent de câte ori îmi cereau să am încredere în ei, tot mă așteptam să-mi întindă o cursă.

Îmi zâmbi, dar cu o expresie lipsită de bucurie.

— Avem nevoie să te întorci la Vail.

Am speram că izbutisem să nu-mi trădez uimirea. Să mă întorc la Vail. *Asta îmi doream, nu-i așa*? Atunci de ce aveam senzația că mă transform în stană de piatră?

— Cred că glumești. Shay făcu un pas înainte, adăpostindu-mă pe jumătate de privirea sfredelitoare a Anikăi. O s-o omoare de îndată ce pune piciorul acolo.

I-am aruncat o privire severă lui Shay. Nu se înșela, însă eu mă născusem pentru a lupta. Deși la început mă șocase propunerea Anikăi, acum teama trecuse, caninii începând deja să mi se ascută. *Sunt o alfa, Shay, nu un cățeluș. Ai face bine să nu uiți asta.*

— Nu se va întoarce la vechea ei viață, zise Anika. Acum,

că ești aici – tu, *Moștenitorul,* războiul va continua fără încetare. *Păzitorii* ne vor ataca cu toate forțele. Trebuie să obținem avantajul.

— Și cum o să obții un avantaj dacă o trimiți înapoi la Vail? întrebă Shay.

— Vrem să încercăm ceva. Monroe își puse mâna pe umărul lui Shay și îl trase în spate. Ceva ce a funcționat cu mult timp în urmă. O alianță.

O alianță. Urgia. Prima revoltă a *Gardienilor.* Totul începea să capete sens.

— Oh, am spus, simțind cum mă străbate un fior de speranță, dar și de frică. Război. *Căutătorii* pleacă la război, iar eu sunt în prima linie a frontului.

Umerii mi se încordară la gândul bătăliei, puternici, gata de luptă.

— Stai un pic, spuse Shay, dând la o parte mâna lui Monroe. Vrei să spui o alianță cu *Gardienii*?

— Am mai făcut asta și în trecut și a fost hotărâtor pentru rezistența în fața *Păzitorilor.*

Shay dădu din cap.

— Din ce am citit eu, reiese altceva. Știu totul despre Urgie. Aveți noroc că *Gardienii* nu au dispărut de pe fața pământului.

Nu mă mai proteja. Îmi ignoră mârâitul de avertizare, uitându-se în continuare la Monroe.

— Urgia s-a sfârșit prost, spuse Monroe. Însă, pentru o vreme, a avut succes. De data asta, o asemenea alianță ar putea să fie decisivă pentru victorie.

— Iar acum avem și o piesă vitală care nu exista în timpul Urgiei, zise Anika.

— Ce piesă? întrebă Shay.

— Tu, răspunse ea.

Acum veni rândul lui Shay să exclame:

— Oh!

M-am uitat la el, întrebându-mă dacă aflase mai multe despre propriul rol în povestea aceea misterioasă pe care o elucidasem la Vail. Anika îl numise piesă vitală – diferența dintre motivul pentru care Urgia dăduse greș și motivul

pentru care *Căutătorii* credeau că pot câștiga acum războiul. Speram să aibă dreptate, având în vedere prețul pe care trebuise să-l plătesc pentru că îi salvasem viața lui Shay.

— De ce? șuieră Ren. Ce are tipul ăsta de merită să-ți riști viața pentru el?

— Este *Moștenitorul,* am murmurat. Poate fi singurul care să ne salveze. Pe noi toți. Cum ar fi dacă viețile noastre ne-ar aparține doar nouă? Cum ar fi dacă nu i-am mai sluji pe *Păzitori*?

Îmi aminteam că rostisem acele cuvinte, însă mai fusese o întrebare. Una căreia nu-i dădusem glas în prezența lui Ren. Nu în acel moment, în care viața mea și a lui Shay erau puse în pericol.

Cum ar fi dacă aș putea să-mi aleg propria soartă?

Aceste amintiri îmi făcură trupul să tremure ușor. Îl iubeam pe Shay. Din primul moment în care mă atinsese trezise în mine lucruri de a căror existență nici măcar nu știam. Secretele noastre, clipele furate, săruturile interzise, faptul că riscaserăm unul pentru celălalt – toate acele lucruri mă făcuseră să aleg calea care mă adusese aici.

Fugeam din calea destinului meu pentru că nu puteam să îl las să moară. Dar acesta nu era singurul motiv pentru care fugisem din Vail. Lumea pe care o știam se năruise în jurul meu.

O alfa își protejează haita. Își conduce lupii. Eu îi abandonasem, dar numai pentru că eram convinsă că era singura cale prin care îi puteam salva.

Cum Shay nu era atent, am profitat de moment pentru a face propriile solicitări în această luptă. Deși nu aveam încredere în *Căutători,* aveam nevoie de ajutorul lor. Aceasta putea fi șansa mea de a-mi duce lupii departe de *Păzitori.*

— Da, am spus. O s-o fac.

— Calla, începu Shay.

— Nu, am spus, reducându-l la tăcere cu o privire și arătându-mi colții. Au dreptate. Și eu vreau o alianță. Și haita mea ar vrea același lucru.

— Bine, zise Anika.

Am avut impresia că-l aud pe Ethan mormăind ceva, în timp ce se îndrepta agale spre colțul în care stătuse bosumflat înainte să apară Lydia și Anika.

— Am avea nevoie de niște informații logistice înainte să începem, spuse Monroe.

— O să-ți spun ce știu, am zis, dar nu am habar cât de mult o să-ți folosească pentru a pregăti un atac.

— Orice poate fi de folos, spuse el.

Bine.

— Dar, hai să începem cu începutul. La sfârșitul toamnei, am pierdut doi *Căutători.* Știi ce s-a întâmplat cu ei?

Nu-i bine. Am reușit să nu dau înapoi de frică. Nu avea să mă ajute să pun bazele unei noi alianțe.

— Da, știu.

Încă o întrebare și probabil că o să mă omoare dacă le spun adevărul.

— Calla, așteaptă! Shay păși mai aproape de mine, cu o notă de avertizare în glas. Eram sigură că se gândise la același lucru la care mă gândisem și eu.

Am clătinat din cap.

— Dacă vor o alianță, trebuie să știe cu cine o încheie. Iar dacă vor răzbunare, atunci așa să fie. Am aruncat o privire prin încăpere. Ușile erau închise. Solide, dar nu destul cât să reziste unui *Gardian* care s-ar fi izbit în ele în plină viteză. Dacă va trebui să fug, voi reuși.

— Dar… Shay își încolăci degetele în jurul încheieturii mele.

L-am ignorat.

— Sunt amândoi morți.

Adne se uită în pământ. Anika și Lydia oftară, iar Connor se scărpină în barba abia mijită.

— Astea nu-s tocmai noutăți, Monroe.

— Știam despre Kyle, spuse Monroe în șoaptă. Era printre *Decăzuți.* Însă avem nevoie de o confirmare în ceea ce-l privește pe Stuart. Dacă nu avem o confirmare de la fața locului, nu putem să-l declarăm căzut în luptă.

Mi se ridică părul pe ceafă.

— De la fața locului?

— Da, răspunse Anika. Acesta este protocolul nostru.

M-am întrebat ce urmau să facă atunci când aveau să-și dea seama cât de „de la fața locului” era relatarea mea despre moartea celuilalt *Căutător*.

— Stai un pic. Shay se încruntă. Ce sunt *Decăzuții*? Am mai văzut numele ăsta și în *Războiul tuturor împotriva tuturor*. Sunt creaturile alea care ieșeau din tablourile grotești ale unchiului meu?

Deși nu doream, m-am înfiorat în momentul în care Shay aduse vorba despre acele creaturi care ne urmăriseră pe holurile întunecoase ale Conacului Rowan. Felul în care își târâseră picioarele, gemetele lor și ochii aceia goi…

— Da, dar nu avem timp să discutăm despre asta acum. Monroe îi aruncă o privire neînduplecată, înainte de a se întoarce din nou înspre mine. Acum, în legătură cu Stuart, dacă știi ceva…

Am dat din cap și am încercat să ignor faptul că nu mai aveam aer.

— Ce s-a întâmplat cu soldații noștri, Calla? întrebă Anika. Trebuie să aflăm cum au fost uciși. Sursele noastre din Vail nu au nicio informație.

— Surse? am întrebat încruntându-mă.

Monroe îmi tăie imediat întrebarea cu o privire fioroasă.

— Răspunde.

Shay mă privi alarmat.

— Chiar cred că ar trebui să punem întrebarea asta într-un alt context.

M-am smuls din mâna lui, gata să atac sau s-o iau la fugă.

— Au deja contextul, Shay. Sunt *Gardian*. Știu ce înseamnă asta.

— Ah, rahat, murmură Connor.

El și Lydia se uitară unul la altul și începură să se apropie de Ethan, care mă privea, în aparență nevinovat, cu capul aplecat într-o parte.

Adne îl privi aspru pe Connor.

— Ce?

El clătină din cap, pentru a o face să tacă din gură, ținându-și în același timp privirea ațintită asupra mea.

Am înghițit cu greu.

— Eram cu Shay în fața clubului lui Efron Năpastă când doi turbați s-au apropiat de noi.

— Continuă, spuse Monroe, strângând din dinți.

Datoria mea era să-l protejez pe Shay. Pe unul dintre bărbați l-am ucis pe loc.

— Stuart, murmură Lydia.

Ea și Connor îl încadrau pe Ethan ca două santinele.

— Am terminat cu vorba acum? întrebă Ethan calm.

— Capul sus, spuse Anika. Ceea ce contează este să câștigăm războiul. În război există victime.

— Neamul ei face victime, se răsti Ethan.

— Uită-te la ea, Ethan. Este doar o fată, zise Monroe. Ține minte ce am vorbit. *Gardienii* nu sunt ceea ce par. Ea poate să ne ajute să-i câștigăm de partea noastră.

Blândețea cu care vorbea mă uimi. Nu-mi plăcea să mi se spună că sunt „doar o fată", dar mă bucuram că Monroe nu uita să se răzbune. Din păcate, părerea lui nu era împărtășită de toți cei din încăpere.

Chipul lui Ethan se contorsionă și începu să tremure de nervi. Într-o fracțiune de secundă își dădu arcul jos de pe umăr și îl îndreptă înspre mine.

— Lasă-l jos, Ethan! țipă Anika.

Connor îi smulse arma din mână.

— Poate ar trebui să pleci.

— Nu prea cred, răspunse Ethan, fără să se uite la Connor. Ce s-a întâmplat cu Kyle?

— Au mai venit și alți *Gardieni,* am spus, privindu-l pe Shay care se postase în fața mea, încât aproape că nu-l mai vedeam pe Ethan. Mi-au spus că *Păzitorii* îl voiau în viață.

Ethan dădu din cap. Venele de la gât îi zvâcneau.

— Și?

— L-au dus la Efron Năpastă pentru interogatoriu, am spus.

A trebuit să-mi închid ochii, căci mă năpădeau amintirile acelei nopți îngrozitoare – mi-am adus aminte de privirile

libidinoase ale lui Efron, de greața pe care o simțisem când mă atinsese. Greața lăsă loc mâniei. Să vedem dacă mai încearcă vreodată să facă asta – de data asta n-o să mai stau cuminte, să accept.

— Erai acolo?

— Da.

Mă simțeam de parcă m-aș fi întors în timp. Eram în biroul lui Efron, auzeam țipetele *Căutătorilor,* în timp ce Ren mă strângea de mână. M-am cutremurat.

— Tu i-ai pus întrebări?

Părea calm. Prea calm.

— Nu.

— Atunci cine?

— Ethan, exagerezi, îl întrerupse Monroe. Știi ce s-a întâmplat cu Kyle. L-am văzut la Conacul Rowan. S-a terminat; las-o baltă.

Ethan se uită urât la Monroe.

— Am dreptul să știu ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Frate? Privirea plină de ură a lui Ethan și supărarea lui veșnică începeau să capete sens. Am simțit compătimire pentru el. Mi-am dres glasul, doar îmi era din ce în ce mai greu să vorbesc, căci chipul lui Ansei îmi veni în minte.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut fratele. Și eu am un frate, dacă i s-ar întâmpla ceva…

Ce i se întâmpla fratelui meu? Și lui Bryn, care îmi este la fel de apropiată ca o soră?

Își întoarse privirea sălbatică spre mine.

— Deci, spune-mi…

— Strigoi, am spus repede. Folosesc întotdeauna strigoi pentru a interoga prizonieri.

— Strigoi? zise Ethan cu vocea sugrumată. L-au dat pe mâna strigoilor?

Închise ochii pentru o clipă, apoi și-a dus mâna la brâu. Am văzut oțelul strălucind în momentul în care și-a scos pumnalul din teacă. Corpul mi se încordă, gata de transformare.

— Și tu erai acolo, șuieră el. E *Decăzut,* iar tu erai acolo. Cățea fără inimă, puteai să împiedici asta!

Când își deschise ochii, i-am văzut privirea plină de mâhnire și furie. Făcu un pas înspre mine, ținându-și pumnalul în jos. Când mă pregăteam să mă năpustesc asupra lui, Monroe interveni și se așeză între noi. În același moment, Shay căzu la podea – un lup maroniu-auriu, gata să mă apere. Mârâia și îi arăta colții lui Ethan.

Zâmbetul de pe chipul lui Ethan dispăru și deveni și mai palid.

— Și tu ești cea care l-a transformat pe *Moștenitor* într-un monstru. O să te jupoi cu mâinile mele și o să-mi fac o haină din blana ta.

Shay se încordă, își lăsă urechile pe spate, în timp ce Ethan se lansă spre mine.

— Nu! strigă Anika.

Monroe întinse brațul și îl prinse pe Ethan de mijloc.

— Lydia, Connor, luați-l de aici! țipă el, încercând să-l stăpânească pe bărbatul furios care se zbătea în strânsoarea lui. Ne ocupăm mai târziu de asta.

Ethan începu să scuipe și să înjure. Cei doi *Căutători* săriră în ajutorul conducătorului lor. Cu un efort considerabil, îl târâră pe bărbatul care urla și plângea afară din încăpere. I-am auzit vaietele de durere și după ce dispăru din câmpul meu vizual.

Monroe clătină din cap, iar pe chipul lui se întipărise tristețea. Se uita lung la Shay, care stătea în continuare ghemuit pe podea, cu ochii ațintiți asupra ușii.

— Dacă nu te superi, spuse Monroe.

— Shay, schimbă-ți înfățișarea, am murmurat. Acum.

În următoarea clipă, tânărul, cu privirea încă extrem de atentă, reapăru printre noi.

— Dacă îi face cineva rău ei, o să-ți pară rău, îi spuse Shay lui Monroe.

— N-o să-i facă nimeni rău.

Discutau de parcă eu n-aș fi fost de față, ceea ce mă neliniștea. Puteam înțelege și chiar apreciam dorința lui Shay de a mă proteja, dar eram o luptătoare. N-aveam nevoie de protecție. Simțeam că mă cuprinde indignarea.

— N-o să se mai întâmple niciodată așa ceva, zise Monroe. Te asigur.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, am spus brusc, căci nu mai voiam să tac în timp ce mi se hotăra soarta. Știu că probabil asta nu înseamnă nimic pentru tine. Apoi, m-am uitat înspre ușa pe care cu câteva minute înainte îl scoseseră pe Ethan. Sau pentru el.

— Înseamnă ceva, dacă ești sinceră, spuse Monroe, privindu-mă îngândurat, căci observase expresia tulburată pe de chipul meu. O să dureze un timp până când o să poată avea încredere în tine. Dacă va avea vreodată.

— Chestia asta n-o să funcționeze. Shay se plimba încoace și încolo, cu pumnii încleștați. Cum putem ajunge la o înțelegere dacă unul de-al vostru încearcă s-o ucidă?

Avea dreptate. Nu aveam cum să-mi ajut prea curând lupii, dacă trebuia să-mi fac griji că, în orice clipă, un *Căutător* dornic de răzbunare m-ar fi putut înjunghia pe la spate.

— Ethan este furios și trist, dar îmi respectă ordinele, zise Anika. Nimeni n-o să-i facă rău Callei, atâta timp cât se află sub protecția mea.

M-am întors s-o privesc și am ridicat din sprâncene.

— Sub protecția ta?

Poate că Shay avea dreptate. Alianța asta nu avea cum să funcționeze. Un lup alfa nu avea nevoie de protecție. *Căutătorii* nu înțelegeau lumea mea și nici pe mine. Dar exista vreo modalitate de a-i salva pe Ansei, Bryn și pe ceilalți de una singură?

Anika zâmbi prefăcut.

— Mă tem că asta este soarta ta, *Gardianule.* Cel puțin până când reușești să le demonstrezi celorlalți că ești loială.

— Sunt loială haitei mele, am răspuns automat, apoi am tresărit. Haita pe care am abandonat-o.

M-am gândit la durerea fără margini a lui Ethan și m-am întrebat dacă aș fi putut reacționa altfel dacă aș fi fost în locul lui. Oare aș mai fi găsit în inima mea puterea să iert? Nu-l ucisesem cu mâna mea pe Kyle, dar murise pentru că eu îmi făcusem datoria. Nu-l puteam învinovăți pe Ethan pentru că

își revărsa toată furia asupra mea.

N-am altă variantă; alianța asta trebuie să funcționeze.

Shay îmi luă mâinile în mâinile lui. Căldura atingerii lui m-a făcut să uit de gânduri întunecate. I-am întâlnit privirile si mi-am amintit de ce dorisem să plec din Vail. Simțeam cum, ușor-ușor, resentimentele care mă încercaseră înainte începeau sa dispară și ne-am împletit degetele, plimbându-mi degetul mare pe încheietura lui. Îmi zâmbi, și inima începu să-mi bată mai repede.

— O să-i ajutăm, Cal, spuse încetișor. Acum m-am întors și asta o să facem. O să-i ajutăm pe Ansei și pe restul, pe toți ceilalți.

Am dat din cap, deși zâmbetul cu care aș fi vrut să-i răspund nu apăru. Monroe miji ochii când văzu că ne ținem de mână. Am lăsat mâna lui Shay, întrebându-mă dacă nu cumva toți *Căutătorii* disprețuiau ideea că prețiosul lor *Moștenitor* ar fi putut iubi un *Gardian.* Inima mi se făcu cât un purice când îmi trecu prin minte un gând sâcâitor. Dacă era așa, oare lucrul acesta ar fi putut schimba sentimentele lui Shay față de mine?

— Asta sperăm toți, zise Anika. Dar trebuie să știm un pic mai multe înainte să facem următoarea mișcare. De când plănuiești să te revolți împotriva *Păzitorilor?*

De când plănuiesc să ce?

— Ăăă… eu…

Nu-mi găseam cuvintele. Nu plănuisem nimic. Luasem toate acele decizii numai ca să-l salvez pe Shay. Și mă hotărâsem fără să stau pe gânduri. Totul fusese un mare haos.

— A fost obligată să se căsătorească cu cineva, zise Shay, în voce citindu-i-se dezgustul. La doar șaptesprezece ani… vă puteți închipui așa ceva?

Monroe dădu din cap și deschise gura să răspundă. Dar eu mă simțeam de parcă tocmai mă lovise cineva cu un pumn în stomac. De ce trebuie întotdeauna să se ajungă la mine și la Ren? Oare Shay nu-și dă seama ce sacrificiu a făcut Ren când m-a lăsat să plec?

— Nu asta…, mi-am înghițit cuvintele, dându-mi seama că

nu voiam să discut despre viața mea personală în public.

— Știu că nu este vorba doar despre asta, spuse Shay. Caninii îi sclipiră în timp ce vorbea. Dar este important. Ceremonia aceea, faptul că trebuia să fii cu el, a fost o nebunie.

— Cum poți să vorbești așa despre el? m-am răstit. Ren a încercat să ne ajute. A mințit pentru noi, și *Păzitorii* vor afla asta. Ar putea să-l ucidă! Nu, era mai rău de atât. Iar acel adevăr dureros îmi alimenta furia. Mi-am coborât privirea și am șoptit: îl vor omorî.

N-am făcut niciun efort să-mi ascund tristețea în momentul în care l-am privit din nou pe Shay, fără să clipesc, deși ochii mi se umpluseră de lacrimi.

Shay păli; venele de pe gât îi zvâcneau, însă Monroe a fost cel care a reacționat la auzul numelui lui Ren.

— Ren? Făcu ochii mari. Îmi dădeam seama că se străduia să pară indiferent. Vrei să spui Renier Laroche?

— Știi cine este? am întrebat, uimită.

Monroe își feri privirea.

— Am auzit de el, spuse, cu vocea tremurând.

Anika îl privi pe Monroe cu atenție.

— Asta chiar e o schimbare interesantă de situație. Ar putea fi vitală, nu crezi?

Monroe încuviință dând din cap, fără să se uite la ea.

— Spune-ne mai multe despre ceremonie, continuă Anika. O să ne ajute să ne dăm seama la ce să ne așteptăm când pătrundem în Vail.

— Calla și Ren trebuiau să formeze o nouă haită în primăvara aceasta, spuse Shay, uitându-se în continuare urât la mine. O altă haită de *Gardieni* care să protejeze Peștera Haldis. Strânse din dinți. Una dintre uniunile aranjate ale *Păzitorilor*.

L-am privit și eu la fel de urât, mușcându-mi limba. Nu fugisem de la uniune, nu-l părăsisem pe Ren, nu riscasem totul pentru a-l ajuta pe Shay, pentru a-l salva? Oare ce trebuia să-i mai demonstrez?

— Cunoaștem această practică. Monroe îmi întâlni privirea.

Ai fugit de el?

— Nu, nu de el, am spus. Shay își încleștase pumnii și, deși era urât din partea mea, m-am simțit un pic satisfăcută. *Păzitorii* voiau să ne oblige să-l ucidem pe Shay în timpul ceremoniei. L-am găsit legat la mâini și la picioare în pădure. A trebuit să fug ca să-l salvez.

Shay nu se mai uita la mine, iar îngâmfarea mea începuse să se transforme în vinovăție. Nu m-a ajutat nici faptul că Adne îl luă de mână și se aplecă spre el ca să-i șoptească ceva la ureche. Minunat, acum eu sunt ticăloasa rea de muscă, iar ea, o bună prietenă. *Bravo, Calla, frumos lucrat.*

— Sacrificiul, zise Monroe. Știam că o să aibă loc de *Samhain,* dar nu știam unde. Am reușit să dăm de *Moștenitor* abia când ați ajuns la Conacul Rowan.

— Din fericire pentru noi, am spus și m-am cutremurat, gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla în cazul în care *Căutătorii* mi ar fi ajuns acolo în acea noapte.

— *Gardienii* vă urmăreau? întrebă Monroe.

Am încuviințat din cap.

— Da, trimiseseră haita Năpasta după noi.

— O haită întreagă? se încruntă Anika. Cum ați scăpat de ei?

Shay oftă de parcă ar fi trebuit să recunoască un lucru care nu îi plăcea deloc.

— Ren ne-a ajutat să fugim. Ne-a ajuns din urmă în pădure și ne-a lăsat să plecăm, a ținut restul haitei departe de noi.

— V-a ajutat?

Privirea lui Monroe o întâlni pe a mea; ochii lui negri rămâneau greu de citit.

— Da, am spus în șoaptă.

Îmi era greu să respir. Fiecare moment al acelei seri pe care îl retrăisem acum mi se așeza ca o piatră pe inimă și mă lăsa fără aer. Aveam impresia că o să mă sufoc.

Adne ne privea în continuare.

— E bine de știut, spuse Monroe.

— Da, este. Pe chipul Anikăi se ivi un zâmbet, care dispăru la fel de repede cum apăruse. Este foarte bine pentru planurile

noastre.

Connor își făcu apariția în pragul ușii.

— Ce am pierdut?

Apoi își îndreptă privirea spre Adne și Shay care se țineau de mână și se strâmbă.

— Lasă-mă să ghicesc. *Moștenitorul* te-a cerut în căsătorie.

— Îl cunoaște pe Renier Laroche, spuse Adne și rânji când văzu expresia acră de pe chipul lui Connor. Îl ținea în continuare pe Shay de mână. Amândoi îl cunosc.

Shay se strâmbă și îi dădu drumul la mână, uitându-se la mine cu coada ochiului. I-am zâmbit și expresia de pe chipul lui se înmuie.

Connor fluieră, iar iritarea lui se transformă în surprindere.

— Ce interesant!

Se uită cu subînțeles la Adne. *De ce știu* Căutătorii *atât de multe despre Ren*?

— Deocamdată, asta nu ne privește, spuse Monroe. Unde-i Ethan acum?

— L-am trimis să lucreze pentru *Cositori,* răspunse Connor. Cred că avanpostul se află la o distanță suficient de mare.

— Tocmai s-a întors din patrulare, se încruntă Monroe. De-abia la noapte trebuie să se ducă din nou.

Connor ridică din umeri.

— Și Lydia a zis că e o idee bună. Ethan are nevoie de o ocupație. În plus, știi că e cel mai bun trăgător pe care îl avem.

Monroe mârâi afirmativ, după care se întoarse spre Shay și îl privi cu seriozitate.

— Înțeleg de ce erai gata să-l ataci pe Ethan, dar ai face bine să eviți să te transformi în lup când ești printre noi, asta dacă nu suntem pe câmpul de luptă, bineînțeles. Printre noi sunt mulți soldați care stau cu mâna pe armă, gata să tragă, și care au învățat să împuște *Gardieni* fără să stea pe gânduri.

— O să țin minte, bombăni Shay.

— Mulțumesc, răspunse Anika. Calla, înainte să pleci, lupii tăi își exprimaseră vreodată nemulțumirea în legătură cu situația lor? Dacă Ren a fost dispus să-și asume acel risc

pentru tine, presupun că și ceilalți vor sări în ajutorul nostru – sub conducerea ta, bineînțeles.

Oare? M-am gândit la Mason și la Nev. La Sabine. Viața lor sub supravegherea *Păzitorilor* era grea. Ar fi profitat dacă li s-ar li oferit șansa de a scăpa, nu-i așa?

Și Ansei. Voia să fie liber, să aibă o viață alături de Bryn. Dar nu numai asta mă făcea să fiu sigură că fratele meu ni s-ar fi alăturat fără să mai stea pe gânduri.

Nu i-aș trăda niciodată pe Păzitori. *Doar dacă mi-ai cere tu lucrul ăsta… alfa.*

Și nu era vorba numai de Ansei. Alegând să păstreze secretul primei mele întâlniri cu Shay, Bryn își pusese în pericol siguranța. Dar era la fel de loială ca și fratele meu.

— Da, am spus. Ni se vor alătura.

— Părinții tăi? întrebă ea. Ne-ar fi de folos dacă și lupii mai bătrâni din haita Umbra Nopții ar fi de partea noastră.

— Poate…, inima îmi bătea să-mi sară din piept și nu mai aveam aer.

Mama și tata erau lupi alfa, conducători. Mă supusesem mereu ordinelor lor. Oare cum s-ar fi simțit dacă propria lor fiică ar fi încercat să-i conducă? *Gardienii* erau destul de conservatori când venea vorba de ierarhie.

— Dar haita Năpasta? întrebă Shay. Nu vrei toți lupii?

— Poate unii dintre lupii mai tineri din Năpasta, spuse Monroe. Însă cei bătrâni nu ni se vor alătura.

— De unde știi asta? întrebă Shay.

— E o poveste mai veche, spuse Anika prudentă. Emile Laroche nu ar încheia niciodată o alianță cu noi.

Poveste veche.

— Vrei să spui că nu ar trece de partea voastră pentru că lupii Năpasta care s-ar fi revoltat sunt oricum deja morți, am spus. Au murit ultima dată când au încercat să se alieze cu voi. Când a murit și mama lui Ren.

Monroe trase adânc aer în piept.

— Cum de știi asta?

— Am găsit un document al *Păzitorilor* în care erau înregistrate haitele de *Gardieni,* zise Shay. Corrine Laroche a

fost executată pentru că a complotat cu *Căutătorii*.

— Dar tot ce mi s-a spus a fost că a murit într-o ambuscadă a *Căutătorilor* care au atacat tabăra haitei Năpasta când Ren avea doar un an, am adăugat eu. Până în noaptea în care ați atacat Conacul Rowan, noi am fost singurii care am știut asta.

Căutătorii tăcură, palizi, și se uitară neliniștiți unii la alții.

— Nu-i de mirare că *Gardienii* le sunt atât de loiali, a murmurat Anika. *Păzitorii* v-au spălat pe creier, au ascuns adevărul în legătură cu moartea celor apropiați vouă.

Am început să tremur.

— Asta credea și Ren, însă, în noaptea în care am fugit, i-am spus adevărul.

Se uitară toți la mine.

— I-ai spus? șuieră Shay. Nu ai spus nimic despre asta!

— Ăsta a fost motivul pentru care ne-a lăsat să plecăm, am murmurat, fără să-l pot privi în ochi. O parte a motivului. Am păstrat secret al doilea motiv, aducându-mi aminte de disperarea din ochii lui Ren. De felul în care m-a sărutat. Și, cumva, era și el implicat în toată povestea asta. *Căutătorii* nu ne spuneau totul.

Monroe se răsuci brusc pe călcâie și se îndepărtă iute.

— Vă rog să mă scuzați.

— Monroe! strigă Anika după el, însă Monroe ieșise deja pe ușă.

— Mă duc după el, spuse Connor.

Adne clătină din cap.

— Se întâmplă mereu același lucru.

Ce s-a întâmplat? M-am uitat la Shay, însă el părea la fel de nelămurit ca mine.

— Poate că n-ar trebui să mai facă parte din misiune, spuse Anika.

— Crezi că o să ne lase vreodată să acționăm fără el? Adne izbucni în râs, dar râsul ei era amar. A așteptat ani de zile șansa asta. A așteptat de când mă știu.

Anika o potrivi cu severitate.

— Fii respectuoasă cu tatăl tău, copilă. Nu înțelegi cât de mult a pierdut.

— Tatăl tău? întrebă Shay. Se uită la ea exact cum se uitase mai devreme la mine, de parcă s-ar fi simțit trădat.

Mușcătura geloziei era la fel de dureroasă ca niște dinți ascuțiți care m-ar fi apucat de ceafă. Oare cât de mult se apropiaseră în timp ce fusesem în convalescență?

Adne se crispă și se îmbujoră de parcă ar fi mărturisit un secret îngrozitor.

— Da, Monroe este tatăl meu.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, spuse el. De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu e așa de important. Se întoarse cu spatele, cu obrajii încă îmbujorați.

M-am încruntat.

— De ce îi spui mereu Monroe?

Și eu îl respectam pe tatăl meu, căci era șeful haitei Umbra Nopții, dar tot îi spuneam tată.

— Pentru că nu vreau să fiu favorizată, răspunse ea. Și pentru că îl enervează de moarte.

— Respect, Ariadne, spuse Anika. Contează mai mult decât crezi tu.

— O să încerc, zise Adne.

Dar mie mi se păru că încearcă mai degrabă să nu-și dea ochii peste cap.

Anika își puse mâinile în șold.

— În pofida acestei neplăcute întreruperi minore, ceea ce ne-ai spus ne confirmă speranțele că i-am putea atrage pe *Gardieni* de partea noastră. O să ne desfășurăm misiunea în consecință.

— Când? am întrebat. Când o să-mi găsesc lupii?

— Acum. Anika zâmbi.

• Capitolul 4 •

Acum? Dar asta însemna… Oare plănuiau să-i atace atât de curând pe *Păzitori?* Gândul întoarcerii mă înspăimânta, dar, în același timp, mă obliga. Voiam să mă întorc acasă cât de curând, dar eram pregătită să lupt cot la cot cu *Căutătorii*? Nu aveam încredere în acești oameni. În cei care mă făcuseră prizonieră. Voiau să încheie o alianță, dar, până acum, îmi dăduseră altceva de înțeles.

— Excelent, spuse Lydia, revenind în încăpere. Aș fi fost foarte dezamăgită dacă aș fi aflat că mi-am ascuțit degeaba pumnalele.

Încordarea îmi străbătu corpul. Înfățișarea Lydiei era atât de fioroasă încât trebuia să mă străduiesc să nu mă transform în lup în preajma ei. Mirosul hainelor ei, strălucirea lamei de oțel care îi atârna la brâu – erau întruchiparea tuturor lucrurilor pe care fusesem învățată că trebuie să le distrug.

— Acum? întrebă Shay străbătând camera până în capătul opus. Aerul din jurul lui vibra și m-am temut că avea să-și schimbe din nou înfățișarea. Din câte se părea, eram amândoi cu nervii întinși la maximum în preajma *Păzitorilor*. Ești nebună?

— Shay. Anika vorbi calm, însă tonul ei semăna destul de mult cu sunetul scos de o sabie tocmai trasă din teacă. Ușor și mortal. Tu ești important pentru noi, mai important decât ți-aș putea explica vreodată. Însă șefa sunt încă eu, iar tu trebuie să-mi urmezi ordinele.

— Nici măcar nu te cunosc, mârâi Shay. De ce ți-aș respecta ordinele?

Am înjurat încetișor. Era pe cale să se transforme. Și Lydia părea că își dăduse seama de asta. Își odihnea mâinile pe plăselele strălucitoare care îi atârnau la brâu. Am mârâit. Aveam să mă transform, la rândul meu, imediat ce scotea acele arme din teacă. Am aruncat o privire prin încăpere. Eram doi la doi – nu era bine.

— Ușor, copile, spuse ea. Trage aer în piept. De mai multe ori.

Știam că Shay nu avea să asculte de niciunul dintre ei.

Instinctele de lup primau, iar *Căutătorii* constituiau un pericol pentru ceva ce el considera a fi teritoriul lui… *eu.* Se purta de parcă aș fi fost partenera lui. Ca și cum aș fi fost perechea lui alfa. Și asta însemna că eu eram singura care putea interveni. Deși instinctele mele strigau după sânge, am rezistat. Nu merita să-mi asum riscul.

— Shay, așteaptă, am spus, apucându-l de braț. Inima îi bătea nebunește. Îi simțeam cu vârful degetelor pulsul accelerat, care se sincroniza cu al meu. E în regulă.

— Cum să fie în regulă?

Era aproape de transformare, dar cel puțin se concentra asupra mea acum.

— Pentru că vreau să mă duc, am spus. Trebuie să o fac.

Rostind aceste cuvinte, am simțit că accept în totalitate adevărul. Indiferent de cât de puține știam despre *Căutători,* merita să risc totul pentru haita mea. Trebuia să mă întorc pentru ei. Aveam nevoie de o luptă. Îmi doream cu disperare să o fac. Dacă asta însemna că trebuia să lupt de partea *Căutătorilor,* puteam să găsesc o modalitate să fac alianța asta să funcționeze. Cel puțin, asta speram.

Shay mă privea neliniștit, dar mă asculta. Mă uimea cât de mult îl influența lupul din el. Felul în care interacționa cu mine semăna cu modul în care se sfătuiau doi alfa. Un asemenea parteneriat dădea naștere unor lideri puternici, de neclintit. Dacă acum gândea așa, atunci știam cum îl puteam face să cedeze.

— Haita, Shay, gândește-te la haita noastră, am șoptit.

Mi se făcu pielea de găină vorbind de lupii Haldis ca de haita „noastră” – a mea și a lui Shay, nu a mea și a lui Ren. Dar strategia funcționă.

— Chiar crezi că asta i-ar putea salva? întrebă el și am văzut că furia începe să-i dispară.

— E singura noastră șansă.

I-am arătat caninii ascuțiți. El zâmbi și înțelese ce voiam să-

i transmit: alianța asta nu însemna că noi cedam. Negociam termenii de care aveau nevoie doi războinici lupi ca noi.

— Are dreptate, zise Anika, făcându-i semn Lydiei să facă un pas înapoi. Nu ne-am asuma acest risc dacă am avea altă posibilitate. Și nu pun în pericol doar viața Callei. Trimit acolo și oameni de-ai noștri.

M-am uitat la *Săgeată* și i-am analizat expresia. Părea hotărâtă, împăcată, în ochii ei strălucind focul luptei iminente.

Era adevărat. *Căutătorii* își riscau viața întorcându-se în Vail. Și făceau asta pentru a-i salva pe *Gardieni* – pe lupii mei – de pericol. Era ultimul lucru la care m-aș fi așteptat. Mi se părea, în egală măsură, palpitant și neliniștitor.

— La naiba, așa este, spuse Lydia, cu aceeași sclipire în ochi ca Anika. N-aș rata asta pentru nimic în lume.

Uitându-mă la cele două femei, m-am simțit deodată ușurată și intram în război de partea și nu împotriva lor.

— În cel mai bun caz, ceea ce este puțin probabil, continuă Anika, o să reușim să-i salvăm astă-noapte. Scopul misiunii de astăzi va fi să stabilim un prim contact. Trebuie să plecăm acum, pentru că este sâmbătă.

— Sâmbătă? repetă Shay.

— Lupii Callei patrulează la sfârșit de săptămână, zise Anika, uitându-se lung cu coada ochiului la mine. Nu-i așa?

— Da, am spus, dând din cap, deși mă neliniștea să aud că știa asta. Oare cum au aflat unde și când patrulăm?

— Ca această alianță să funcționeze, trebuie să începem prin a câștiga încrederea lupilor tineri, ca să putem da naștere unui prim val de revolte. După acest prim contact, trebuie să găsim din ce în ce mai mulți adepți printre *Gardieni.* Prezența Callei ne va ajuta să le câștigăm încrederea, să sperăm că facem primul pas chiar astăzi.

Am dat să zâmbesc, dar m-am abținut. Pentru moment, nu-mi doream decât ca aceste persoane să vadă că sunt neînduplecată în luptă… și periculoasă.

— Ar trebui să dăm peste Mason, Fey și fratele meu, am spus. Ei fac cu schimbul în patrulele de sâmbătă.

— Să sperăm că sunt Mason și Ansei, zise Shay, răsuflând ușurat. Asta ar fi cea mai bună echipă pe care ai putea spera s-o întâlnești.

— Dar… Bucuria pe care o simțisem la simplul gând că aș fi putut să-i revăd pe Ansei și pe Mason dispăru. Când am plecat, Ren mi-a spus că lupii mei au fost reținuți și interogați. Crezi că și-au reluat patrulările?

— Știa vreunul dintre ei ceva despre identitatea adevărată a lui Shay? întrebă Anika. Sau că urma să fie sacrificat în timpul ceremoniei?

— Nu, am spus, nu știau nimic.

Sentimentul de vinovăție se strecură în pieptul meu, ascuțit ca un pumnal, croindu-și loc printre coastele mele. Oare îi pusesem chiar atât de mult în pericol?

M-am gândit la Bryn, la ultima noastră întâlnire.

— Ești pregătită? mă întrebă Bryn. Îmi zâmbea larg, dar simțeam teama din vocea ei.

— Nu sunt sigură că asta e întrebarea potrivită, am spus. M-am uitat din nou la inel. Aici e locul meu. Am știut întotdeauna care este drumul meu. Acum trebuia să-mi urmez calea.

— Să știi minte că o să fiu exact în spatele tău. Bryn mă luă de braț. „Niciunul dintre lupi n-o să lase să ți se întâmple ceva rău.”

— N-aveți voie să participați, am spus, lăsând-o să mă conducă pe scări și apoi spre pădure.

— Crezi că o să ne poată opri, dacă o să simțim că ești în pericol? Mă înghionti, făcându-mă să zâmbesc.

— Te iubesc, Cal. Mă sărută pe obraz și se îndreptă spre cercul din torțe.

Sângele îmi clocotea în vine. Îmi doream să-mi schimb înfățișarea și să urlu, să chem haita pe care o lăsasem în urmă. *Și eu te iubesc, Bryn. Vin la tine.*

— Ignoranța lor este în avantajul nostru, zise Anika. În momentul în care *Păzitorii* își vor fi dat seama că tu și Shay ați fost singurii implicați în complot, o să încerce, cel mai probabil, să aducă lucrurile pe un făgaș normal. O să-și

dorească să-i convingă pe *Gardieni* că totul este bine – n-ar fi în avantajul lor să lase de înțeles că au pierdut controlul în vreun fel.

Am încuviințat și am înghițit în sec, căci îmi era din ce în ce mai greu să vorbesc.

— Dar Ren… probabil că știu că a mințit.

Lupii mei nu știuseră ce făcusem sau cine era Shay. Dar Ren știuse. Oare asta ar fi putut însemna că era prea târziu să-l salvăm?

— Nu știm exact ce s-a întâmplat între *Păzitori* și *Gardieni* după ce am atacat Conacul Rowan, continuă Anika. Sperăm să înțelegem mai bine care este relația dintre ei acum, înainte să trecem la următoarea etapă a planului. Chiar dacă nu te întâlnești cu lupii pe care speri să-i revezi, tot o să avem ceva de câștigat dacă reușim să lămurim un pic din confuzia de săptămâna trecută. Echipa trimisă în recunoaștere se va întâlni cu una dintre persoanele noastre de contact, într-un loc deja stabilit, în această noapte.

— Aveți contacte în Vail? întrebă Shay. Adică spioni?

— Avem, a răspuns Anika.

— Unde? am întrebat, storcându-mi creierii și încercând să-mi dau seama cum de puteau fi *Căutători* în Vail pe care să nu-i fi identificat. Părea imposibil.

— Acum mai avem doar doi, spuse ea. Unul la școală și altul în oraș.

— La școală? Mi se tăie respirația. Imposibil!

Îmi veniră în minte chipurile și mirosurile colegilor, ale profesorilor și angajaților de la Mountain School. Niciunul dintre ei nu se potrivea descrierii.

Anika râse.

— Nu chiar imposibil.

— Aș fi știut dacă ar fi fost *Căutători* la școală. *Păzitorii* ar fi știut.

— Ei bine, dacă am fi fost atât de proști încât să ne folosim proprii oameni ca spioni, atunci am fi pierdut acest război înainte să înceapă.

Cel care vorbise era un personaj nou și vocea i se auzea

oarecum înăbușit. M-am întors și am văzut o siluetă bizară în pragul ușii. Chipul îi era ascuns în spatele unui teanc de cărți și de hârtii făcute sul, care se clătinau riscant, în mâinile lui.

— Poate mă ajutați un pic, spuse el. Adne se îndreptă chicotind spre el și prinse sulurile de hârtie care începuseră să cadă de pe mormanul de cărți. Salut Adne, zise zâmbind nou-venitul.

Acum, că îi vedeam chipul, eram și mai confuză. Era tânăr, de vârsta lui Shay. Ochelarii groși, cu lentile negre, îi scoteau în evidență contururile dure ale feței. Însă trăsătura care îți atrăgea cel mai mult atenția era claia de păr din cap. Șuvițele rebele de culoarea abanosului și a cobaltului se învolburau ca apele unei mări, cu valuri și creste, exact deasupra sprâncenelor lui.

Intră împleticindu-se în încăpere, împins înainte de greutățile pe care le ținea în brațe, și răsturnă teancul de cărți pe masă.

— Mulțumesc că ai venit atât de repede, Silas, spuse Anika. Tocmai s-a trezit.

— Mi-am închipuit eu că despre asta e vorba, zise, întorcându-se spre mine și măsurându-mă din cap până în picioare.

Pe lângă părul cu totul straniu, era îmbrăcat în jeanși rupți, avea cizme de luptă și un tricou cu Ramones. Dacă până atunci *Căutătorii* mă derutaseră, sosirea acestui personaj mă lăsă cu gura căscată.

Connor, urmat de Monroe, care încă era nervos, intră pe ușă, îi aruncă o privire lui Silas, după care dădu să plece.

— Ne vedem mai târziu, spuse el, făcând cu mâna.

— Stai, zise Anika.

— Ah, nu, gemu el. Chiar trebuie?

— Connor.

Nu își ascunse tonul ușor amenințător.

— Rămân, rămân.

Însă se uită la Silas de parcă nou-venitul, care arăta ca un punker, tocmai ieșise dintr-un tomberon.

— Și eu mă bucur să te văd.

Nici privirea pe care i-o aruncă Silas lui Connor nu era prea prietenoasă.

— Calla, Shay, spuse Anika, ignorându-le jocul de-a „hai să vedem dacă putem să ne găurim reciproc craniile doar cu priviri dușmănoase”. El este Silas, scribul Haldis.

M-am uitat lung la tricoul lui șifonat și la frizura nebunească.

— Și el este *Căutător*?

Nu părea.

Anika se strâmbă și am avut impresia că se străduia să nu pufnească în râs.

— Pentru că este scrib, Silas are mai multă libertate în a-și alege îmbrăcămintea. E puțin probabil să fie implicat într-o misiune de teren.

— Ce e un scrib? întrebă Shay.

— Unul care cară hârtii, mormăi Connor.

— Asta spune un semianalfabet, pufni Silas. Ce insultă! Oare o să-mi revin vreodată?

— Vreți să vă liniștiți? zise Adne, întorcându-se spre Shay. Scribii sunt cei care se ocupă de informațiile secrete și de arhive.

— Nu este o descriere tocmai potrivită…, începu Silas, umflându-și pieptul.

— E destul de potrivită, i-o tăie Anika. Salută și gata, Silas.

— Prea bine, domnișoară Bune Maniere. Încercam doar să-mi păstrez reputația nepătată, spuse Silas bosumflat.

Schimbul acesta de replici mă lăsă cu gura căscată, și nu numai pentru că Silas era atât de ciudat. Anika era cea care avea ultimul cuvânt în acest grup – asta era cât se poate de clar. Dar nu părea s-o deranjeze faptul că ei se tachinau tot timpul. *Gardienii* trebuiau să se supună stăpânilor lor. Genul de replici pe care *Căutătorii* și le aruncau unii altora ne-ar fi atras pedepse aspre. Dar Silas, Connor… toți se purtau de parcă Anika le-ar fi fost prietenă.

Șirul gândurilor mele a fost întrerupt de insistența cu care mă plivea Silas. Își înclina capul în stânga și în dreapta, de parcă ar fi încercat să privească din unghiul potrivit un

specimen nou și care își făcuse apariția pe masa lui de laborator.

— Deci tu ești alfa, nu? Drăguță. Interesant. Am crezut că ești un fel de cotoroanță sau așa ceva. În majoritatea timpului, auzim povești de groază despre *Gardieni.* Ai auzit și tu, poate, despre păcat împotriva naturii și așa mai departe.

Păcat împotriva naturii? Despre ce naiba vorbește? Am clipit confuză, căci nu reușeam să-mi găsesc cuvintele și să răspund.

Apoi, Silas își îndreptă privirea spre Shay și îl măsură din cap până-n picioare.

— Hmm, iar tu trebuie să fi *Moștenitorul.*

Începu să se plimbe încet, în jurul lui Shay, oprindu-se să-i privească ceafa, după care zâmbi.

— Și iată și semnul. Hei, hei. Norocul ne surâde, în cele din urmă. Frate, am așteptat atâta timp sperând că am să te cunosc. Aveam dubiile mele că o să ajungem aici. Grant spune că îți place Hobbes. Fantastic. Păcat de blestem; colegii tăi erau gata să înceapă o discuție foarte interesantă, când a fost vrăjit. Ei bine, asta e.

— Grant? bolborosi Shay. Despre ce naiba vorbești?

— Grant Selby, spuse Silas. E unul dintre agenții noștri.

— Stai, am spus, clipind nedumerită. Profesorul nostru? Profesorul nostru de filosofie este unul dintre spionii voștri?

— Da, a zâmbit Silas. Bună acoperire, nu?

Anika traversă încăperea și începu să caute prin mormanul de hârtii pe care Silas îl trântise pe masă.

— E clar că nu ne putem apropia de *Păzitori* fără să fim descoperiți. Așa că am început să recrutăm muritori care să stea cu ochii pe ei. Nu mulți, evident; nu vrem să punem în pericol mai multe vieți decât este nevoie. Majoritatea sunt persoane care au aflat din întâmplare despre lumea noastră, care au fost prinși la mijloc… Cei care sunt sincer interesați de rezultatul războiului se oferă, de obicei, să ne ajute. Și cei mai capabili sunt trimiși direct în bătălie. Ca spioni.

— Iar voi îi puneți să ne fie profesori? am întrebat.

Părea o nebunie. Periculos și nebunesc. Cine s-ar fi oferit să ia parte la o asemenea misiune? Domnul Selby era fie foarte

curajos, fie sinucigaș.

— Este cel mai bun loc de unde să urmărim mișcările *Păzitorilor,* pentru că acolo se intersectează viețile muritorilor, ale *Gardienilor* și ale *Păzitorilor,* spuse Silas. Și angajează numai muritori ca profesori. În ultimii ani, am reușit să infiltrăm cel puțin unul și, câteodată, chiar doi agenți în personalul școlii. Cu ajutorul lor, operațiunile noastre de spionaj au fost considerabil îmbunătățite.

— Trebuie să aducă mereu vorba de asta, îi șopti Connor lui Adne, vorbind însă suficient de tare cât să-l auzim toți. De parcă ar fi singurul care ar fi avut o idee originală în echipa asta.

Am încuviințat din cap și am ignorat replica meschină a lui Connor, dar apoi m-am încruntat.

— Dacă domnul Selby știe totul despre lumea noastră, atunci de ce a vorbit la ore despre Hobbes? Știți ce i s-a întâmplat?

Profesorul nostru vorbise despre *Războiul tuturor împotriva tuturor* – un subiect adus de Shay în discuție, dar care era strict interzis de *Păzitori,* patronii școlii – și plătise pentru asta. Îmi aminteam cum începuse să tremure necontrolat în fața clasei și cum i se prelingea saliva pe față. Tortură magică sub aparența unei crize de epilepsie.

Anika făcu o grimasă, dar Connor izbucni în râs.

— Da, și totul s-a întâmplat pentru că e un prost sentimental.

Era cât pe ce să fie prins atunci.

Apoi se întoarse spre Shay.

— S-a lăsat dat pe spate de faptul că *Moștenitorul* voia să vorbească despre Hobbes. A crezut că e un semn de sus sau așa ceva.

Shay îi aruncă o privire mânioasă.

— Probabil că așa este, spuse Silas. Dacă ai deschide cartea, ai vedea legătura. Dar, după cum am zis și mai devreme, ar trebui să înveți mai întâi să citești…

— Știai că asta urma să se întâmple din momentul în care l-ai lăsat pe el să recruteze un agent. Connor îl ignoră pe scrib,

adresându-se Anikăi. Silas are cu totul alte priorități.

— Grant a făcut o treabă foarte bună, zâmbi batjocoritor Silas.

— Scăparea aia aproape că l-a dat de gol, spuse Connor. A fost o prostie din partea lui, trebuia să-și fi dat seama de la bun început.

— Oricum, era mai bun decât trogloditul pe care l-ai adus tu, zise Silas, frunzărind un teanc de hârtii. N-aș pune piciorul în cocina aia din care acționează. Dar probabil că tu deja ai toate bolile de care ai putea să te molipsești în Rundown.

— Burnout, idiotule, spuse Connor. Și e o acoperire la fel de bună ca școala. Lupii se duc acolo tot timpul.

— Burnout? am întrebat cu respirația tăiată. Tom Shaw e agent?

Mi-am amintit de managerul morocănos din barul nostru preferat. Un loc în care eram feriți de privirile vigilente ale *Păzitorilor* și unde nu ni se cerea niciodată să ne prezentăm buletinele. Tom era prietenul lui Nev, tobosarul formației lor. Oare făcea lucrurile astea ca fațadă, ca să poată strânge informații despre noi, în timp ce stăteam la bar?

— Da, este. Monroe îi privi îngrijorat și pe Connor, și pe Silas.

— Nu-i nici pe departe un observator atât de bun pe cât a fost Grant, spuse Silas.

— Tom are relații mai bune. Connor își scoase pumnalul din teacă și își plimba vârful degetului mare pe lamă, aruncându-i, în același timp, priviri amenințătoare lui Silas. O să fie un element cheie al alianței. Grant nu și-a murdărit mâinile așa cum a făcut-o Tom. Școala este un loc tihnit, în care poți să aștepți până când se liniștesc spiritele.

Dacă nu ești urmărit de un sucub. Grant nu era singurul care fusese pedepsit la Mountain School. Mi s-a făcut pielea de găină când mi-am adus aminte de felul în care își înfipsese Sora Flynn unghiile în obrajii mei, când intrase în baie peste mine și Ren. Apoi m-am îmbujorat aducându-mi aminte ce făceam acolo. I-am aruncat o privire vinovată lui Shay, însă el nu se uita la mine.

— Îmi plăcea domnul Selby, protestă Shay. Era un profesor extraordinar.

— Bineînțeles că-ți plăcea. Adne îi aruncă o privire aspră lui Connor. Este un bărbat curajos și inteligent. Connor pur și simplu nu are respect pentru intelect.

— Știi, nu trebuie să-l aperi pe Silas doar pentru că amândoi ați avut rezultate excepționale, spuse el. Ideea e că, până la urmă, nu intelectul este cel care îți salvează pielea.

— Asta nu e neapărat adevărat, îl contrazise Shay, care părea gata să deschidă o dezbatere serioasă.

Connor clătină însă din cap.

— Așa văd eu lucrurile, puștiule. N-am de gând să mă cert cu tine.

— Doar că îți place să bei pe gratis, spuse Silas și începuse să mâzgălească furios în ceva ce arăta ca un jurnal de bord.

— Dumnezeule, sper că nu depui încă o plângere împotriva mea, nu? întrebă Connor, îndreptând pumnalul spre Silas.

— Activități necuviincioase, limbaj amenințător… Silas nu-și ridică privirea.

— O s-o ignor, Silas. Anika își încrucișă brațele pe piept. Îmi trimiți cel puțin zece cereri din astea pe săptămână.

— Douăzeci.

Începusem să-mi pierd răbdarea cu ciondăneala asta.

— Cum primiți informații de la ei? Cum reușiți să nu fiți descoperiți?

Vorbiserăm despre o bătălie? Când avea să aibă loc? Dinții mi se ascuțiseră și mă străduiam din răsputeri să nu mârâi de fiecare dată când scoteam o vorbă.

— Avem două cutii poștale în Vail, sub nume false, bineînțeles, dar îi dăm fiecăruia dintre ei câte o cheie, răspunse Anika, fericită că avea ocazia să le întrerupă conversația. Așa comunicăm. Schimbăm numele și cutia o dată la câteva luni și le dăm chei noi. În Vail sunt o mulțime de muncitori sezonieri și de pasionați de schi care vin și pleacă, așa că schimbarea numelor nu atrage atenția nimănui.

Am încuviințat dând din cap, din ce în ce mai prudentă.

Căutătorii ne urmăriseră tot timpul, iar noi nici măcar nu ne

dăduserăm seama. Erau imprevizibili și tocmai acest lucru părea să-i facă mai eficienți decât crezusem la început. Cu cât aflam mai multe, cu atât aveam mai puține motive de mândrie în privința eficacității patrulelor *Gardienilor*.

— Te vei întâlni cu Grant astă-seară, spuse Silas, scoțând din buzunarul jeanșilor o bucată de hârtie mototolită. Tocmai am primit confirmarea.

Anika întinse mâna după bilet.

— Silas, am mai vorbit despre faptul că trebuie să avem grijă de corespondență.

— Mă grăbeam, ridică din umeri.

— În locul tău, n-aș pune mâna pe chestia aia, zise Connor. Nu poți să știi pe unde a fost.

— Taci din gură, păduche, se răsti Silas.

— Păduche? Connor izbucni în râs. Te-ai gândit mult până să găsești asta?

— Liniște, amândoi. Monroe vorbi pentru prima dată de când se realăturase grupului. Ghidul emana din nou acel sentiment de calm și de putere. Anika, echipa mea este gata. Putem să începem misiunea astăzi, așa cum am sperat?

Mi-am ținut respirația în așteptarea răspunsului. Dacă nu primeam răspunsul pe care îl așteptam, să fiu a naibii dacă nu aveam să mă întorc singură în Vail.

— Da, răspunse ea. Cine face parte din echipă?

Am zâmbit, trecându-mi limba peste dinții ascuțiți. Shay se uită la mine. Îmi puteam da seama că era îngrijorat, dar încuviință din cap. Știa la fel de bine ca mine cât de importantă era această luptă.

— Lydia, Connor, Ethan și Calla, spuse.

Eram uimită. Oricât de nerăbdătoare aș fi fost să plec la luptă era ciudat că acum făceam parte din echipa *Căutătorilor*. În plus, un anumit nume mă făcea să fiu nesigură.

— Ethan? am întrebat, amintindu-mi de privirea furioasă și de urletele înnebunite care ieșiseră din gura acelui *Căutător,* cu nici jumătate de oră în urmă.

— Trebuie să se obișnuiască cu această alianță cât de curând posibil, spuse Monroe. N-avem timp să-l menajăm.

— Sunt de acord, zise Anika. Cine altcineva?

— Isaac și Tess ne vor ajuta să punem la cale misiunea de la avanpost, spuse el. Făcu o pauză și se uită lung la Adne. Jerome va țese.

Adne bolborosi ceva de neînțeles, dar Anika vorbi prima.

— Nu. Lui Jerome i s-a încredințat o nouă misiune de profesor, e un *Țesător* excelent și și-a câștigat locul de drept în Academie. Adne este noul *Țesător* Haldis începând din acest moment.

Adne închise gura și adoptă un aer arogant.

— M-am gândit că, având în vedere caracterul acestei…, începu Monroe.

— Fără discuții, îl întrerupse Anika. Adne țese. Bănuiesc că n-o să fie o problemă.

— Nu, zise Monroe, încrucișându-și brațele pe piept, evident nemulțumit.

M-am încruntat la auzul acelui schimb de replici. Care e problema lor? Nu mă interesa să aflu ce aveau de împărțit Monroe și Adne, dar nu voiam ca acest lucru să ne afecteze în vreun fel misiunea. Din fericire, Anika nu-și dorea asta.

— Bine, spuse ea. N-avem timp de pierdut. Ethan a ajuns deja acolo?

— Da, zise Connor. Ar trebui să se fi calmat până acum. Tess se pricepe de minune cu sufletele zbuciumate. În plus, cred că i-a dat și prăjituri.

Îi făcu Lydiei cu ochiul.

— Așa a pus mâna pe tine, nu-i așa, cu prăjiturile alea?

— Ce să fac, ador fursecurile cu ciocolată, spuse Lydia, ridicând din umeri.

Poate că Ethan nu le-a mâncat pe toate, izbucni Connor în râs.

— O să aflăm în curând, zâmbi Anika. Adne, deschide o ușă.

• Capitolul 5 •

— Așteaptă. Mâna lui Shay îmi strângea brațul, ținându-mă, deși încă nu plecasem nicăieri. Pleci acum?

— Avem la dispoziție un interval de câteva ore până ce pe munte o să înceapă să patruleze lupii mai bătrâni din haita Umbra Nopții, dacă, într-adevăr, lupii tineri încă mai sunt trimiși înainte la patrulare – și, pe moment, ne bazăm pe chestia asta, spuse Anika. Viteza este importantă ca să putem intra în legătură cu ei. Iar fusul orar este de partea noastră, dar ăsta e singurul nostru avantaj.

— Fusul orar? am întrebat. Ce vrei să spui cu asta?

— În Vail, e cu o oră mai devreme, zise Lydia, studiind lama unuia dintre pumnalele ei.

— Suntem pe un fus orar diferit? am întrebat. Unde anume ne aflăm?

— La Academia Rătăcitoare, spuse Adne. Făcu câțiva pași și se așeză în mijlocul nostru. Inima și sufletul a tot ceea ce înseamnă *Căutători*.

— Academia Rătăcitoare? am întrebat.

Nu mai auzisem niciodată de un asemenea loc. Și informațiile pe care le primisem despre *Căutători* îmi lăsaseră impresia că se ascundeau în bordeie săpate în pământ, în diverse colțuri ale lumii, încercând să adune suficienți recruți pentru atacuri de gherilă.

— Academia este cea mai mare realizare a noastră, spuse Anika zâmbind. Aici păstrăm toate cunoștințele noastre, și ne oferă alimente, o meserie și educație. Majoritatea *Căutătorilor* locuiesc aici, cu excepția celor care sunt în misiune.

— Se numește Academia Rătăcitoare pentru că își schimbă locul la nevoie, zise Monroe. Nu rămânem în același loc mai mult de șase luni, pentru a nu fi descoperiți. Un atac al *Păzitorilor* asupra sediului nostru ar însemna sfârșitul rezistenței noastre.

Chiar dacă nu văzusem decât o mică parte din Academie,

îmi dădusem seama că era uriașă.

— Cum poți muta o clădire?

— Da. Shay se întoarse încet, descriind un cerc și uitându-se lung la tavanul înalt al încăperii. Și eu m-am tot întrebat asta.

Adne îi făcu cu ochiul.

— Dacă mai ești interesat de chestia asta și peste trei luni, atunci o să-ți păstrez un loc în primul rând.

— Las-o baltă. M-am încruntat. Unde suntem acum?

— În Iowa, spuse Anika.

— De ce ați venit tocmai în Iowa?

— Exact. Connor dădu din cap solemn, batjocoritor, în direcția mea.

Adne oftă.

— Ne mutăm peste tot în lume. Acum suntem în Iowa. Următoarea oprire e Italia.

Vedeam cu ochii minții un glob pământesc care se rotea. *Cum ajunsesem aici?*

— N-avem timp de lecții acum. Anika îi făcu semn lui Adne. Vom vorbi despre asta mai târziu.

— Exact. Adne, hai, deschide ușa, zise Connor. Niciodată n-am fost bun la așteptat. Fac alergie și îmi ies bube.

— Poate așa o să arăți și tu mai bine, mormăi Silas.

Luă câteva foi împăturite din mormanul de hârtii. Cum reușise să le găsească în acel morman haotic era o minune.

— Iată următoarele informații pentru Grant. Aruncă hârtiile spre Connor de parcă ar fi fost un frisbee. Încearcă să nu le pierzi.

— Mersi. Connor prinse foile din zbor.

— Ce se întâmplă aici? am întrebat. M-am uitat la Shay, neînțelegând nimic din acea conversație bizară.

— Ariadne este țesătorul de portal, răspunse Monroe. Asta este cea mai importantă sarcină care poate fi acordată unui *Căutător*.

Cea mai importantă sarcină. Am studiat-o cu atenție și aș fi putut să bag mâna în foc că nu era mai mare decât Ansei.

— Ea conduce misiunea noastră?

— N-o conduce, zise Monroe. Doar țese.

— Nu e un pic cam… tânără?

Habar n-aveam ce înseamnă țesutul, dar, dacă era vital pentru succesul misiunii noastre, mi-aș fi dorit o persoană cu ceva mai multă experiență.

— După cum am spus și înainte. Connor o bătu ușor pe Adne pe cap. Micuța noastră drăgălașă ne întrece așteptările.

— Hai, lasă-mă să lucrez, mormăi Adne, dând la o parte mâna lui Connor.

Am făcut câțiva pași spre ea, căci voiam să mă asigur că era, într-adevăr, atât de excepțională pe cât susțineau toți.

Shay mă luă de braț și mă trase înapoi.

— Cred că e mai bine să vezi cu ochii tăi decât să ți se explice.

Adne luă țepușele subțiri de metal care îi atârnau la brâu.

— Ce-s astea? am întrebat, pregătindu-mă pentru cazul în care se dovedeau a fi arme.

Adne ridică din sprâncene, dându-și seama că intram în defensivă.

— Cuțite scoțiene – armele Țesătorului. Vei vedea imediat la ce folosesc.

Trase aer în piept și închise ochii. Apoi începu să se miște. Cuțitele scoțiene tăiau aerul; fiecare mișcare agilă lăsa în urmă o dâră luminoasă, în încăpere auzindu-se sunete ca de clopote. Adne își mișca trupul rapid într-un dans nebunesc. Se lăsa la podea, își ridica mâinile în sus, spre tavan, manevrând cuțitele cu mișcări care o făceau să pară că participă la o probă de gimnastică ritmică. Dârele strălucitoare pe care le lăsau în urmă armele începură să se aranjeze în straturi. Sunetele formau un cor de note cristaline. Adne ieșea cu mâinile în aer de parcă cuțitele ar fi intrat și ar fi ieșit dintr-un gigantic război de țesut invizibil. Modelul complicat de lumină strălucea din ce în ce mai tare și a trebuit să-mi feresc privirea. Valuri de sunete inundau încăperea neîncetat, până când am avut impresia că urma să mă înec într-un ocean de muzică și lumină.

Deodată, totul se opri.

— Uite, șopti Shay.

M-am întors spre Adne. Stătea cu răsuflarea tăiată în dreptul unui dreptunghi gigantic, care atârna suspendat în aer ca o tapiserie de lumină strălucitoare. M-am apropiat și mi se tăie respirația de surpriză. În dreptunghiul care se ondula în fața noastră se zărea ceva: interiorul unui depozit. Munți de cutii umpleau încăperea luminată difuz.

— Acolo mergem? am murmurat.

Adne dădu din cap, încercând în continuare să-și recapete suflul.

— Frumos țesut, spuse Connor, bătând-o pe umăr.

— Cu plăcere. Zâmbi ștergându-și sudoarea de pe frunte.

— Și acum ce facem? am întrebat, uitându-mă la dreptunghiul strălucitor.

— Este o ușă, zise Adne. Trebuie să pășești prin ea.

Am studiat cu privirea portalul înalt de lumină.

— Doare?

— Gâdilă un pic, zise Connor batjocoritor.

Adne îl lovi cu latura plată a unuia dintre cuțitele ei.

— Au! țipă Connor, masându-și brațul.

— E în regulă, Cal, spuse Shay. Așa am ajuns și eu la Academie. Pare o nebunie, dar este sigur.

— O nebunie? protestă Adne.

— O nebunie frumoasă, spuse Connor, rânjind. Intru eu primul.

— Te rog, am spus, nedorind să recunosc faptul că acel portal pâlpâitor îmi dădea fiori pe șina spinării.

Connor păși încrezător în portalul scăldat în lumină. Preț de o clipă, silueta lui deveni neclară, după care l-am văzut pășind printre cutii. Se opri, își întinse brațele și căscă, apoi își lăsă brusc pantalonii în jos și ne arătă fundul.

— Oh, Dumnezeule, Connor! gemu Adne. Hai, Shay, intră și mușcă-l.

— Eu nu vin cu voi, ai uitat? protestă Shay, pufnind în râs. Și chiar dacă aș veni, nu l-aș mușca de fund.

— Poate o să-l muște Calla, rânji Adne.

— Puțin probabil, am mormăit, deși, la o privire mai

atentă, trebuia să recunosc că fundul lui Connor nu era o priveliște chiar atât de neplăcută.

— Destul, spuse Anika, îmbrățișând-o scurt pe Lydia. Ai grijă de tine.

— Bineînțeles, răspunse Lydia, grăbindu-se prin portal, exact la timp ca să-l plesnească pe Connor la fund cu latul pumnalului ei.

Adne izbucni în râs.

— Haide, Calla, zise Monroe. Adne o să vină imediat după tine.

— Așteaptă. Shay se ținu strâns de mine. Noi ce o să facem cât timp o să fie ei plecați? O să stăm cu mâinile în sân până se termină misiunea?

— Nu. Monroe se apropie de el și îl îndepărtă cu blândețe de mine. Avem și noi o sarcină de îndeplinit.

— Da? întrebă Shay, încruntându-se.

— Noi o să le facem o vizită unor instructori ai academiei, spuse el. Iar tu îi vei convinge că n-o să fie nicio problemă dacă la cursurile lor va veni și o haită de tineri lupi.

Deci, iată ce însemna o alianță. Nu numai că aveam să luptăm alături de ei. Urma să ne și antrenăm împreună și să învățăm totul despre lumea lor. Oricât de ciudată părea acea idee, era și palpitant, în același timp.

Adne a început să bată din picior.

— Haide, Lily. Noi încercăm să deschidem și să închidem rapid portalurile. Nu e ca și cum am căsca gura în vitrine.

Porecla mă deranjă destul cât să-i arăt colții. Am fost mai mult decât satisfăcută când am văzut că se dă un pas înapoi.

M-am uitat la Shay, care îmi zâmbi timid.

— Baftă.

I-am zâmbit și eu, cât de frumos am putut, am închis ochii și am pășit prin ceața luminoasă.

Connor nu se înșelase cu totul când descrisese senzația care mă cuprinse în momentul în care am atins ușa de lumină, deși trecerea prin portal nu m-a făcut să simt gâdilături. Am simțit niște furnicături pe piele, de parcă aș fi intrat într-un spațiu plin de electricitate statică. Apoi, un aer stătut și prăfuit îmi

umplu plămânii și l-am auzit pe Connor râzând. Din fericire, își trăsese pantalonii pe el.

— Ești cu noi, Calla? întrebă Lydia. Călătoria a luat sfârșit. Aici trebuie să te dai jos.

Connor tuși.

— Pot să te ajut cu asta.

Mi-am revenit din uimire și i-am aruncat o privire mânioasă.

— Te saturi vreodată de propriile tale glume? Lydia îl împinse spre ușă.

— Chiar trebuie să întrebi asta? Rânji și își flutură genele în fața ei.

Ea încercă să-i arunce o privire severă, însă pufni în râs.

— Băiete, ești o catastrofă, dar tocmai de-asta te iubesc.

— Bineînțeles că mă iubești.

— Nu te mai lăuda, Connor. Adne își făcu apariția prin portal. M-am întors spre ea. În dreptunghiul din spatele ei vedeam imaginea pâlpâitoare a încăperii din care veniserăm. Toți ne-am simțit intimidați când am trecut prima dată prin portal.

— Nu e un mijloc de transport tocmai rău, spuse Connor, frecându-și brațele de parcă încă l-ar fi furnicat. Nu-i așa, lupoaico?

— Nu, nu este. Ochii îmi erau ațintiți asupra portalului strălucitor… doar că…

— Doar că ce? Adne își puse mâinile în șold. Nu-ți place cum țes?

— Nu-i vorba de asta, am spus, examinând în continuare portalul. Dar nu te neliniștește?

Adne oftă și își încrucișă cuțitele în dreptul portalului. Ușa dispăru.

— Uite ce e, Lily. Am făcut tot exercițiul acesta ca să-ți demonstrez că e perfect sigur. Nu știu ce altceva aș putea face decât să te las să intri și să ieși pe ușă toată noaptea.

— Nu asta am vrut să spun, am zis. Nu ți-e teamă că *Păzitorii* ar putea să deschidă, la rândul lor, una dintre aceste uși și să te găsească? Un atac-surpriză perfect. Adică, doar

pentru asta îl folosim și noi, nu-i așa?

— Oh. Adne încuviință din cap. Înțeleg.

— Ce înțelegi? am întrebat. Ar trebui să fii îngrijorată. Este o scăpare destul de mare.

— Da, ar fi, continuă Adne, zâmbind răutăcioasă. Dacă ăsta ar fi un motiv de îngrijorare, dar nu este.

— De ce nu? Mă enerva expresia atotștiutoare de pe chipul ei.

— Pentru că *Țesătorii* noștri sunt foarte speciali, spuse Connor, încolăcindu-și mâinile în jurul lui Adne și sărutând-o pe obraz, înainte ca ea să apuce să se smucească și să-i dea un brânci.

— Ești atât de ticălos, zise ea, însă nu se putu abține să nu râdă.

— Încercam să-ți fac un compliment, spuse Connor, prefăcându-se jignit și nereușind să se ferească suficient de repede în momentul în care ea se repezi asupra lui.

— Poate să-mi spună cineva de ce nu e o problemă chestia asta? am întrebat nervoasă, văzându-i că se amuzau când eu eram atât de îngrijorată.

— *Păzitorii* nu pot crea portaluri, spuse, pur și simplu, Adne, oprindu-se din meciul ei de wrestling cu Connor și uitându-se din nou la mine.

— De ce nu? am întrebat, încruntându-mă.

— Este unul dintre puținele avantaje pe care le avem, pentru că nu am încălcat regulile naturale ale magiei așa cum au făcut-o ei, spuse.

— Tot nu înțeleg.

— Mai ții minte chestia aia cu păcatul împotriva naturii, de care a pomenit Silas mai devreme? mă întrebă Connor rânjind.

— Da, nu că a avut prea mult sens. Mi-am încrucișat brațele la piept. Și mă surprinde faptul că aduci vorba despre asta acum.

Își ridică brațele în semn că se predă.

— Fac asta din pură necesitate. Eu sunt de părere că ești superbă, lupișoaro – din câte îmi dau eu seama, n-ai nicio

trăsătură de mutant. Dar, pe de altă parte, nu te-am văzut decât îmbrăcată.

— Termină, Connor, gemu Lydia.

— Da, să trăiți. OK – deci *Păzitorii* au încălcat niște reguli importante pentru a dobândi puterea pe care o au acum, inclusiv în momentul în care au creat *Gardienii,* spuse Connor, trecându-și mâinile prin claia de păr castaniu ciufulit. Adevărul este că portalurile funcționează pe baza unor principii naturale. Iar dacă faci mereu chestii care nu sunt pe placul pământului, așa cum fac *Păzitorii,* nu-i mai poți cere favoruri.

— Poftim? Nimic din ceea ce îmi spusese nu avea sens.

— Toate lucrurile de pe lumea aceasta – inclusiv toate zonele pământului – sunt interconectate, spuse Adne. Țesătorii se folosesc de Magia Veche pentru a îmbina firele acestei legături, și leagă un loc de altul. Așa călătorim noi.

— Dar *Păzitorii*…, am început eu.

— Pentru început, ei nu pot lega fire, Connor termină fraza în locul meu. Trebuie să călătorească pe cale tradițională. Sau cu ajutorul noilor tehnologii, bănuiesc. Însă nu se pot sluji de portaluri. Ei nu pot țese. Pământul nu le-ar permite asta.

Tot nu eram sigură că înțelesesem, însă conversația noastră se întrerupse în momentul în care am auzit o ușă deschizându-se în celălalt capăt al depozitului. Aruncându-mă la pământ, mi-am schimbat înfățișarea, gata să-l atac pe bărbatul care îndreptase o arbaletă spre noi. Connor sări în fața mea înainte să apuc să atac.

— Isaac, lasă chestia aia jos! Ți-am făcut noi vreodată ceva?

Bărbatul cu arbaleta mormăi.

— Ah, bine. Chiar ne întrebam când o să ajungeți aici. De ce ai deschis portalul în depozit?

Pentru că, dacă Ethan ar fi fost cel cu arbaleta, ar fi lovit deja, spuse Adne, arătând cu degetul spre mine. Am fost prudentă.

— Nu-i o idee rea, zise Isaac. Deși tot ce ar fi putut face acum ar fi fost să arunce cu prăjituri în lup. Se îndoapă de

când a ajuns aici.

— Calla, ar trebui să încerci să nu te mai transformi cât timp suntem aici, spuse Lydia, apropiindu-se de Isaac și îmbrățișându-l. Unde e fata mea preferată?

Mi-am schimbat înfățișarea, înghițindu-mi replica ironică ce-mi stătea pe buze. Oare la ce se așteptau? Experiențele mele trecute care implicau arbalete și *Căutători* nu fuseseră tocmai plăcute.

— E la bucătărie cu Ethan, răspunse Isaac.

— Ce face Ethan? întrebă Adne. În afară de faptul că se îndoapă cu prăjiturele.

Isaac se uită la mine.

— Începe să-și revină.

— Asta-i bine, spuse Connor, luându-mă de mână și trăgându-mă după el spre ușă. Isaac, ți-o prezint pe Calla. Ea este alfa care o să conducă noua noastră revoltă fantastică a *Gardienilor*.

— Ce să fac? Brusc, adevăratele implicații ale acestui nou plan mă loviră pe neașteptate, ca o avalanșă de bolovani.

— Asta-i tot? rânji Isaac. Îmi pare bine să te cunosc, domnișoară agitator.

I-am strâns mâna și i-am aruncat o privire dușmănoasă lui Connor.

El mă bătu pe umăr.

— Voiam doar să mă asigur că reputația te precede.

— Mersi.

L-am urmat pe Isaac, ale cărui nenumărate codițe împletite, lungi și subțiri, îi atârnau într-o coadă prinsă la ceafă. Intră în pas de plimbare într-o încăpere complet goală, cu excepția covoarelor de pe podea și a armelor ce atârnau pe pereți.

Lydia, văzându-mă studiind camera, îmi zâmbi.

— Asta e sala de antrenamente.

Isaac ne conduse printr-o altă ușă și am intrat într-o cameră unde ne-au întâmpinat un foc în care trosneau lemnele, miros de cafea proaspătă și două chipuri. Unul zâmbitor, celălalt încruntat.

— Bună, frumoaso. Lydia îmbrățișă o femeie care părea să

aibă aceeași vârstă cu ea – în jur de treizeci și cinci de ani – și ai cărei cârlionți care îi ajungeau până la bărbie îmi aduceau aminte de Bryn, doar că femeia aceasta avea părul negru-albăstrui.

— Este ziua mea norocoasă, spuse femeia și o sărută.

— Poate să fie și ziua mea norocoasă? întrebă Connor cu ochii pe cele două femei ale căror buze erau unite într-un sărut.

— Nu te da la iubita mea, Connor. Lydia izbucni în râs, strângând-o puternic în brațe pe cealaltă femeie.

— Nu mă dădeam la ea, protestă Connor. I-am făcut un compliment. Crezi că mi-aș permite să-ți încalc teritoriul? Uiți poate că merg cu tine în patrulări. Nu vreau să mă aflu în raza pumnalelor tale.

— Inteligent băiat, spuse Lydia, întorcând-o pe cealaltă femeie spre mine. Tess, ea este Calla. Lupul adormit pe care speram să-l putem trezi.

— Și iată că s-a trezit. Tess veni, fără să stea pe gânduri, spre mine și îmi întinse ambele mâini. Este o onoare să te cunosc.

Același cuvânt… onoare. Mă uimea.

— Mulțumesc. I-am luat mâinile calde și moi într-ale mele. Zâmbetul îi lumina ochii albaștri, sinceri și plini de bunătate. Mi-a plăcut imediat de ea.

— Avem timp să bem o cafea? întrebă Isaac, cu cafetiera în mână. Sau trecem direct la vărsare de sânge și la spintecat de mațe?

M-am uitat lung la el, surprinsă de faptul că punea o cafea mai presus de război.

— Tu n-o să faci nimic de genul ăsta, spuse Lydia strângând-o pe Tess la piept. *Cositorii* trebuie să rămână la avanpost. Doar trăgătorii și lupul vor participa la misiunea asta.

— Și eu, spuse Adne.

— Am auzit că ești noul *Țesător,* Ariadne, zise Isaac, în timp ce-și turna o ceașcă de cafea. Bine ai venit la bord!

-— Adne, răspunde ea. Doar Adne.

— Încă te revolți împotriva tatălui tău, Ariadne? întrebă Tess, sprijinindu-se de Lydia. Am mai vorbit despre asta.

— Tu ai vorbit despre asta, spuse Adne, croindu-și loc printre ei și așezându-se pe un scaun la masa de la bucătărie, lângă Ethan, care se uita în gol la cafeaua și la farfuria cu firimituri din fața lui. Și n-ați vrea să vă luați o cameră? Știți bine că nu toată lumea și-a întâlnit marea dragoste, iar voi nu faceți decât să ne dați peste nas ori de câte ori aveți ocazia.

— Ai grijă, zise Lydia. N-avem prea multe ocazii să ne vedem, și știi bine asta. Avem noroc dacă putem să petrecem o oră împreună pe același fus orar.

— În plus, ai doar șaisprezece ani, Ariadne, spuse Tess, aruncându-i o privire severă. Încă n-ai avut timp să cunoști iubirea.

— Ba cum să nu. Connor se trânti pe scaunul de lângă Adne și o luă de după umeri. Doar că încă n-o apreciază.

Adne oftă și își lăsă capul pe masă.

— O să mă mărit cu prima persoană care îmi aduce o ceașcă de cafea. Nu-mi pasă cine este.

— Aruncă-mi o ceașcă, Isaac! Connor aproape sări în picioare.

— Of, te rog, mormăi Adne, fără să-și ridice capul de pe masă.

— Glumești? întrebă Connor. O ceașcă de cafea în loc de inel? Pentru o asemenea cerere în căsătorie sunt pregătit oricând.

Mi-am plimbat degetele pe inelul rece de metal de pe deget. Văzând că Adne mă privea, mi-am ascuns mâinile sub masă.

— Doar asta îți permiți, adăugă Isaac.

— Ei bine, și de asta, izbucni în râs Connor.

— Tot n-am primit cafea, spuse Adne. Cu toate că am făcut o ofertă foarte generoasă.

— Nu te da bătută atât de ușor, draga mea, zâmbi Isaac, aducându-i o ceașcă aburindă lui Adne. Vrei cafea, Calla?

— Ăăă. Eu…, am șovăit căci nu înțelegeam de ce stăteam încă la palavre, când trebuia să pornim în scurt timp la luptă. N-ar trebui să ne concentrăm asupra atacului? Anika spunea

că avem un interval foarte scurt de timp să ne îndeplinim misiunea.

În încăpere se lăsă tăcerea. Mi-am ținut respirația, căci, evident, spusesem ceva greșit.

Lui Tess i se făcu milă de mine.

— Scumpo, întotdeauna este timp de o cafea, spuse ea, luându-mă de mână și așezându-mă pe scaunul liber de lângă Connor.

— Mereu ne facem timp pentru ceva plăcut, când urmează să vedem moartea cu ochii, adăugă Connor.

— Amin, mormăi Ethan din colțul în care stătea.

M-am uitat lung la ei și am înțeles când i-am văzut zâmbind ușor, cu tristețe. M-am gândit la viața pe care o duceau. La lucrurile cărora trebuiau să le facă față. *Păzitori. Gardieni.* Strigoi.

Creaturi de coșmar.

Supraviețuire. La asta se reducea totul. *Căutătorii* erau războinici, ca și *Gardienii.* Priveau fiecare luptă ca pe ultima. Toate aceste lucruri – de la băutul cafelei în momente ciudat alese, până la glumele nepotrivite ale lui Connor – erau o tactică defensivă. Numai că nu funcționau ca o armură fizică. Erau un soi de bastion mintal. O cale de a nu-și lăsa spiritul pradă disperării.

M-aș fi putut obișnui cu această strategie, oricât de ciudată ar fi fost. Mai ales dacă primeam cafea, deși mă întrebam dacă nu cumva aș fi fost mai avantajată în luptă dacă mi-aș fi păstrat irascibilitatea pe care mi-o provoca lipsa acesteia.

— Ce-i locul ăsta? am întrebat, încercând să fac legătura între depozit, sala de antrenamente și bucătăria în care ne aflam acum.

— Avem avanposturi în apropierea principalelor așezări ale străzilor din toată lumea. Acestea au două scopuri principale: să ne ajute să păstrăm legătura cu spionii noștri din lumea muritorilor și să punem la cale atacuri împotriva țintelor *Păzitorilor.*

— Dulcele nostru purgatoriu, oftă Isaac.

— Poate că suntem în purgatoriu, însă cafeaua e al naibii

de bună, izbucni în râs Lydia.

— Purgatoriu?

M-am încruntat, însă am zâmbit imediat, în momentul în care Isaac îmi întinse o cană plină cu un lichid fierbinte, negru ca smoala.

— Știi, locul acela dintre paradis și infern, în care rămâi blocat, spuse Connor. Paradisul fiind Academia, iar infernul…

— Vail. Ethan își împinse scaunul și se îndreptă către un colț mai retras al încăperii, aparent incapabil să-mi mai tolereze prezența.

Tess dădu din cap, însă Ethan o ignoră, preferând să-și bea cafeaua izolat, în tăcere.

Am decis că cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să păstrez distanța față de Ethan. Nu conta dacă avea încredere în mine sau dacă mă plăcea ori nu. Nu venisem aici să-mi fac prieteni. Mă aflam aici ca să-mi salvez haita.

M-am întors din nou spre Connor.

— Deci, unde ne aflăm mai exact?

Când am pus întrebarea, a trebuit să-mi ascund fiorii de groază; dacă eram atât de aproape de *Păzitori,* cât de în siguranță puteam fi?

Lydia îmi răspunse în timp ce ni se alătura, împreună cu Tess, la masă.

— Suntem într-un depozit din Denver. *Țesătorii* deschid porți de aici către țintele noastre. Trăgătorii vin și pleacă în funcție de misiunile pe care le primesc.

— Iar noi, *Cositorii,* stăm aici singuri, spuse Isaac, părând trist.

— Vrei să spui că nu sunt o companie plăcută? spuse Tess, strâmbând din buze.

— Nu, dacă asta înseamnă că n-o să-mi faci în continuare de mâncare, zise Isaac, rânjind.

— Acum te pune să-i gătești? întrebă Lydia. Ești mult prea amabilă.

— Nu-mi strica aranjamentul, femeie! protestă Isaac. În plus, eu spăl vasele.

— Asta așa e, zise Tess.

Am sorbit din cafea, încercând să reţin tot ce aflam.

— Ce sunt *Cositorii*?

— N-au mai rămas mulţi *Căutători* pe lume, spuse Lydia, pe ton sumbru. Majoritatea locuiesc la Academie, unde predau sau se antrenează şi pleacă în misiuni numai când este nevoie. Însă cei care încă luptă, care îşi riscă în fiecare zi viaţa în război, trăiesc în avanposturi ca acesta. Diviziile noastre au mereu aceeaşi componenţă: grupuri de câte zece, iar fiecare membru are o anumită sarcină. *Cositorii* se ocupă de aprovizionare şi vând sau cumpără bunuri de valoare pe piaţa neagră, păstrând afluxul de numerar în valutele actuale.

— Piaţa neagră? m-am încruntat, un pic neliniştită.

— Nu-ţi face griji, Calla, nu facem trafic cu chestii nasoale, cum sunt organele, chicoti Tess, clătinând din cap. Văzând însă că râd stingherită, adăugă: De obicei, facem trafic cu obiecte de artă şi antichităţi. Lucruri pe care ştim cum să le găsim şi la care alţi oameni nu ar avea acces.

— Încearcă să-ţi spună că, de fapt, *Cositorii* sunt contrabandişti, spuse Connor. Dar unii drăguţi.

— Connor, ştii că ne-am pregătit mult şi din greu ca să facem asta, zise Isaac.

— Mai mult decât v-aţi pregătit voi, adăugă Tess.

— Cât de mult? am întrebat.

— Pregătirea standard pentru *Căutători* este de doi ani de cursuri generale, urmaţi de un alt an de specializare pentru misiunea aleasă, spuse ea. *Cositorii* fac doi ani în plus.

— Ca să înveţe să facă contrabandă?

— Uite ce-ai făcut, Connor, spuse Tess, clătinând din cap. Nu, nu aşa stau lucrurile. *Cositorii* învaţă istoria artei, limbi străine şi studii clasice. Ştiu toate astea pe de rost, asta pe lângă strategiile de luptă. Sarcinile *Cositorilor* sunt, într-un fel, mai periculoase decât cele ale *Trăgătorilor*.

Mi-am dres glasul, încă neliniştită.

— Şi *Trăgătorii* ce sunt?

— Sunt omologii noştri, zise Lydia. Sunt antrenaţi pentru a fi prima linie ofensivă în lupta împotriva *Păzitorilor*. Ei atacă ţintele inamice prestabilite. Dar, de cele mai multe ori, asta

înseamnă să omoare *Gardieni*.

— Minunat, am spus, simțind cum mi se ascut caninii la auzul vorbelor lor. Iar *Țesătorii* deschid uși. Și Monroe, el este…

Încercam să-mi aduc aminte cum îl numiseră.

— Ghidul, mă ajută Tess. Este Ghidul nostru.

Ethan se apropie, trântindu-și cana goală de cafea pe masă.

— Acum, că s-au încheiat orele la grădiniță, putem pleca? Anika știa ce spunea. N-avem la dispoziție decât câteva ore de lumină.

— Ethan!

Tess se ridică brusc în picioare.

— Calmează-te, fato. Connor se ridică și el. Ethan are dreptate. Trebuie să plecăm.

Lydia mă privi.

— Sunt sigură că mai ai o mulțime de întrebări. Îmi pare rău că nu-ți putem răspunde la toate acum.

— Nu-ți face probleme, am spus, ridicându-mă de pe scaun, cu mușchii pregătiți.

Cofeina și simplul gând că aveam să alerg prin pădure mă făceau să nu mai am răbdare.

Sosise vremea ca lupoaica alfa să-și găsească haita.

• Capitolul 6 •

Ușa deschisă, de această dată de Adne, dezvălui un peisaj pe care îl cunoșteam de când mă știam. Panta acoperită de zăpadă strălucea sub soarele de după-amiază, umbrită pe alocuri de brazi semeți.

— E versantul estic, am murmurat.

Nevoia de a fugi, de a da de urma lupilor mei și de a-i duce într-un loc sigur era copleșitoare. Am scrâșnit din dinți, încercând să mă stăpânesc.

— Da, spuse Adne. Oare o să meargă? Am stabilit să ne întâlnim în apropiere. Grant e pe un traseu aflat cam la un kilometru distanță de noi, în rezervația de la granița rutei pe care patrulați de obicei, dar n-ar trebui să ducă la un atac al lupilor… să sperăm.

— Urăsc iarna, mormăi Ethan, legându-și șireturile la cizme.

— De-abia aștept să fac un om de zăpadă, spuse Connor, încălțându-și ghetele de zăpadă.

— Câteodată, chiar nu-mi place deloc de tine, zise Ethan, punându-și mănușile, dar se vedea că se abține să nu zâmbească.

Lydia pufni în râs și își trase pe ea echipamentul de iarnă.

— Calla, eu și Ethan o să venim cu tine să-ți găsim lupii. Connor se va îndrepta în direcția opusă, ca să se întâlnească cu Grant.

Am încuviințat dând din cap, deși, în sinea mea, mi-aș fi dorit să vină Connor cu noi, și nu Ethan. Nu mă ajutase nici faptul că, în momentul în care pășisem prin portal, Lydia o luase înainte, iar Ethan venise în spatele meu. Mă temeam că ar fi putut fi un pic cam prea tentant pentru el să-mi las spatele descoperit în bătaia arbaletei.

— Vă aștept aici, spuse Adne, închizând ușa. Se sprijini de un opac. Să nu stați prea mult. Cred că nici măcar cele douăzeci de straturi de haine pe care le am pe mine n-o să

reziste la altitudinea asta. Am înghețat deja.

Comentariul ei mă smulse din visurile mele de a alerga nebunește prin troienele de zăpadă.

— De ce nu aștepți înăuntru?

Căutătorii se uitară lung la mine. Le-am întors privirea, fără să înțeleg de ce se încruntau. Când se deschidea o ușă, puteai vedea cealaltă parte a portalului. Imaginea era încețoșată, dar nu chiar atât de neclară.

Ethan mormăi ceva pe sub mustață. Adne îl privi lung înainte să-mi zâmbească.

— Scuze, spuse ea. Uităm că nu cunoști toate regulile. Portalurile nu pot fi lăsate niciodată deschise.

— Niciodată. Ethan bătători zăpada cu picioarele. Și *Țesătorii* nu participă niciodată la atacul propriu-zis – ei rămân întotdeauna cât mai departe de zona în care are loc misiunea.

Adne îi aruncă o privire mânioasă, dar Connor clătină din cap.

— Știi de ce trebuie să faci asta, piersicuțo.

— Taci din gură.

Lydia își puse mâna pe umărul lui Adne.

— *Țesătorii* sunt cele mai puternice și mai valoroase instrumente ale *Căutătorilor*. Încercăm să-i expunem unui risc cât mai mic.

— Dar asta spuneam și eu, am zis frustrată, căci îmi dădeam seama că încă nu știam o mulțime de lucruri despre presupușii mei aliați. Dacă rămâne de cealaltă parte a ușii, poate să închidă portalul la primul semn de pericol.

— Indiferent cât de precaut este un *Țesător,* tot facem greșeli, zise Adne, cu o privire care ar fi putut ucide. Ceva ar putea trece dincolo.

— Parcă ai spus că *Păzitorii* nu pot folosi portalurile, am zis.

— *Păzitorii* nu pot crea portaluri, zise Adne. Dar pot trece prin ele. La fel pot și bestiile create de ei. *Gardieni,* strigoi și așa mai departe.

— Iar dacă *Păzitorii* ar reuși vreodată să pună mâna pe un *Țesător,* zise Lydia, dacă ar sili un prizonier să deschidă uși, ar

putea să ne atace prin surprindere. Din acest motiv, portalurile rămân închise, și *Țesătorii* nu pot fi *Trăgători.* Ei lucrează în afara zonei periculoase… sau, cel puțin, cât de departe posibil de câmpul de luptă.

Adne părea că tocmai mușcase dintr-o lămâie.

— Motiv pentru care, dacă vezi că se apropie altcineva de tine, trebuie să te întorci în purgatoriu, îi spuse Connor.

— Știu protocolul, zise ea. Am absolvit, ai uitat?

— Cum aș putea să uit? zâmbi Connor, trimițându-i bezele înainte să înceapă să-și croiască drum prin zăpadă.

— Prea bine, Calla, spuse Lydia. E clar că tu știi cel mai bine zona. Condu-ne.

Am rânjit, mi-am schimbat forma și am început să țopăi prin zăpadă. Aerul rece și înviorător de iarnă îmi gâdila nările, tânjeam să urlu. Un iepure țâșni de sub un tufiș și am simțit că îmi lasă gura apă.

— Calla! strigă Lydia.

M-am oprit derapând ușor pe zăpadă și ridicând neaua ca o rață în jurul meu. *Ups.*

Mă bucurasem atât de tare că puteam să alerg pe munte încât uitasem că nu eram cu ceilalți lupi. Oamenii se deplasau încet. M-am întors și am alergat înspre Ethan și Lydia, schimbându-mi forma când am ajuns în dreptul lor.

— Scuze.

— Poți să pleci în recunoaștere, dar hai să nu ne pierdem, spuse Lydia.

Ethan își aranjă arbaleta pe umăr.

— Dacă ni se pare că te duci prea departe, am să trag direct în coadă.

Lydia îl fulgeră cu privirea.

— Glumeam, glumeam, răspunse el, dar rânjetul pe care mi-l aruncă nu era deloc prietenos.

După ce mi-am recăpătat forma de lup, am luat-o înaintea *Căutătorilor,* având grijă să nu-i pierd din ochi. Zăpada proaspătă nu ne era de ajutor. Acoperea mirosurile și urmele noi și le ștergea pe cele mai vechi.

Ușa pe care o deschisese Adne se afla la sud-vest de Peștera

Haldis. M-am îndreptat înspre zona în care ar fi trebuit să patruleze *Gardienii* la ora aceea a după-amiezii. Nu era ușor să mă obișnuiesc cu noii mei aliați. Imposibilitatea de a comunica între noi era, în cel mai bun caz, sâcâitoare, iar în cel mai rău caz, îngrozitor de frustrantă. Ori de câte ori voiam să le vorbesc, trebuia să alerg spre ei, să-mi schimb înfățișarea, după care să o iau din nou înainte. Asta mă făcea să-mi doresc cu și mai multă disperare să-mi recapăt haita. Încercam să-mi aduc aminte cum fusese când parcursesem acest traseu cu Shay, când el era încă muritor. Avusesem răbdare, îl așteptasem când rămăsese în urmă, iar *Căutătorii* se dovedeau mai mult decât capabili să se miște rapid prin troienele de zăpadă. Deși nu era parteneriatul ideal, știam că putea funcționa. Încercam să nu uit acest lucru, în timp ce mă avântam în mormanele de zăpadă.

Am râcâit cu labele în zăpadă până am ajuns la pământul înghețat, mi-am ridicat botul și am adulmecat aerul, am făcut tot ce trebuia pentru a da de urma haitei mele. Dar n-am putut găsi nimic. Nicio urmă, niciun miros. Nimic. *Unde sunt*?

Începusem să-mi pierd orice speranță, iar soarele se pregătea să coboare către asfințit. Lydia mă strigă din nou.

— Ai găsit ceva? Se uita la umbrele amenințătoare care se întindeau ca niște pete de cerneală pe zăpadă.

— Nu, am spus, dând cu piciorul în zăpadă. Chestia asta ascunde mirosurile. N-am adulmecat decât urmele vânatului, altceva nu.

— Lupii tăi n-ar fi trebuit să lase urme proaspete în timpul patrulării? întrebă Ethan.

M-am încruntat. Scosese în evidență exact lucrul care nu-mi dăduse nicio clipă pace cât timp studiasem perimetrul. Chiar dacă ruta s-ar fi schimbat, *Gardienii* ar fi trebuit să lase în urmă cel puțin un semn în timpul traversării acestei zone a muntelui. Eram prea aproape de Peștera Haldis pentru ca patrulele s-o ocolească. Doar dacă… doar dacă… noi furasem artefactul ascuns în Peșteră, iar *Păzitorii* știau asta. Le simțisem teama peste tot în școală, starea lor de tensiune după ce Shay găsise acel cilindru straniu și îl luase cu el. Peștera

Haldis nu mai trebuia apărată. Lupii nu mai aveau de ce să mai patruleze pe aici. Și singurul motiv pentru care haitele ar fi dat târcoale perimetrului sacru ar fi fost ca să aștepte…

— Oh, nu, am spus, plesnindu-mi fruntea cu mâna înmănușată. Am simțit cum îmi îngheață sângele în vine.

— Ce? întrebă Lydia.

Nu voiam să le spun. Fusesem atât de idioată. Cum de putusem să uit un lucru atât de important? Obrajii îmi ardeau pentru că acum știam de ce. Mă lăsasem furată de posibilitatea de a-i găsi pe Mason și pe Ansei, chiar și pe Fey cea morocănoasă, de a fi din nou alături de haita mea și căzusem pradă așteptărilor pe care le avusesem mereu ca alfa. În zona aceasta patrulasem. Toată viața mea se desfășurase în jurul acestui loc. Nici nu mă mai gândisem că trebuie să iau în calcul alte variante.

Dar de ce nu spusese nici Shay nimic când făcusem acest plan? Știa că Haldis lipsea. Era la el.

— Calla, spuse Lydia din nou. Ce se întâmplă?

În timp ce căutam o explicație și o scuză, ceva îmi atrase atenția. La vreo sută de metri distanță, o siluetă se apropia grăbită de noi.

— Atenție, zise Ethan, ridicându-și arbaleta și țintind silueta.

— Așteaptă, spuse Lydia, prinzându-l de braț. Silueta se uita spre noi și dădea disperată din mâini. E Connor.

Se mișca incredibil de repede, având în vedere că purta încălțări pentru zăpadă – probabil că se antrenaseră cu rigurozitate pentru a lupta pe timp de iarnă.

— Haideți, zise Ethan, îndreptându-se spre Connor.

Când am ajuns în dreptul lui, Connor se aplecă și își sprijini mâinile pe genunchi, încercând să-și recapete suflul.

— E mort, spuse Connor gâfâind. Grant e mort. L-am găsit cu gâtul tăiat.

Fusesem crescută pentru luptă și nu mă gândisem niciodată că moartea ar fi putut să mă neliniștească. Dar, imaginându-mi-l pe neîndemânaticul și bunul domn Selby zăcând într-o baltă de sânge, m-am cutremurat.

— La naiba! Ethan își plecă privirea.

Lydia închise ochii.

— Ce păcat! Asta înseamnă că trebuie să plecăm de aici. Dacă lupii încă mai vânează, o să ne simtă mirosul fără probleme… sau o să dea de Adne.

Connor încuviință dând scurt din cap, dar se uită la mine.

— Ți-ai găsit lupii?

— Nu, am spus, încă afectată de veștile despre moartea neașteptată a domnului Selby. Și tocmai mi-am dat seama că…

Am amuțit auzind urletul. Mi se ridică părul pe ceafă la auzul celui de al doilea și al treilea urlet.

— Asta nu-i haita mea, am șoptit.

— Știu că suntem aici, spuse Ethan. Hai să mergem.

— Nu te îndepărta de noi, îmi zise Lydia, preluând încă o dată conducerea.

Am început să coborâm versantul, însă Lydia ne conducea pe o rută în zigzag, nu direct pe drumul pe care venisem. Croia o nouă cărare în timp ce ne îndreptam spre Adne, evitând vechiul drum pe care îl folosisem la dus. Mi-am luat înfățișarea de lup și am alergat pe drumul pe care venisem, refăcând traseul, adulmecând încontinuu aerul și ascultând, încercând să-i aud pe lupii care urlaseră și să-mi dau seama dacă ne dăduseră de urmă. Însă, pe măsură ce se lăsa noaptea, tăcerea devenea neliniștitoare și mi-am adus aminte că zăpada acoperea nu numai mirosurile, dar și sunetele. O rafală de vânt ridică primul strat de zăpadă și ne șfichiui chipurile cu cristale înghețate, bătând în direcția din care veniseră urletele.

Nu era bine. Mergeam împotriva vântului. Ne puteau simți mirosul, iar eu nu aș fi avut cum să-i simt decât în momentul în care ar fi fost suficient de aproape de noi cât să ne atace.

Urletele se auziră din nou, mult mai aproape.

— Nu cred că o să reușim să plecăm de aici fără să ne luptăm, spuse Ethan.

— Continuă să alergi. Lydia scotea aburi albi pe gură.

Ajunsesem aproape de locul în care o lăsasem pe Adne, când o umbră sări de pe o ramură de deasupra noastră.

Lydia se întoarse rapid cu pumnalul în mână.

— Eu sunt! Adne ridică mâinile în aer.

— Ce făceai în copac? întrebă Ethan, examinând cu atenție ramurile.

— Mă ascundeam. Adne își scutură zăpada de pe genunchi. Am auzit urletele și m-am gândit că ar fi mai bine să mă adăpostesc.

— Bine gândit, zise Connor, evident ușurat că nu pățise nimic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

L-au omorât pe Grant, răspunse Connor.

Adne păli brusc

— Oh, nu.

Mi-am ridicat urechile, căci auzisem niște sunete în pădurea din spatele meu. Auzeam labele râcâind pe gheață. Cum nu voiam să-mi schimb înfățișarea, am lătrat către *Căutători.* A fost de-ajuns.

Ethan își pregăti arbaleta.

— Adne, deschide o ușă.

Am înaintat cu grijă, scrutând pădurea din priviri. Am văzut ceva mișcându-se. Dintre copaci apăru un lup roșcovan. Inima îmi era gata să-mi sară din piept. Era un lup din haita Umbra Nopții. Sasha – mama lui Fey și una dintre partenerele de patrulare ale mamei. Am fugit spre ea.

— Calla, nu! strigă Lydia, dar eu am continuat să fug.

Am lătrat din nou, de data aceasta strigând-o pe Sasha. I-am mi întrezărit, preț de o clipă, blana printre două trunchiuri de copaci și i-am transmis prin gând.

Sasha! *Sasha, așteaptă*!

Lupul roșcovan se întoarse spre mine. Începu să alerge cât putea de repede, fără să încetinească pe măsură ce se apropia, mârâind.

Bine ai venit acasă, Calla.

Mintea îmi fu cuprinsă de amețeală, în timp ce trupul ei se izbi de al meu și am început să ne rostogolim prin zăpadă. M-am dat într-o parte, ferindu-mă exact în momentul în care se pregătea să-și înfigă dinții în umărul meu.

Încetează! *Ce faci*?

Nu răspunse și se năpusti din nou asupra mea, în ochi citindu-i-se setea de sânge.

Instinctele luară controlul și m-am dat înapoi, mârâind. Mi-am înfipt dinții adânc în pieptul ei, dar gustul sângelui haitei mele mă făcu să mă înfior până în măduva oaselor. Lupta aceasta nu era firească. Îl atacam pe unul dintre ai mei, o mușcam pe mama unei tovarășe de haită. Era împotriva a tot ceea ce știam.

Am încercat din nou să-i vorbesc.

Te rog, Sasha. Am venit să te ajut.

Se năpusti din nou asupra mea și de-abia am reușit să mă feresc.

Fată proastă.

Trebuia să accept tristul adevăr. Sasha încerca să mă omoare și, dacă voiam să supraviețuiesc, trebuia s-o ucid. Încercam cu disperare să găsesc o modalitate de a scăpa de nenorocirea asta.

De această dată, când Sasha se năpusti asupra mea, m-am rostogolit pe o parte, după care mi-am proptit bine picioarele în zăpadă și mi-am înfipt colții în pulpa ei. Scheună în momentul în care dinții mei îi sfâșiară tendoanele. Mi-am înfipt dinții în mușchii ei și scânci din nou, zbătându-se în van să mă muște. Mulțumită că acum nu mai putea alerga, i-am dat drumul și am luat-o la goană înspre *Căutători*. Vedeam portalul pâlpâind printre copaci. Dar auzeam și strigăte de luptă. Am crescut ritmul, alergând mai repede.

— Calla! Adne îmi făcea semne cu mâna.

Am apucat-o pe drumul cel mai scurt înspre ea. Eram la numai trei metri distanță de ea, când ceva greu și puternic se izbi de mine. M-am rostogolit de câteva ori, plămânii golindu-mi-se de aer. M-am ridicat tremurând în picioare, încercând să-mi recapăt echilibrul, și m-am întors spre cel care mă atacase.

Blana uriașului lup din fața mea era tărcată, gri cu maro. Se uita lung la mine și mârâia.

Am crezut că inima mi se oprise în loc, în momentul în care

am întâlnit privirea lui Emile Laroche.

Masculul alfa al haitei Năpasta ne vânase.

Frica punea stăpânire pe mine în timp ce făceam legătura dintre ultimele evenimente. Sasha era la vânătoare cu Emile. *Cu Emile.* N-avea niciun sens. Sasha era partenera de vânătoare a mamei. Era un lup Umbra Nopții. Lupii Umbra Nopții ascultau doar de lupii lor alfa, adică de părinții mei: de Stephen și Naomi Tor. Haitele Umbra Nopții și Năpasta se disprețuiau reciproc și se evitau pe cât posibil. Haitele cooperaseră doar dacă primiseră ordine directe de la *Păzitori.*

Însă acum, Emile Laroche, masculul alfa al haitei Năpasta, conducea lupii Umbra Nopții. Blana mi se zburli și am mârâit, încercând să ignor gândul de neconceput. Realitatea care se înfățișa acum ochilor mei era nenaturală, greșită. De ce ar asculta Sasha de Emile? De ce mă atacase? Unde erau mama și tata?

Unde era haita mea?

Masculul Năpastă se apropie încet de mine, cu balele curgându-i din gură.

Ai venit să cerșești iertare?

Îmi tremurau picioarele.

Mușchii îi tremurară în momentul în care își scutură coama.

S-ar putea să descoperi că ai venit un pic cam târziu.

Am mârâit. Dacă Emile voia să se bată, aveam să lupt împotriva lui, chiar dacă nu existau sorți de izbândă – Emile avea o reputație de ucigaș printre *Gardieni.* Era o bestie uriașă și foarte puternică și avea mulți ani de experiență în luptă, mult mai mulți decât mine.

Nu-mi pare rău pentru nimic.

M-am lăsat la pământ, lipindu-mi burta de sol, așteptând să se năpustească asupra mea. Chiar dacă nu-l puteam înfrânge pe Emile, îl puteam răni. Și chiar rău.

Se ghemui la pământ și mârâi, dar sunetul semănă cu un râs gutural.

Exact asta a spus și tatăl tău.

Tatăl meu?

Încă nu-mi revenisem din șocul provocat de cuvintele lui, când l-am auzit pe Emile scheunând și întorcându-și capul pentru a smulge pumnalul dintre coaste. Se rostogoli pe zăpadă, lăsând în urmă o dâră sângerie, și un al doilea pumnal a trecut în zbor pe lângă el.

— Calla! Du-te la Adne! strigă Lydia. Alerga spre Emile cu alte două pumnale în mână.

M-am ridicat împleticindu-mă și am fugit înspre portal.

— Fugi! Fugi! strigă Connor, atacând un alt lup Năpastă mai vârstnic, la câțiva metri de intrarea în portal.

Gardianul și *Căutătorul* se rostogoleau prin zăpadă, ridicând în urma lor un nor de praf alb, strălucitor. Am văzut pumnalul lui Connor scânteind în razele soarelui, în timp ce lovea fără milă lupul. Acesta își arătă colții, încercând să-l muște pe Connor, dar *Căutătorul* se feri, contorsionându-se și smucindu-se, ținându-se la distanță de dinții animalului. Alergând pe lângă el, se feri de o mușcătură a *Gardianului,* lovindu-l în dinții ascuțiți cu latul pumnalului și înfigând fulgerător celălalt pumnal în pieptul lupului. Își scoase arma din trupul fără vlagă al animalului și o luă la goană după mine.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Ethan apărând-o pe Lydia, trăgând cu arbaleta săgeți de lângă portal. Mi-am schimbat înfățișarea, încercând să-mi trag sufletul, dar trebuia să-i întreb ce aveam să facem de acum înainte.

— Haide!

Un braț a ieșit din portalul strălucitor și Adne mă trase după ea în sala de antrenament a purgatoriului, la căldură, în timp ce Connor mă împingea de la spate. Ne prăvălirăm amândoi pe podea, ieșind din pădurea înzăpezită.

— Lydia, suntem în afara pericolului! strigă Ethan. Întoarce-te aici!

Tocmai făcuse doi pași spre ea, când alți patru lupi apărură din pădure alergând înspre șeful haitei Năpasta.

— Lydia! urlă Ethan, trăgând și mai multe săgeți cu arbaleta. Lydia își ridică privirea dinspre Emile și îi văzu pe *Gardienii* care se apropiau de ea. Aruncă alte două pumnale înspre noii atacatori, reușind să doboare unul și să

încetinească un altul.

Dar, în timp ce înainta cu greu prin zăpadă, Emile făcu un salt și se năpusti asupra ei.

Se izbi cu atâta putere în Lydia, încât aceasta se prăvăli la pământ, pironită în zăpadă. Ceilalți trei lupi se apropiară, exact în momentul în care Emile îi prinse gâtul între fălci.

— Nu! strigă Connor, împingându-mă și încercând să ajungă de cealaltă parte a portalului.

Însă Ethan era acolo și îi blocă drumul. Ethan dădu din cap, apoi se uită la Adne.

Connor înjură furios, dar nu protestă.

— S-a terminat, Adne, spuse Ethan, fără să se mai uite înapoi să vadă cum Emile sfâșia trupul Lydiei. Închide ușa.

• Capitolul 7 •

Tess zăcea pe podea, distrusă, iar Connor îi vorbea cu blândețe.

— Ar fi mai bine s-o luăm cu noi, îi spuse Ethan lui Isaac. Pot să trimită alt *Cositor* aici, pentru moment. O să-i preiau eu atribuțiile până când o să decidă Anika ce facem.

Isaac încuviință dând ușor din cap.

M-am așezat la masă, în timp ce Adne țesea un alt portal care urma să ne ducă la Academie, și am încercat să-mi dau seama ce se întâmplase mai devreme. Lydia fusese ucisă. N-o cunoșteam mai deloc, dar felul în care murise nu-mi dădea pace. Îmi venea să vomit și mă cuprinseseră frisoanele. Mi-am lăsat capul în mâini.

Nu puteam să scap de gândul că eu eram vinovată de durerea noilor mei aliați. Tess plângea, iar fiecare suspin al ei era ca o lamă care îmi tăia pielea. Fugisem după Sasha. Plecasem de la ideea că orice lup din haita Umbra Nopții avea să-mi fie aliat. Nu aș fi putut să mă înșel mai crunt. Lydia plătise cu viața pentru nechibzuința mea.

Cineva mă atinse pe umăr. Am ridicat capul și am văzut-o pe Adne uitându-se la mine.

— Am deschis ușa, spuse ea.

Am urmat-o spre portalul luminos. Tess plângea pe umărul lui Isaac, iar acesta o strângea în brațe, luându-și la revedere în șoaptă. Connor o cuprinse cu brațul de după mijloc și o conduse prin ușa deschisă de Adne.

Când am trecut pe lângă Ethan, îndreptându-mă spre portal, l-am prins de mâneca hainei. Poate că ar fi fost mai înțelept din partea mea să aleg pe altcineva, dar simțeam nevoia să spun ceva.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Îmi dădu mâna la o parte, dar privirea lui era mai degrabă tristă decât mânioasă.

— Să nu-ți fie. Așa suntem noi.

Văzusem cu ochii mei adevărul acestor cuvinte. Cu excepția lui Tess, *Căutătorii* își reprimau suferința și adoptau o atitudine care era, în același timp, crudă și frumoasă.

— Trimiteți vești când puteți, spuse Ethan.

— Așa vom face, răspunse Adne, făcându-mi semn să trec.

Anika ne aștepta. Avea privirea ațintită asupra lui Tess, care se străduia să-și rețină lacrimile.

— Lydia? întrebă Anika.

Tess izbucni din nou în plâns, iar Anika își lăsă capul în jos.

— Și agentul nostru, adăugă Connor.

— Tess, ar trebui să te retragi în apartamentul tău din aripa Haldis, zise Anika.

Tess încuviință în tăcere. După plecarea ei, Anika se apropie de Connor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-mi dau seama, spuse Connor, scărpinându-se la ceafă. Când am ajuns la locul de întâlnire, l-am găsit pe Grant mort. Sângera de cel puțin o oră, iar trupul îi era deja înghețat.

Anika se încruntă, întorcându-și privirea spre mine.

— Și haita?

Am clătinat din cap, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să le povestesc despre Haldis și despre teoria mea cum că rutele de patrulare fuseseră schimbate. Despre greșeala mea și despre felul în care trecusem cu vederea peste această posibilitate. Având în vedere cele întâmplate, am decis să n-o fac.

— Lupii peste care am dat ne-au atacat fără să stea pe gânduri, zise Connor.

— Ceva s-a schimbat, am spus, încercând să-mi dreg gâtul uscat.

— Ce? întrebă Connor, privindu-mă cu nerăbdare.

— Unul dintre lupii care ne-a atacat făcea parte din haita Umbra Nopții, am continuat. Nu era din haita mea, ci din cea a celor mai vârstnici. Și se supunea ordinelor unui lup Năpastă.

— Ești sigură? întrebă Anika, mijind ochii.

— Da, am spus, încercând să-mi păstrez calmul. Lupul care

a omorât-o pe Lydia era Emile Laroche.

— Ce-ai spus?

Monroe stătea în pragul ușii, iar Shay era lângă el.

Adne traversă încăperea și își lăsă capul pe pieptul lui Monroe.

— Am pierdut-o pe Lydia, zise Connor, privindu-l pe Monroe care își îmbrățișa fiica.

Pentru prima dată îi vedeam purtându-se ca un tată și fiica lui.

— Și Emile a ucis-o? întrebă Monroe, mângâind-o pe Adne pe cap. Masculul alfa al haitei Năpasta?

— Da, am spus.

Căutătorii se strânseseră în jurul Anikăi, formând un cerc închis și schimbând între ei șoapte grăbite.

Shay se apropie de mine și eu de el. N-am ezitat în momentul în care își întinse brațele înspre mine. Totul se învârtea în jurul meu. În Vail se întâmplaseră niște lucruri. Niște lucruri pe care nu le puteam înțelege. M-am sprijinit de el, lăsându-mă învăluită de mirosul care mă liniștea.

— Ești bine? șopti el.

— Nu sunt rănită, am spus încetișor. Dar s-a întâmplat ceva.

— Ce anume? întrebă, strângându-mă și mai tare în brațe.

— Nu aici, am murmurat.

Mă sărută pe creștet.

Monroe se uită la noi, cu o expresie mohorâtă pe chip.

— Trebuie să discutăm cu Silas.

— Probabil că e în biroul lui, zise Anika, încuviințând din cap.

Adne se smulsese deja din îmbrățișarea tatălui ei, ștergându-și lacrimile de pe obraji.

— Vin cu voi.

— Ar trebui să te odihnești.

— Nu.

Orice urmă de vulnerabilitate dispăruse și revenise la obișnuitul comportament rebel.

— Atunci vin și eu, spuse Connor.

O privea pe Adne. I-am văzut ochii neliniștiți, plini de întrebări.

M-am întrebat de ce era atât de protector. Adne îmi păruse destul de feroce și rezista remarcabil de bine, având în vedere că… oh. Grija lui Connor era logică.

Aceasta fusese prima misiune a lui Adne ca nou *Țesător,* prima ei ieșire alături de divizia Haldis, și doi oameni muriseră. Oare chiar trecea cu atâta ușurință peste această pierdere sau atitudinea ei dură era doar de fațadă, până avea să rămână singură?

— Pe aici, spuse Monroe, privind-o încruntat pe Adne, înainte să ne conducă afară din încăpere.

În loc să cotească la dreapta pe hol, Monroe deschise ușile de sticlă. Aerul din curtea interioară era extrem de rece, însă Monroe nu lăsă să se vadă că îl deranjează în momentul în care păși pe alee. M-am uitat în jos, către pământul gol. Undeva, mult mai jos, vedeam alei șerpuitoare și fântâni goale. Înaintam în tăcere. Aburii respirației noastre se ridicau în aer. Curtea era imensă. Am mers aproape un kilometru până când am ajuns în dreptul ușilor din celălalt capăt al Academiei.

Deși arhitectura holului pe care intrasem era asemănătoare cu aceea a aripii Haldis, decorul era surprinzător de diferit. Aripa Haldis – de la pereți și până la lemnul întunecat al sălii de tactică – era zugrăvită în nuanțe calde de ocru, sângeriu și mahon.

Încăperea în care intrasem strălucea de parcă ar fi fost sculptată în gheață. Nuanțe de albastru glacial, violaceu, argintiu și alb strălucitor luminau pereții. Culorile se învârtejeau și se învolburau, iar în încăpere se auzea freamătul calm și blând al unei brize ușoare.

— Unde suntem? am întrebat.

Culorile de pe pereți se schimbau constant, dând impresia că întreaga aripă a clădirii se mișca în jurul nostru.

— Aceasta este aripa Tordis. Monroe aruncă o privire peste umăr.

Atunci mi-am dat seama că rămăsesem în urmă. Oricât de

uimitor ar fi fost locul acela, *Căutătorii* – și chiar și Shay – trebuie să mai fi fost aici. Nu băgau de seamă frumusețea clădirii și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu erau suficient de impresionați pentru a comenta acest lucru.

— Câte aripi sunt?

— Patru, spuse Monroe, în timp ce îl ajungeam din urmă. Haldis, Tordis, Pyralis, Eydis.

— Pământ, aer, foc și apă, murmură Adne.

— Cele patru elemente. Shay se uita și el pe furiș la pereți. Poate că nici el nu mai fusese vreodată aici. Tordis este aerul.

Monroe dădu din cap.

— Fiecare element are propriile lui caracteristici. Avem nevoie de proprietățile tuturor celor patru elemente pentru a supraviețui, dar fiecare *Căutător* se specializează pe unul dintre ele în momentul în care intră la Academie.

— Ce este Haldis?

— Pământul zămislește războinici, zise Connor, ciupind-o pe Adne de obraz. Noi suntem cei neînfricați.

— Ai vrea tu. Adne îl lovi cu pumnul în braț. În plus, și Pyralis zămislește *Trăgători.* Haldis este folosit pentru crearea *Cositorilor*… și a *Ghizilor.*

Îi aruncă o privire lungă lui Monroe, care încuviință ușor din cap.

— Dar tu? am întrebat. Tu nu ai fost antrenată de Haldis? Dar lucrezi cu cei de acolo, nu?

— După cum am spus. Monroe se opri în dreptul unei uși înguste de lemn de brad, minuțios gravată. Avem nevoie de toate cele patru elemente pentru a supraviețui. *Țesătorii* se antrenează cu fiecare departament – țeserea ușilor necesită folosirea tuturor elementelor odată.

— Uau, spuse Shay, ridicând din sprâncene.

— Nu e atât de impresionant pe cât sună.

Adne îi aruncă o privire sumbră tatălui ei.

— Ba cum să nu.

Connor îi ciufuli părul, iar ea scoase limba drept răspuns.

— Dar majoritatea rămânem într-o singură divizie, continuă Monroe, bătând la ușă. Tordis, aerul, este elementul

intelectului. Scribii sunt instruiți și locuiesc aici.

Ușa se deschise larg și Silas apăru în prag. Avea brațele pline de pergamente.

— Ce este? Se încruntă când îl văzu pe Monroe. Am treabă.

— L-am pierdut pe Grant.

Pergamentele căzură pe podea, iar Silas păli.

— Nu.

— Îmi pare rău. Monroe trecu pe lângă el, făcându-ne semn să-l urmăm.

Silas stătea încă împietrit în pragul ușii când am trecut pe lângă el.

— Aaa, spuse Shay, uitându-se cu gura căscată prin încăpere. Asta-i un birou?

Era o întrebare bună. Încăperea în care intrasem arăta ca un fel de cimitir gigantic în care părea că se odihnesc toate dicționarele de pe planetă. Pe podea se întindea un covor de hârtii. Turnuri de cărți se înclinau amenințătoare, asemenea unor monumente gata să se prăbușească.

— Nu atingeți nimic, spuse Silas, părând că-și revenise din șoc.

Mă îmbrânci și își croi drum spre un birou – sau ceea ce părea ca o masă îngropată sub tot felul de hârtii și de hărți – de parcă ar fi înaintat pe un teren minat.

Connor traversa încăperea cu pași mari, dând cu piciorul în cărțile și în teancurile de hârtii întâlnite în cale.

— La naiba, Connor! țipă Silas. Acum n-o să mai găsesc lucrurile de care am nevoie.

— Asta nu-i problema mea, spuse Connor și se trânti pe un scaun, după ce aruncase pe jos cărțile care zăceau pe el ca să se poată așeza. De parcă mi-ar păsa câtuși de puțin de privilegiile tale de copil-minune. N-o să te cocoloșesc doar pentru că Anika tratează ca pe un bebeluș.

Monroe păși puțin mai atent prin încăpere, urmat de Adne și de Shay. Eu am hotărât să urmez drumul deja croit de Connor.

— Mai ai scaune, Silas? întrebă Adne.

— Acesta e biroul meu, răspunse Silas batjocoritor. Nu

arhivele Tordis. De obicei, nu primesc vizite.

— Poți să stai la mine în poală. Connor îi făcu cu ochiul lui Adne, lovindu-se ușor peste coapse.

— Ce gentleman, murmură ea, sprijinindu-se de biroul lui Silas.

— Putem să stăm în picioare, spuse Monroe.

— Deci, aveți de gând să-mi spuneți cum de am pierdut un agent? întrebă Silas, scormonind prin teancurile de pergamente.

Când dădu, în cele din urmă, peste un creion și o bucată de hârtie începu să ia notițe.

— Nu suntem siguri, zise Monroe, privindu-mă.

M-am uitat la el preț de o clipă, după care mi-am dat seama că voia să fiu prima care vorbește. Ei bine, doar asta sunt, nu, prima în haită? Mi-am îndreptat ținuta, surprinsă, dar în mod plăcut, că Monroe îmi recunoștea rolul de alfa.

— E ceva în neregulă cu haitele *Gardienilor,* am spus. Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar echipele de patrulare s-au schimbat.

Silas își țuguie buzele, după care îmi făcu semn cu capul să continui.

— Emile Laroche îi conducea pe lupii Umbra Nopții, am spus, înfiorându-mă la gândul că mă luptasem cu Sasha. Încă nu pot să-mi dau seama cum de e posibil așa ceva.

Când auzi numele lui Emile, Monroe își încleștă maxilarele.

— Șeful haitei Năpasta patrula cu lupii Umbra Nopții? întrebă Silas, fără să-și ridice ochii, în timp ce lua notițe.

— Nu patrula, am spus, simțind cum îmi îngheață sângele în vine. Vâna. Ne vânau pe noi.

Silas scăpă creionul din mână. Se uită la mine și făcu ochii mari.

— Crezi că știau că urma să venim?

— Dacă nu știau, atunci n-au fost deloc surprinși, am spus. Cred că se așteptau să ne facem apariția.

— Ar fi putut obține informații de la Grant înainte să-l ucidă. Silas oftă.

— Nu prea cred, zise Connor. Eu l-am găsit. După cum

arăta, a fost atacat prin surprindere și ucis pe loc.

Silas se încruntă.

— Atunci, poate că au propriile lor surse.

— Vrei să spui că au spioni aici? întrebă Shay. Crezi că aveți o cârtiță?

— Bineînțeles că nu. Silas pufni. Oamenii noștri nu-s trădători. Mă refer la ai ei.

Arătă cu degetul spre mine. Am simțit cum mi se taie respirația. În mai puțin de o secundă m-am transformat și am sărit pe biroul lui mârâind. Colții mei ascuțiți se opriră la câțiva centimetri de fața lui. Silas țipă, își trase scaunul în spate și se rostogoli pe podea.

— Calla! strigă Monroe.

Mi-am schimbat la loc înfățișarea, dar am rămas ghemuită pe birou.

— Cum adică ai mei? M-am uitat urât la Silas, care flutura un coupe-papier în direcția mea.

— Știi că nu e vârcolac, nu? spuse Shay, zâmbindu-i compătimitor. Chestia aia de argint n-o să te ajute prea mult.

— Monroe! strigă Silas cu ochii bulbucați, în momentul în care m-am cocoțat pe marginea biroului, gata să mă arunc spre el.

— Calla, te rog, zise Monroe.

Nu m-am uitat la el.

— Spune-mi ce ai vrut să spui cu asta, Silas.

Silas înghiți în sec.

— Am vrut să spun că lupii tăi sunt, probabil, singura sursă de informație pe care o au despre tine și Shay. Și este posibil să fi fost interogați.

Picioarele începură să-mi tremure și aproape că mi-am pierdut echilibrul.

Au fost reținuți pentru interogatoriu.

— Dar, dar… ei nu știu nimic, am bâiguit eu. Doar eu și Shay știam că… oh, Dumnezeule.

— Ce? întrebă Connor și se aplecă în față.

Simțeam cum îmi piere sângele din obraji.

— Ren, am șoptit. Ren știa.

— Cât de multe știa? întrebă Monroe, cu vocea sugrumată.

— I-am povestit despre Corrine – că *Păzitorii* au executat-o, am spus, încercând să-mi croiesc drum printre amintirile cețoase ale acelei nopți. I-am spus că Shay este *Moștenitorul*.

— La naiba, zise Connor. Uite cum se duce de râpă alianța noastră.

— De ce? întrebă Shay.

Silas se ridică ușor în picioare, rămânând cu ochii pe mine.

— Pentru că o să-i țină pe lupii tineri închiși, până o să știe exact cui îi sunt loiali. N-o să reușim să ajungem la ei.

Monroe își lăsă capul în mâini. Înjură și lovi cu pumnul într-un morman de cărți, împrăștiindu-le pe podea.

— Îmi pare rău, îi spuse Adne tatălui ei.

Acesta nu răspunse.

Connor se ridică în picioare, luă scaunul pe care stătuse și îl așeză în fața lui Monroe. Acesta mulțumi recunoscător din cap, se așeză și își puse coatele pe genunchi, căzând pe gânduri.

— Din moment ce varianta asta a picat, zise Connor, ce facem acum?

Am coborât de pe masă, ignorându-l pe Silas care se crispă când am trecut pe lângă el.

— Nu vreau să renunț la haita mea, am spus. Nu-i putem abandona, pur și simplu.

Știusem tot timpul că Ren era în pericol, dar gândul că Bryn și Ansei ar fi putut fi interogați era și mai greu de suportat. Nu știau nimic. Dacă li s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost doar din vina mea. Secretele mele îi puneau în pericol.

— Nu-i vom abandona, spuse Monroe, uitându-se în gol. Dar acum va trebui să punem la cale o misiune de salvare. Nu o alianță. Cel puțin pentru moment.

— Și avem nevoie de mai multe informații înainte să ne gândim la o operațiune de salvare, zise Silas, ascunzându-se în spatele unui raft de cărți în momentul în care l-am fulgerat cu privirea.

— Are dreptate, Calla, spuse și Adne. Nu putem intra în Vail legați la ochi. Este posibil să-l interogheze doar pe Ren,

dar, în egală măsură, i-ar putea lua la întrebări pe toți lupii tăi.

M-am uitat la Shay. Încuviință și el din cap, fără prea multă tragere de inimă.

— Și, atunci, ce facem? m-am răstit. Așteptăm?

— Nu, răspunse Monroe. Așteptarea nu este o soluție.

— A venit vremea să folosim arma nucleară. Connor îi zâmbi lui Silas. Nu-i așa?

— Asta-i cea mai proastă metaforă pe care am auzit-o vreodată. Silas se întoarse la biroul lui și oftă în timp ce ridica hârtiile pe care le făcusem bucăți.

— Despre ce vorbești? se încruntă Shay.

— Tot nu ți-ai dat seama, puștiule? Connor îl privi lung. Vorbim despre tine.

— Despre mine? întrebă Shay, nedumerit.

Monroe își ridică privirea. Avea ochii injectați.

— Silas, a venit vremea.

— A venit vremea să ce…? am întrebat.

Încă mă gândeam la haită. La Ansei și la Bryn. Simțeam că pieptul îmi ia foc ori de câte ori încercam să ignor lucrurile care li s-ar fi putut întâmpla. Sau care li s-ar putea întâmpla.

— A venit vremea ca Shay să afle cine este, spuse Monroe.

— Știu cine sunt, răspunse Shay.

— Pariu? Connor pufni în râs. Te așteaptă o surpriză… sau o sută de surprize. Te las să ghicești… ai două încercări.

— Lasă-l în pace, zise Adne.

— Vrei să auzi povestea sau un plan? întrebă Silas.

— Un plan, m-am răstit. Ce poate face Shay ca să-mi ajute haita?

— Deocamdată, nu mare lucru, răspunse Silas. Mai întâi, trebuie să adunăm piesele.

— Piesele? se încruntă Shay, privindu-l pe scrib. Ce piese?

— Piesele crucii, răspunse Silas pe un ton afabil, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Piesele crucii? repetă Shay ridicând din sprâncene.

Silas înălță la rândul lui din sprânceană, se aplecă spre Shay și îl întrebă pe un ton aproape acuzator:

— Cât ai citit, mai exact, din *Războiul tuturor împotriva tuturor*?

Am sărit în ajutorul lui.

— Uite ce e, profesore, am început să fugim ca să ne salvăm pielea din momentul în care ne-am dat seama că *Moștenitorul* avea să fie sacrificat pe altar de *Samhain*. Și am mai înțeles că, dacă nu am fi ajuns aici, atunci gașca ta ar fi încercat de pomană să-l salveze. Ai grijă. Am rânjit, arătându-i caninii ascuțiți.

În încăpere se auzi un țipăt șocat. Connor pufni pe nas și începu să râdă în momentul în care Silas puse din nou mâna pe coupe-papier.

Monroe ridică o mână.

— Are dreptate, Silas, nu toată lumea beneficiază de privilegiul de a-și dedica viața studiului așa cum faci tu. Avem norocul că sunt aici și este inutil să-i cerți pentru că nu au reușit să citească toată cartea înainte să fugă.

Silas se înfioră, de parcă ar fi încercat să se abțină să vomite, dar apoi îl privi ursuz pe Shay.

— Scuze.

Shay îi zâmbi reținut.

— N-am citit decât fragmente.

— Bine, atunci, zise Silas, trăgând adânc aer în piept, ca și cum ar fi fost pe cale să bată recordul la înot subacvatic. Fiecărui loc sacru îi corespunde câte o bucată din cruce. Trebuie să porți crucea, așa cum scrie în profeție. Numai așa putem câștiga.

După ce rosti aceste cuvinte, răsuflă zgomotos și scrâșni din dinți.

— Dacă o să vrei vreodată să-ți schimbi cariera, Silas, să încerci să scrii recenzii, zise Connor. N-ai pic de respect pentru rezumate.

— Și nici pentru sănătatea minții, murmură Adne și îi zâmbi lui Shay, care pufni în râs, încercând totuși să evite privirea ofensată a lui Silas.

— Rezumatele sunt o blasfemie, zise Silas.

M-am aplecat șovăitor înspre el, căci nu voiam să-mi mai

trântească o replică acuzatoare.

— Nu înțeleg, Shay poartă deja crucea. Are tatuajul.

Connor râse.

— Frate, tare aș fi vrut să fi făcut pariul acela.

Eu și Shay ne-am uitat nedumeriți unul la altul.

Silas arăta ca posesorul secretului absolut. Shay se încruntă.

— Deci?

— Tatuajul este un semn pentru cei care te caută, un semn de identificare. Nu este crucea.

Ochii scribului scânteiau atât de tare, încât era greu să te uiți la el, mai ales pentru că devenise atât de plin de el.

— Atunci, ce este crucea? am întrebat în șoaptă.

Monroe nu se uita la mine; ochii lui căprui erau ațintiți asupra lui Shay. Oftă trist și spuse cu părere de rău:

— O armă.

• Capitolul 8 •

— O armă? întrebă Shay în șoaptă, dar fără vreo urmă de teamă.

— De fapt, sunt două arme, spuse Silas însuflețit. Dar trebuie folosite în tandem. Ca o singură forță.

— Două arme? am întrebat.

— Da, răspunse Monroe, vorbind încă în șoaptă. Două săbii.

— Săbii? Shay se încruntă.

— Crucea Elementelor, zise Silas. O sabie de pământ și de aer și o alta de foc și de apă. Dacă te uiți atent la semnul de pe spatele tău, vei vedea că fiecare braț al crucii are un capăt ascuțit. Acela este vârful sabiei.

— Săbii, repetă Shay din nou. Părea frustrat și un pic dezamăgit.

— Ce este? am întrebat.

Se strâmbă și se uită la mâinile lui.

— Shay? Monroe se aplecă spre el, încruntat.

— E atât de… de previzibil, mormăi Shay. Nu mi-am închipuit niciodată că aș putea lupta cu săbii. Mai ales acum, când sunt lup.

Mă cuprinse un val de căldură la auzul cuvintelor lui și a trebuit să mă uit în altă parte pentru a-mi domoli bătăile inimii. Poate că, la urma urmei, înțelege ce înseamnă să fii *Gardian.* Dacă era adevărat, atunci ar fi putut să mă ajute să-mi conduc haita, ceea ce, pentru mine, era mai valoros decât orice armă.

— Astea nu sunt niște săbii obișnuite, spuse Monroe. Tu ești singurul care le poate stăpâni.

Singurul? Asta chiar că era impresionant. M-am uitat la Shay. Părea curios, dar precaut, în același timp. Își împreună degetele și se încruntă din nou.

Am pufnit în râs, căci, brusc, mi-am dat seama de unde veneau frustrarea și regretul lui.

— Sunt sigură că o să fie totul bine, Shay, poate n-o să fie la fel de palpitant ca lupta cu biciul sau cu… pioleții.

— Pioleți? întrebă Connor, ridicând capul.

Shay dădu din cap, dar privind în continuare în pământ.

— Fac pariu că îți dorești să fi citit mai multe benzi desenate cu ninja, nu?

Nu mă puteam opri din râs.

Adne se uita când la mine, când la Shay.

— Despre ce vorbiți?

— Despre aspirațiile din copilărie ale lui Shay, am spus, zâmbind. Și despre manualele lui preferate.

— Săbiile sunt atât de… banale. Clătină din cap.

— În cazul în care cauți inspirație grafică, să știi că Luptătorul Neuman sau Calea Asasinului ar fi cele mai bune, se oferi Silas. Sunt prezentate multe lupte cu săbii și dueluri, pe care va trebui să înveți să le stăpânești. Pot să-ți împrumut colecțiile mele.

Shay se lumină un pic la față și îi zâmbi scribului.

— O să continuăm antrenamentul pe care l-ai început săptămâna aceasta la Academie, spuse Monroe. N-o să fie nicio problemă. Connor poate să se ocupe de asta.

— Pot să vă ajut și eu, spuse Adne, uitându-se urât la Monroe.

Acesta se încruntă.

— Are dreptate, zise Connor. Știu că nu e *Trăgător,* Monroe, dar Adne chiar are o pregătire de luptă foarte bună, continuă el, făcându-i cu ochiul lui Adne. Sunt sigur că o să venim toți la primul tău meci împotriva *Moștenitorului.*

Adne rânji.

— Vezi, Monroe?

— Foarte bine, oftă el. Adne o să vă ajute la antrenamente.

— Dar tot trebuie să adunăm cele patru piese ale crucii înainte să putem vorbi despre asta, adăugă Silas.

În ciuda furiei, gândurile mi se învolburau în minte. Piesele crucii. Shay spusese că în textul *Păzitorilor* erau patru hărți.

Să fi fost Haldis una dintre piesele lipsă? Și ce fel de piesă să fi fost? Nu seamănă cu nicio armă pe care o văzusem până

atunci… dacă nu cumva… Crucea Elementelor avea două săbii. Cilindrul pe care îl găsisem în peșteră nu era, în mod evident, o armă, dar știam ce putea fi. Mai ales din moment ce Shay era singurul care putea să mânuiască săbiile. Și mai era și singurul care putea să atingă Haldisul. Asta trebuia să fie.

— Nu, am spus în tăcere. Mai avem doar trei bucăți de găsit.

În încăpere se lăsă tăcerea, toți făcură ochii mari și se uitară la mine.

— Poftim? mormăi Silas în cele din urmă.

— Eu și Shay am intrat în Peștera Haldis, am spus. El are piesa care era ascunsă acolo.

Shay se albi la față.

— Cal, ăăă, nu le-am povestit încă despre Haldis.

— Știu, am spus și din privirea mea își putu da seama ce părere aveam eu despre acea decizie. Este un mâner, nu? Un mâner de sabie.

— Da… asta este. Monroe se întoarse înspre Shay. De ce nu ne-ai spus nimic despre Haldis?

Shay și-a băgat mâna în buzunarul interior al jachetei.

— Scuze, doar că nu știam dacă puteam avea încredere în voi. Dar presupun că asta nu mai contează acum. Scoase din buzunar cilindrul ocru, strălucitor.

În încăpere se lăsase o tăcere atât de apăsătoare, încât impresia era că rămăsesem fără aer.

— Când ați luat Haldisul? murmură Monroe, în cele din urmă, cu ochii ațintiți asupra ciudatului obiect.

— Eu și Calla am intrat în peșteră în octombrie, spuse Shay, jucându-se cu cilindrul.

Cu cât mă uitam mai bine la acel obiect, vedeam că degetele lui Shay se înfășurau perfect în jurul Haldisului și deveneam din ce în ce mai sigură că încep să înțeleg.

— Atunci a folosit Shay pioleții pentru gheață, am spus. *Păzitorii* puseseră un păianjen gigantic la intrarea în Haldis. El l-a omorât.

— Cu chestii din alea pentru gheață? întrebă Connor, făcând ochii mari.

Shay se înfioră.

— Da, a fost oribil.

— Nu știu, am spus, zâmbind la amintirea luptei. Ai doborât bestia aia cu ușurință.

— Cu pioleți? repetă Connor, uitându-se la Shay de parcă. atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Da, spuse Shay, deși părea să nu se simtă prea bine.

Strânse și mai tare în mână cilindrul strălucitor.

Silas pufni, se aplecă și începu să scotocească printr-o desagă de piele pe jumătate îngropată sub mormanele de hârtii de pe masă. Când se ridică, am văzut că își trăsese o pereche de mănuși groase, din piele. Întinse mâna spre obiectul strălucitor.

Am vrut să deschid gura, după care mi-am strâns buzele și am privit. Când degetele lui atinseră suprafața netedă, țipă și făcu un pas înapoi, împleticindu-se și scuturându-și mâna. Restul *Căutătorilor* se uitară lung la Silas.

— E ciudat, spuse el, întinzând din nou mâna spre Haldis.

— N-aș face asta în locul tău, am spus în șoaptă. Doare din ce în ce mai tare, de fiecare dată când încerci.

Se uitară cu toții la mine. Am rămas pe poziție, întorcându-le provocator privirile.

— Știai că o să mă doară? întrebă Silas indignat.

— Nu știam, am spus, sau cel puțin nu știam sigur. M-am gândit că poate doar *Gardienii* nu o pot atinge. Dar se pare că numai Shay poate face asta.

Silas făcuse ochii mari.

— Chiar și cu mănuși fermecate?

Tipul ăsta era smintit.

— Ai crezut că o să poți atinge Haldisul cu mănuși?

— Ei bine, era o teorie… spuse el, scărpinându-se în cap.

Monroe oftă și își luă capul în mâini.

— Silas, n-ai spus că e o teorie. Ai jurat că o să meargă. I-am spus și Anikăi că o să funcționeze!

— Cretinule. Connor pufni, apropiindu-se de Shay și examinând Haldisul de la o distanță sigură.

— Care-i problema? întrebă Shay, încruntându-se la

vederea dezamăgirii de pe chipurile lor.

— Silas a conceput cele mai recente planuri de atac ale *Trăgătorilor,* spuse Adne, zâmbind amar. Diviziile de *Căutători* au încercat să ajungă la locurile sacre, în speranța că vor putea reuni și păstra la loc sigur piesele crucii până la sosirea *Moștenitorului.*

— Dar niciunul dintre voi nu le poate atinge, am spus. Încrederea mea în *Căutători* începuse să scadă. Oare chiar îmi puteau ajuta haita dacă făceau asemenea greșeli?

— Nu am știut asta. Connor se uită urât la Silas. Zeci de *Trăgători* au murit încercând să se apropie de locuri.

Mi-am ferit privirea, dându-mi seama că și astăzi făcusem o greșeală asemănătoare. Nu-i pot învinovăți. Facem toți tot ceea ce putem.

Silas părea un pic dezamăgit.

— Eram sigur că o să funcționeze.

— De ce voiați să găsiți piesele? am întrebat. Ce e atât de special la săbiile astea?

— Crucea Elementelor este singura forță din această lume care poate izgoni strigoii. Vocea lui Monroe era de un calm sumbru. Când *Moștenitorul* mânuiește săbiile, îi poate alunga de pe pământ, poate învinge creaturile Lumii de Dincolo. Chiar și pe Bosque Mar. Doar cu săbiile poate face acest lucru.

Shay se uită lung la Monroe. Chipul lui căpătase brusc culoarea cretei.

— Mă pot lupta cu strigoii?

— Da, zise Monroe, punând mâna pe umărul lui Shay. Poți și o vei face. Când va veni vremea.

Silas, care părea că își revenise după acel moment umilitor, luă cuvântul.

— Trebuie să recuperăm Crucea Elementelor. Este singurul lucru care ne va ajuta să învingem în războiul împotriva *Păzitorilor.*

Am dat din cap, încercând să-mi imaginez de câtă putere era nevoie pentru a-i învinge pe Bosque Mar și hoarda lui.

— De ce ne-ai ascuns asta? Monroe se întoarse către Shay, privindu-l mânios.

Shay se uită în jur la chipurile lor descumpănite și oftă.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar nu eram sigur că sunteți băieții buni. Nu puteam să am încredere în voi până nu avea încredere și Calla.

Mi-am mușcat buzele. Îi eram recunoscătoare, dar regretam prețul pe care îl plătiseră *Căutătorii* pentru asta.

— Bine, zise Monroe ursuz, încrucișându-și brațele pe piept. Hai să trecem peste asta. Cel puțin, știm că *Păzitorii* nu mai pot lua arma odată ce o are el.

— Este bine că ai Haldisul, Shay, spuse Adne. Așa avem un lucru mai puțin de făcut.

Shay zâmbi.

— Presupun că da. Își întoarse privirea către Silas. Deci, cine era doamna?

— Doamna? Silas ridică din sprâncene.

— Doamna din peșteră. A cântat și apoi luminile s-au stins și m-am trezit cu Haldisul în mână.

— Ah. Silas zâmbi. Era Cian.

— Cine? Shay se uită la el fără să înțeleagă.

— Războinică, profetă, răspunse Silas. Singurul motiv pentru care suntem astăzi aici.

— Ea a fost primul *Căutător,* adăugă Monroe. Și strămătușa ta Shay. Neamul *Moștenitorului* începe de la strămoșii lui Eira și Cian.

— Cine era Eira? am întrebat.

Chipul lui Monroe se întunecă și se uită la Shay.

— Străbunica ta. A fost sora lui Cian și primul *Păzitor.*

— Sora ei? Shay făcu ochii mari. Cum e posibil așa ceva?

Silas își drese glasul.

— Oh, treci și de chestia asta, mormăi Connor.

Se trânti nepăsător de podea, se întinse pe spate, aranjându-și un morman de hârtii sub cap, pe post de pernă.

— Nu-i o poveste chiar atât de lungă, mormăi Silas.

Connor nu deschise ochii.

— Și e o poveste bună, continuă Silas.

— Bună? Connor deschise brusc ochii. Este un nenorocit de dezastru, asta este.

— Voiam să spun că e palpitantă, se corectă Silas.

— Da, ne-au distrus viața, iar tu numești chestia asta triumf literar.

— Haide, Connor, lasă-l să spună povestea, zise Adne, făcându-i semn lui Silas. A fost odată ca niciodată…

Silas radia.

— Muritorii puteau pătrunde în lumea spiritelor. Toate societățile umane, de pe întreg globul interacționau cu forțele pământului și cu cele ale Lumii de Dincolo. Majoritatea oamenilor ar numi acest tip de interacțiune „magie”, însă de fapt este mult mai mult de atât.

— Cum așa? întrebă Shay.

— Este ceva normal să intri în legătură cu puterile elementare ale pământului. Ai această posibilitate din momentul în care te naști pe această planetă. Totul face parte din același sistem, din aceleași energii. Capacitatea de a stabili un contact cu aceste forțe depinde de fiecare persoană în parte, dar toți avem, în stare latentă, abilitatea de a o face.

— Și, atunci, care-i problema? se încruntă Shay. Dacă magia e o parte din om.

— Nu doar din om, îl corectă Silas. Magia este prezentă peste tot, în animale, în pământ, în cer și în pietre. În toate.

— Nu forțele elementare sunt problema, Shay, spuse Monroe, calm. Însă magia pământului nu este singura care atinge această lume.

— Vorbești de Lumea de Dincolo? am întrebat, simțind cum mă trec fiori reci pe șira spinării. De acolo de unde vin incubii și sucubii?

Monroe încuviință dând din cap.

— Nu-i rău, lupoaico, zâmbi Silas plin de sine. Lumea de Dincolo este un fel de forță opusă pământului. Nu este cu adevărat parte din această lume, dar a existat dintotdeauna alături de pământ. Ca două trenuri pe șine paralele.

— E geamănul malefic, zise Adne râzând amar.

— Foarte adevărat, spuse Silas, încuviințând ușor din cap. În momentul în care din ce în ce mai mulți oameni au început să se folosească de energiile lumii spiritelor, unii dintre ei au

crezut de cuviință că ar putea stăpâni forțele Lumii de Dincolo pentru a le sluji scopurile.

— De ce nu s-a scris nimic despre asta? întrebă Shay. Chiar dacă oamenii au știut întotdeauna despre existența Lumii de Dincolo.

— Îmi pare rău, se răsti Silas. Credeam că ești educat. N-ai citit nicio carte de istorie?

— Bineînțeles că am citit, răspunse Shay.

— Ei bine, dacă ai fi fost atent, ai fi observat că, până pe la jumătatea secolului al XIX-lea, oamenii vorbeau întruna despre vrăjitoare, demoni și monștri.

— M-am gândit că astea sunt superstiții, zise Shay, încruntându-se.

— Citește despre revoluția științifică și epoca modernă. Silas zâmbi. Hai să îi aplaudăm din toată inima pe *Păzitori*.

M-am uitat nedumerită la Shay.

— Ai depășit limita, Silas, murmură Monroe.

— Bineînțeles, îmi cer scuze, spuse scribul imediat. Conceptul de superstiție e o invenție modernă. Scopul ei este, bineînțeles, acela de a nega existența unor creaturi înfricoșătoare care au fost întotdeauna cât se poate de reale și de greu de controlat. Și, după cum ați dovedit și voi, superstițiile au fost un instrument foarte util și au avut un succes extraordinar la rescrierea istoriei.

Shay nu era convins.

— Sper că glumești.

— Nu glumește, zise Adne cu răceală.

— Deci, ce s-a întâmplat de fapt? am întrebat, continuând să mă lupt cu acel zid de minciuni în spatele căruia îmi trăisem până atunci viața.

— După cum am spus, este benefic și inofensiv să folosești puterile elementare, dar cei care au profitat de magia Lumii de Dincolo au creat probleme atât vecinilor lor, cât și lor înșiși. Creaturile de dincolo nu se înțeleg prea bine cu oamenii.

— Ce vrei să spui? întrebă Shay.

— Ai văzut cu ochii tăi, am spus. Suntem hrana lor.

Strigoii, sucubii, incubii. Se hrănesc cu ce e mai rău în viața asta. Prosperă pe baza suferinței noastre.

Adne era palidă ca un mort, dar se smulse într-o parte în momentul în care Monroe se apropie de ea și încercă s-o ia de mână.

— Oh, bâigui Shay. Ai dreptate. Scuze.

Silas dădu nepăsător din mână.

— Nu-i nicio problemă. Dar, în acele vremuri, niște oameni cu un caracter nobil și-au asumat sarcina de a pune stavilă prezenței Lumii de Dincolo. Au interzis obiceiurile unor persoane iresponsabile, care nu-și dădeau seama că se jucau cu focul, și au pornit un război împotriva creaturilor Lumii de Dincolo care se manifestau pe pământ.

— Dar nu te poți lupta cu strigoii, am obiectat.

— Strigoii sunt ceva nou, zise Monroe. Ei bine, sunt relativ noi, există de vreo cinci sute de ani.

— Asta e ceva nou? am întrebat uimită.

— Din punct de vedere istoric da, răspunse Silas. Strigoii au apărut odată cu *Păzitorii*. Înainte de apariția lor, magicienii puteau trezi doar sucubi și incubi – aceștia au mai multe trăsături umane și, prin urmare, pot trece dintr-o lume în alta fără ca acela care îi cheamă să aibă nevoie de foarte multă putere.

— Cum au apărut *Păzitorii*? am întrebat nerăbdătoare.

— Ajung și la asta, răspunse Silas, fără să pară deranjat de tonul meu. Războinicii care s-au angajat să îndeplinească rolul de santinele ale podului dintre pământ și Lumea de Dincolo au avut succes. Vigilenți, răbdători și neînfricați, ei au reușit să țină la distanță forțele Lumii de Dincolo și să stăvilească haosul pe care îl puteau declanșa creaturile ei pe acest pământ. Dar apoi, în secolul al XV-lea, a apărut o războinică frumoasă, charismatică și aparent invincibilă în luptă. Ea a visat un nou scop pentru egalii ei. Era vorba de Eira.

— Ce a făcut? Vocea lui Shay abia se auzi.

— Era ambițioasă, spuse Silas. Susținea că războinicii puteau face mai multe, nu numai să protejeze pământul, ci și să-l salveze pentru totdeauna de Lumea de Dincolo. A vrut să

închidă poarta dintre lumea noastră și cea de dincolo.

— Pare o idee bună, am spus.

— Este, răspunse Silas. Dar drumul către iad e pavat cu intenții bune.

— Iar, în cazul acesta, aproape la propriu, murmură Connor și, deși își acoperise ochii cu brațul, vedeam cum i se încordează maxilarul și mușchii gâtului.

Silas nu-i aruncă nici măcar o privire disprețuitoare.

— Eira a hotărât să-i conducă pe acești cavaleri în noua lor misiune. Dar, pentru a închide poarta dintre cele două lumi, trebuia să afle cum fusese deschisă. A încercat să afle mai multe despre Lumea de Dincolo și acest lucru a schimbat-o.

— A schimbat-o cum? întrebă Shay, care începuse să prindă din nou culoare în obraji.

— A descoperit sursa, a aflat cum își croiseră spiritele Lumii de Dincolo drum spre noi. În scurtele incursiuni pe care le făcură pe tărâmul întunecat au întâlnit o ființă mai puternică decât orice muritor. Această creatură și-a trimis solii în lumea noastră să adune putere și să i-o aducă înapoi, devenind și mai puternic, și a deschis și mai mult porțile dintre tărâmuri, permițând și mai multor creaturi ale sale să se infiltreze pe pământ.

M-am cutremurat, simțindu-mă de parcă aș fi pășit legată la ochi printr-un tunel, nedorind nici măcar să-mi dau seama unde mă aflu odată ce mi s-ar fi ridicat de pe chip pânza cu care fusesem legată.

— Eira era puternică, însă ambiția s-a dovedit mai puternică. Ființa aceea își dorea mai mult decât orice să reușească să deschidă o cale suficient de largă cât să poată pătrunde în lumea noastră și s-o cucerească, transformând-o în domeniul lui. Stăpân nu doar a unui regat, ci a două tărâmuri, atât al pământului, cât și al Lumii de Dincolo. I-a promis Eirei un loc alături de el, dacă avea să-l ajute.

— Și așa a făcut. Monroe își privi lung mâinile tremurânde.

— Nu era singură, spuse Silas. Prea mulți dintre luptătorii ei se săturaseră să țină piept creaturilor Lumii de Dincolo și să-și dea viața pentru asta. Setea de putere a oamenilor Eirei

s-a dovedit prea mare. Nici nu i-a fost foarte greu să strângă o armată de adepți loiali.

— *Păzitorii,* zise Shay.

— Acesta este numele pe care și l-au luat, spuse Silas. *Păzitorii* unei puteri mult prea mari pentru majoritatea oamenilor. Ei se considerau speciali, elita. Aleși de soartă să domnească asupra pământului, prin stăpânirea puterii Lumii de Dincolo.

— Dar e o minciună, răbufni Connor.

— Este? am murmurat. *Păzitorii* chiar domnesc asupra pământului; culeg roadele puterii lor.

— Așa este, răspunse Monroe, uitându-se în gol cu tristețe. Dar puterea nu le aparține și trăiesc cu frica de a o pierde. Până la urmă, și ei sunt sclavii aceleiași creaturi care a sedus-o pe Eira. În legendele noastre, îl numim Vestitorul. Voi îl cunoașteți sub numele de Bosque Mar.

• Capitolul 9 •

Încă înainte de a ieși din încăpere, Shay nu mai scosese un cuvânt. Nu știam dacă să-i vorbesc sau să-l ating. Oare cum m-aș fi simțit eu dacă tocmai aș fi aflat că singura rudă în viață era, de fapt, un fel de stăpân al demonilor?

Mi se încrețea pielea pe mine. Aflasem prea multe adevăruri, răsturnasem din loc multe stânci pe care îmi doream să nu le fi clintit, pentru a nu dezvălui hidoșeniile ce se ascundeau sub ele. Știusem dintotdeauna că stăpânii mei erau cruzi, dar acum trebuia să le accept adevărata natură: *Păzitorii* nu numai că se foloseau de forțele Lumii de Dincolo, dar făcuseră, cu bună-știința, o alianță cu Întunericul. Acea lume a umbrelor zămislea ființe care nu aduceau altceva decât suferințe, iar ororile ei erau chiar sursa din care își trăgeau *Păzitorii* forța. O forță pe care o acaparasem luptând de când venisem pe lume.

Continuam să merg, forțându-mi trupul încăpățânat să nu se oprească. Voiam să mă ghemuiesc pe jos, să închid ochii și să visez până când aveam să uit adevărul. Mi-aș fi dorit ca Bryn să fie aici cu mine, să vorbim despre asta – ar fi găsit, cu siguranță, o modalitate de a mă tachina. Glumele ei mă ajutaseră întotdeauna să uit de îndoieli. Râsul ei vesel mă liniștea ori de câte ori trebuia să iau decizii grele. Îmi tot venea în minte imaginea chipului ei zâmbitor și mă treceau fiori de vinovăție. Unde era acum? Oare *Păzitorii* îi făcuseră vreun rău?

— Ar trebui să te odihnești un pic, spuse Connor. Te duc înapoi în apartamentul tău.

— Știu drumul, răspunse Shay, apucându-mă de braț. N-avem nevoie de escortă.

— Ușurel, băiete, spuse Connor. Continui să fii oaspetele nostru. Fii un pic mai respectuos.

— Băiete? Shay se răsti la el, strângându-mă de braț până începu să mă doară. Ești doar cu trei ani mai mare decât

mine.

Connor se îndreptă de spate și își puse mâna pe mânerul sabiei.

— Fac pariu că am văzut mai multe decât ai putea să-ți imaginezi. Indiferent dacă ești sau nu *Moștenitorul.*

Mi-am dat seama imediat în ce direcție se îndrepta acea discuție.

— Încetați, amândoi.

Eram cu toții epuizați și cu nervii întinși la maximum.

— Are dreptate, zise și Adne. Am avut oricum o zi suficient de grea. Ultimul lucru de care mai avem nevoie e să încununați ziua asta nasoală umplându-vă de sânge.

— Asta cam așa e, zise Connor, fără să-și ia însă mâna de pe mânerul sabiei.

Am încercat să-mi țin în frâu nervii și să-mi concentrez atenția asupra vinișoarelor de cristal care se ondulau pe pereți. Chiar și pe holuri, care acum erau luminate de flăcările blânde ale sfeșnicelor așezate la intervale regulate, modelele de pe pereți licăreau ușor. Pe măsură ce înaintam, pereții din Tordis, acoperiți de desene precum niște pânze înghețate de păianjen, prindeau nuanțe de rozaliu și de gălbui. Țesătura fină de lumini multicolore tremura și pâlpâia. În curând, flăcări stacojii și portocalii începură să danseze pe ziduri, de parcă tocmai am fi pătruns într-un cuptor.

Și nu numai culorile se schimbaseră. Aerul care ne înconjura era mai cald, dar nu îmi dădea o senzație de liniște, ci mai degrabă de disconfort. Am strănutat scuturându-mi capul ca să scap de mirosul nou și bizar, iar Shay în același moment își încreți nasul.

— Ce mai e și asta? întrebă el.

Amestecul invizibil care îmi ataca nările avea componente cunoscute – piper negru, salvie, cuișoare și cedru – însă combinația de arome era copleșitoare. Ochii îmi lăcrimau și mă usturau. A început să-mi fie cald și să mă mănânce pielea, aveam o senzație neplăcută, de parcă m-ar fi pișcat mii de țânțari minusculi. Shay mârâi, începând să se scarpine pe brațe.

— Ah, zise Connor, uitându-se pieziș la noi. Probabil că ar fi fost mai bine să ne întoarcem prin curtea interioară.

Shay începu să tușească și îl privi acuzator pe Connor.

— Nu vă faceți griji, spuse Adne. Mai avem puțin și ieșim de aici.

— Ce e aici? Mi-am acoperit nasul și gura cu mâinile, dar începusem și să tușesc, de parcă aș fi inhalat fum.

— Aici este aripa Pyralis și trecem pe lângă farmacia lor, zise Adne, arătând cu mâna spre o ușă dublă, care semăna cu intrarea în Sala de Tactică din Haldis, numai că triunghiurile gravate în lemn erau simple, cu vârfurile îndreptate în sus.

— Scuze, mormăi Connor. Nu mi-am dat seama că o să vă facă rău.

— De ce nu vă deranjează și pe voi mirosul ăsta? am întrebat, trăgând cu grijă aer în piept, deși mirosurile înțepătoare începuseră să dispară odată ce trecuserăm de acele uși.

— În farmacie se creează poțiunile – compușii pe care îi folosim pentru a spori eficacitatea armelor împotriva… Adne tresări văzând privirea din ochii mei. *Gardienilor.*

Mi-am trecut limba peste caninii ascuțiți.

„Săgeți fermecate; sper să-ți placă senzația”. Era bine că Ethan rămăsese în purgatoriu. Dacă s-ar fi aflat lângă mine în acel moment, în care îmi aminteam toate senzațiile care mă încercaseră când veninul *Căutătorilor* mi se răspândise prin corp, nu aș fi rezistat ispitei de a-i fi rupt o bucată de braț.

— Da, adăugă Connor. Ar trebui să stați departe de Pyralis. N-o să fie niciodată un loc prea plăcut de vizitat pentru voi.

— Mulțam de sfat, mormăi Shay, descoperindu-și, în cele din urmă, nasul pe care și-l acoperise cu gulerul cămășii.

Mi-am dat seama că ajunseserăm în Haldis în momentul în care umbrele incandescente de pe pereți dispărură și luară forma urmelor șerpuitoare și întunecate, în nuanțe pământii. Vaporii fierbinți din Pyralis se evaporaseră. Am tras adânc aer în piept, căci aerul curat îmi alina durerea înțepătoare. Mâncărimea cedase, deși și eu, și Shay aveam urme roșii pe brațe, suvenire ale scurtei noastre treceri pe lângă farmacie.

— Deci, fiecare aripă reflectă un element? am întrebat. Pământ, apă, foc și aer?

După ce văzusem celelalte trei aripi, mă întrebam cum arăta acea aripă a Academiei dedicată elementului apă.

— Exact, zise Adne.

— E frumoasă, nu-i așa? întrebă Connor. E frumos să ai așa o casă.

— Mulțumesc. Adne îi aruncă o privire peste umăr și îi zâmbi.

— Poftim? am întrebat nedumerită.

Connor pufni în râs.

— Țesătorii sunt cei care trag firele prin clădire. Iar Adne tocmai a decis să-și asume toate meritele.

M-am relaxat un pic în momentul în care l-am auzit pe Connor râzând. Știam că își revine. Iar efectul imediat pe care îl avură tachinările lui era o dovadă a faptului că umorul lui fatalist putea fi un atu pentru aliații săi. Chiar dacă era adesea enervant.

— Trag firele? întrebă Shay.

— Este esențial pentru a te putea deplasa prin Academie, spuse Adne, frecându-și tâmplele. Dar, pe bune, acum simt că-mi explodează capul. Pot să te uimesc altă dată cu talentele mele nebunești?

Se opri în dreptul unei uși.

— Aici stai tu, Calla.

Connor îmi zâmbi șiret.

— În caz că ai coșmaruri, lupoaico, să știi că stau în capătul holului. Patul meu e suficient de mare pentru amândoi, atâta timp cât nu muști… prea tare.

L-am prins pe Shay de braț înainte să apuce să se năpustească asupra lui Connor.

— Trebuie să te relaxezi, pe bune, mârâi Connor, clătinând din cap și uitându-se la pumnii încleștați ai lui Shay.

— Dumnezeule, Connor, zise Adne. Doar ți-am zis că mă doare capul, mai ții minte? Ai putea să-ți păstrezi comentariile pentru tine în seara asta?

— Scuze.

Eram uluită. Până atunci, nu-și ceruse niciodată scuze pentru glumele lui. Connor se apropie de ea, dându-i la o parte câteva fire rebele de păr din ochi.

— Ar trebui să dormi.

— E cam devreme să mă duc la culcare. Am avut impresia că o văd înfiorându-se. Și chiar dacă ar fi târziu, nu știu dacă o să reușesc să dorm noaptea asta.

— Putem să vorbim atunci, zise el. Orice urmă de glumă dispăruse din vocea lui Connor.

Se uită la el, fără să scoată un cuvânt, după care dădu din cap.

— Te descurci până la tine în cameră, Shay? întrebă Connor, fără să-și ia ochii de la Adne.

— Sunt sigur că am răspuns deja la întrebarea asta, a răspuns Shay. Chiar acum zece minute.

— Aha.

Connor o luă pe Adne de după umeri și o conduse spre capătul holului.

I-am privit îndepărtându-se, întrebându-mă oare ce rețea de legături se ascundea în spatele acelui carusel de emoții.

L-am auzit pe Shay dregându-și glasul și nu m-am mai gândit la relația ciudată dintre Connor și Adne.

— Unde-i camera ta? am întrebat.

Își îndesă mâinile în buzunare și aruncă o privire pe hol, fără să se uite la mine.

— E următoarea, dar m-am gândit că poate…

Inima începu să-mi bată cu putere și obrajii îmi luară foc, amintindu-mi de comentariul pe care îl făcuse Connor înainte să plece.

— Vrei să intri? am întrebat.

El zâmbi și mă privi plin de speranță.

L-am luat de mână, știind că urma să simtă cât de tare îmi bătea inima în momentul în care degetele noastre aveau să se atingă. În dormitorul meu era întuneric, dar am reușit să disting patul, un birou și câteva scaune tapisate. Încăperea avea câte ceva dintr-un dormitor de internat și camera unui hotel de lux. Nu era rău deloc.

Dar unde să mă duc? Intrasem pe un teritoriu necunoscut. Shay și cu mine eram singuri și nu mai trebuia să ne ascundem. Aici nu ne vedea nimeni. Eram în siguranță… teoretic. Picioarele îmi tremurau, eram stăpânită de dorință și de libertatea care făcea totul posibil.

Să-l duc în pat? Oare e prea repede? *Să fiu rezervată*? Frate, nu mă pricep la asta.

Shay mă urma. Își încolăcise brațele în jurul taliei mele și mă lipise de trupul lui.

Valul de căldură care mă cuprinse în momentul în care începu să-și plimbe buzele pe gâtul meu îmi transmitea fiori fini ca mătasea până în vârful degetelor de la picioare. M-am sprijinit de el și am simțit cum mă cuprinde liniștea. Întregul corp, fiecare mușchi, mi se relaxă. Eram singuri, departe de privirile *Căutătorilor* – care, în ciuda primirii, încă îmi provocau o stare de neliniște. Chiar dacă nu mă simțeam în totalitate mulțumită de acest nou aranjament, eram măcar în viață. Și Shay la fel. Am răsuflat ușurată când mi-am dat seama că eram în siguranță, cel puțin pentru moment.

Am închis ochii în timp ce începu să-și plimbe mâinile pe corpul meu. Îi simțeam căldura trupului și prin haine. Era incredibil de mângâietor.

— Deci, ce crezi? întrebă el. Despre *Căutători*? Din câte îmi dau eu seama, par a fi personajele pozitive.

— Așa se pare. M-am mișcat ușor în brațele lui. E ciudat – dar, într-un fel, îmi aduc aminte de *Gardieni*.

— Da, are sens. Sunteți luptători. Și faceți sacrificii din cauza războiului.

Îmi dădu la o parte gulerul tricoului și își lipi buzele de umărul meu.

— Sacrificii.

M-am înfiorat simțind că își plimbă buzele pe pielea mea și, dintr-odată, mi-am amintit de Lydia și de domnul Selby. Oare pentru ce credeau ei că își dăduseră viața? Mai erau atât de multe lucruri pe care nu le știam despre *Căutători*.

— Sunt luptători extraordinari, am spus, iar gândurile mi-au zburat la ceea ce se întâmplase pe versantul estic. Chiar

dacă nu sunt lupi.

— Câteodată, faptul că ești om îți conferă și avantaje, zise Shay.

— Când anume?

— Acum, de exemplu. Dacă am fi amândoi lupi, n-aș fi putut decât să te ling.

Am pufnit în râs și am încercat să mă întorc ca să-l privesc, dar mă ținu strâns. Mă sărută pe gât.

— Vezi, mult mai bine decât linsul.

Bătăile accelerate ale inimii și valul de căldură care îmi trecea prin vine îmi spuneau că era mult, mult mai bine.

Își plimbă încă o dată buzele pe urechea mea, în timp ce mâinile îi ajunseră pe șoldurile mele și mă lipi de el.

— Și sunt sigur că ne-am putea gândi și la alte lucruri care sunt mult mai bune.

M-am întors spre el înainte să mă poată opri, mi-am apropiat chipul de al lui, nerăbdătoare să-mi lipesc buzele de ale lui. Și când buzele ni se întâlniră, am avut impresia că o săgeată în flăcări își găsește drum spre adâncul trupului meu. Mă săruta ușor, tachinându-mă. Atingerea ușoară a buzelor lui îmi dădea fiori și mă făcea să-mi doresc mai mult. Mi-am răsucit degetele plin buclele moi ale părului lui și l-am tras mai aproape, sărutându-l mai apăsat. L-am prins cu dinții de buza de jos și am simțit un mârâit de plăcere în pieptul lui. Cu o mână mă ținea de mijloc, strecurându-și-o pe cealaltă pe sub bluza mea, mângâind și explorând.

— Mi-a fost dor de tine, șopti el, sărutându-mă din nou. Atât de dor.

— Și mie, am spus, aproape icnind în momentul în care începu să mă sărute pe gât. Pielea mea prindea viață sub atingerea lui, fiecare atingere trimițând un curent electric prin venele mele.

Începu să râdă și, în momentul în care am reușit să-mi recapăt suflul, l-am întrebat:

— Ți se pare amuzant?

— Nu, zise el, apropiindu-și buzele de ale mele. Doar că hainele astea sunt mai ușor de manevrat decât drăcia aia de

castitate pe care o aveai ultima dată când ne-am sărutat.

M-am înfiorat în momentul în care degetele lui i-au confirmat observația.

— Vorbești despre rochia mea de mireasă? am întrebat, încercând să mă concentrez și să vorbesc coerent. Hainele astea sunt mai comode, dar mă simt un pic ciudat știind că port hainele dușmanilor mei.

— Nu mai sunt dușmanii tăi. Și îți vin bine. Îmi zâmbi și se trase și mai aproape de buzele mele. Mai ales pantalonii ăștia mulați de piele. Își mișcă din nou mâinile și am simțit că mi se înmoaie genunchii.

— Vrei să continuăm de unde rămăsesem la mine în cameră? întrebă el. Adică, unde rămăsesem înainte să începem să alergăm ca să ne salvăm pielea?

Inima începu să-mi bată nebunește, dar în gând am auzit o altă voce. O voce pe care o auzisem și înainte să fugim ca să ne salvăm viața.

— Îl iubești? Vocea lui Ren mă învăluia, îmi șoptea în ureche. A trebuit să închid ochii când l-am auzit și să mă lupt cu furtuna de sentimente care mă ataca.

Este vorba doar despre iubire.

Vocea lui profundă părea atât de reală, atât de aproape de mine. Am deschis brusc ochii și aproape că m-am așteptat să-l văd pe masculul alfa în fața mea; părul lui negru ca abanosul, scânteile din ochii negri ca smoala, zâmbetul lui zeflemitor, buzele pe jumătate deschise, gata să le întâlnească pe ale mele.

— Hei, Lily.

Dar nu am văzut decât ferestrele înalte cu vitralii de pe perenele îndepărtat al încăperii.

Fără prea multă tragere de inimă, m-am smuls din îmbrățișarea lui Shay. De ce se tot întâmplă asta? Imaginea lui Ren mă bântuia. Amintirile deveneau din ce în ce mai vii.

— Nu cred că ar trebui să facem asta.

Vocea îmi era răgușită, iar picioarele încă îmi tremurau, dar nu-mi puteam da seama dacă era din cauza atingerii lui Shay sau a apariției neașteptate a lui Ren, care ne deranja din

nou.

Oftă, privind cum mă îndepărtez de el.

— Ce-i cu tine?

Nu voiam să-i spun nimic, așa că am abordat celălalt gând care nu-mi dădea pace.

— Lupta de astăzi a fost grea. Lydia a murit ca să mă salveze pe mine. A murit pentru mine. Mi-e greu să cred că nu mă urăsc *Căutătorii*.

— Cred că Ethan te urăște, zise Shay strâmbându-se.

— Sentimentul e reciproc, am zâmbit, mâhnită. Dar mă refer la restul. Monroe e rezervat, dar niciodată mânios, iar Connor e, de fapt, destul de ca lumea.

— Înțeleg, spuse Shay, scrâșnind din dinți.

— Nu în sensul acela, am mormăit eu. E amuzant și drăguț. Știi, ca Adne.

Am accentuat un pic numele ei. Și eu puteam să fac pe geloasa.

Fie nu băgă de seamă, fie ignoră aluzia mea.

— Da, e extraordinară, trebuie să recunosc. Am stat toată săptămâna cu ea.

— Și ce ați făcut? am întrebat, fără să reușesc să-mi înăbuș mârâitul.

— Ooo, ești dulce când ești geloasă, zise el, mângâindu-mi nasul și retrăgându-și rapid degetele în momentul în care am încercat să-l mușc în glumă. Știi că am ochi doar pentru tine.

— Sigur, am râs, dar nu mi-am putut ascunde un mârâit.

— Pe bune. La auzul căldurii din vocea lui, mi-am întors privirea spre el. Când se aplecă înspre mine și mă sărută pe vârful nasului, m-am topit toată, căci știam că era sincer.

— Adne doar mi-a arătat cum merg lucrurile pe aici, îmi spuse. Și am făcut niște antrenamente. Sunt foarte serioși când vine vorba de asta… de antrenamente.

— Ce fel de antrenamente? Mi-am plimbat mâinile pe umărul lui și apoi pe braț, zăbovind un pic pe mușchii lui bine conturați.

— De luptă, îmi răspunse, încleștându-și maxilarul.

Am simțit cum i se încordează bicepșii.

— Ah, am spus, și cum e?

— Presupun că acum știu să mă lupt mai bine, zise el, râzând aspru.

— Erai destul de bun și înainte, l-am complimentat.

— Să mă vezi acum, iubito. Rânji încântat.

— Să nu-mi mai spui vreodată așa, l-am avertizat. Dacă nu vrei să-ți pui în practică tacticile de luptă.

— Bine, spuse, ridicând mâinile în aer de parcă s-ar fi predat în glumă. Fără nume de alint jignitoare. Am învățat, într-un fel, mai multe despre Academie și despre modul în care se antrenează *Căutătorii,* dar, în ceea ce privește rolul pe care o să-l am în viitor, știu la fel de puține.

— Shay… de ce nu le-ai arătat Haldisul până astăzi?

Nu știu de ce, dar mă deranja faptul că ținuse secret acest lucru și nu prea înțelegeam de ce o făcuse.

— Nu voiam să le dau nimic până când nu eram sigur că pot avea încredere în ei. Adică, până nu te întorceai tu, zise el, dar cuvintele lui mă făcură din nou să simt un val de căldură, care-mi învăluia inima. Acum cred că pot avea încredere.

— Deci, tu și *Căutătorii* v-ați supus reciproc unui tratament al tăcerii?

— Cam așa ceva, râse el. Voiam să mă asigur că doresc cu adevărat să încheie o alianță cu *Gardienii,* că nu aveau să-ți facă rău după ce îți reveneai.

— Mulțumesc, am spus. Cu toate astea, încă mă surprindea faptul că îi înșelase. Shay, doar știai că încercam să-mi găsesc haita. De ce nu ne-ai oprit?

— Tu ai vrut să mergi, protestă, dar îmi dădeam seama că evita să-mi răspundă la întrebare.

— Nu mă puteam gândi la altceva decât la cum să fac să ajung la ei, am spus. Așa că nici măcar nu mi-a mai trecut prin cap că ar fi putut să nu mai patruleze pe acolo… oricum, nu până nu i-am fi găsit noi.

Shay nu reuși să-și ascundă o umbră de zâmbet.

— Știai, am mârâit. Știai că nu aveam să-i găsim.

— Nu știam, spuse el. Dar mi-am închipuit.

— De ce n-ai zis nimic? Surprinderea mea se transformă în

furie. Doi oameni muriseră. Instinctele mele de afla au pus stăpânire pe mine când am plecat în căutarea lui Ansei și a celorlalți. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Voiam să fii în siguranță, zise, încordându-și umerii. M-am gândit că ai putea să le dovedești *Căutătorilor* că ești valoroasă fără să te pui în pericol.

— Dar am fost puși în mare pericol, am răbufnit, furioasă că se gândise că ar fi putut să mă protejeze printr-o minciună. Au murit oameni. Oameni buni.

— Știu, zise el repede, și puteam să-mi dau seama că se înfuria la fel de tare ca mine. Îmi pare rău pentru asta. Calla, n-am spus nimic pentru că m-am gândit că nu aveau de ce să fie lupi în apropiere de Haldis. De unde să știu că aveau să te aștepte acolo?

Pentru că la asta ne pricepem cel mai bine. Mi-am mușcat limba pentru că nu mai voiam să-mi mai vărs nervii pe el. Ochii mi se umpluseră de lacrimi, mă usturau și mă simțeam atât de epuizată încât mă dureau oasele. M-am apropiat de pat și m-am așezat. Nu numai pierderile suferite de *Căutători* mă dureau. Simțeam povara dezamăgirii în piept, grea și dureroasă. Mă grăbisem să iau parte la acea misiune pentru că sperasem foarte mult să-mi pot revedea haita. Acum nu știam ce avea să se întâmple, cum aveam să-i mai găsesc vreodată.

M-am întins pe saltea și mi-am sprijinit capul pe perne. Am închis ochii și câteva lacrimi mi s-au scurs pe obraz. Patul trosni în momentul în care Shay se întinse lângă mine. Își lipi buzele de ceafa mea, dar nu mai eram cu el în cameră. Eram în Vail, cu haita mea. Faptul că astăzi dădusem ochii cu Emile îmi amintise cu cine aveam de-a face, dar și ce pierdusem. Îl disprețuiam pe liderul haitei Năpasta, dar nu-l uram pe fiul lui.

— Ai venit să cerșești iertarea? Cred că o să-ți dai seama că e prea târziu.

Fugisem și îmi recăpătasem libertatea, dar Ren era încă în Vail. Și minți se ca să ne ajute să evadăm. Oare cum reacționase Emile când aflase despre trădarea lui? Oare în ce

condiții îl vor ierta *Păzitorii* pe Ren, asta dacă îl vor ierta? Oare mai era în viață?

Shay își plimba degetele pe șoldul meu și mă trase din nou spre el.

— Încetează, Shay. Nu face asta. Vocea îmi tremura în timp ce mă trăgeam mai departe de el. Nu… pur și simplu nu pot.

Îl doream, însă avalanșa de emoții îmi dădea o stare de neliniște, de stânjeneală.

Își încolăci brațul în jurul taliei mele.

— De ce nu?

Dură un moment până i-am putut răspunde.

— Știi de ce.

Mârâi ușor.

— Nu e aici cu noi, știi. S-a terminat cu toate chestiile alea… cu uniunea, cu alfa. Nu trebuie să te porți ca și cum te-ar stăpâni într-un fel. Aș vrea doar ca tu să…

Shay habar n-avea cât de tare se înșela. Ren era cu noi; într-un fel, era încă alături de mine și îmi urmărea fiecare mișcare. Uniune sau nu, între noi, ca lideri de haite, exista o legătură puternică. Legătura aceea existase dintotdeauna, din prima zi în care îl cunoscusem și în care se anunțase uniunea noastră. Legătura noastră, loialitatea încă mă legau de Vail și de Ren.

Singurul lucru care mă făcuse să pun sub semnul întrebării destinul meu alături de Ren era băiatul acesta, care acum stătea întins lângă mine. Și nu eram sigură că știam ce însemna asta.

Shay păstra tăcerea, dar îi simțeam privirile furioase în ceafă.

— Nu înțeleg, spuse el. Ești liberă acum, Calla. Îți dorești asta.

Avea dreptate. Îmi doream asta, însă dorințele mele nu erau singurul lucru după care îmi conduceam viața.

— Nu, nu sunt. Nu chiar, am oftat, întorcându-mă ca să-l pot privi în ochi. Îmi pare rău, dar până când nu știu că haita mea e în siguranță, nu vreau să mai fac și alte alegeri care o să mă facă să mă simt de parcă i-aș fi abandonat.

De îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama cât de adevărate erau. Nu doar imaginea lui Ren mă bântuia, ci toate alegerile pe care le făcusem.

Gura lui deveni o linie subțire, căpătând un aer grav.

— Dacă mă iubești pe mine înseamnă că ți-ai trădat haita? Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat, încă te gândești să fi partenera lui Ren pentru binele lor?

— Nu… nu știu. Și atunci mi-am dat seama că, de fapt, nu știam cu adevărat ce aveam să fac. Am încercat să-mi îndulcesc tonul. Având în vedere tot ce se întâmplă, nu crezi că ar fi mai bine să nu ne complicăm relația? Avem lucruri mai importante la care să ne gândim decât relația dintre mine, tine și Ren. Nu-i așa?

În timp ce vorbeam, îmi plimbam degetele pe inelul pe care îl primisem de la Ren.

Nuanța verzui-deschis a ochilor lui Shay deveni mai intensă.

— Lucruri mai importante?

— Cum ar fi să salvăm lumea? Războiul acesta pe care ar trebui să-l câștigăm alături de *Căutători*? Aș spune că astea sunt lucruri importante. Am încercat să râd, dar am dat greș jalnic.

Nici Shay nu râdea.

— Asta e cu totul altceva.

— Știu. Nu mai puteam să-l privesc în ochi. Doar că… Ei bine…, n-o să-ți placă ce am de zis.

— Nu contează, spuse el. Vreau doar să-mi spui adevărul.

Și dacă nu știu adevărul? Dacă sentimentele mele se preling ca niște picături de apă printre degete de fiecare dată când încerc să le prind în palmă?

— Nu s-a sfârșit, am reușit cu greu să șoptesc.

— Ce nu s-a sfârșit?

— Chestia asta dintre mine și Ren.

— Cum poți să spui așa ceva? întrebă el. Și ce tot învârți acolo? Inima îmi îngheță în piept când am văzut că își oprește privirea pe mâna mea.

— Ce ai acolo?

— Nimic.

Am încercat să-mi ascund mâna sub o pernă, dar mă prinse de braț și se uită lung la metalul strălucitor și la safirul albastru-închis.

— Calla. Vorbea calm. Ce e asta?

Mi-am dres glasul, încercând să-mi păstrez calmul, deși inima îmi bătea să-mi sară din piept.

— E un inel.

— Un inel.

Când a atins împletitura de aur, mi-am tras mâna din mâna lui.

— El ți l-a dat. Am simțit cum i se încordează corpul și l-am auzit mârâind. El ți l-a dat?

Am încuviințat dând din cap. Preț de o clipă, am avut impresia că urma să se transforme în lup și să mă muște.

— Când? întrebă, privindu-mă cu asprime.

— În noaptea uniunii.

— Scoate-l.

— Poftim?

Mi-am pus o pernă pe față, folosind-o ca scut.

— Scoate-l, zise el din nou. De ce mai porți inelul de la el?

— Nu, am spus cu vocea sugrumată. Dacă îl scot, aș putea să-l pierd.

— Așa, și?

N-am răspuns și m-am uitat în altă parte.

— Deci, când spui că nu s-a terminat totul între tine și Ren, vrei să spui că încă ești logodită cu el? De asta porți inelul pe care ți l-a dat?

Îmi vorbea calm, dar știam că nu se liniștise. Simțeam torentul emoțiilor care îl inundau. Mânia lui plutea în aer ca un fum gros, dar, dincolo de ea, mai simțeam ceva. Mi se strânse inima când am recunoscut mirosul subtil, dulce-amar, al suferinței – miros de praf și de trandafiri ofiliți.

— Nu asta am vrut să spun… dar nu putem fi împreună. Nu așa. Vocea îmi tremura. Când știu că el a rămas acolo și Dumnezeu știe ce i se poate întâmpla. Ce li se poate întâmpla tuturor. Shay, i-am abandonat. Cum să ne gândim la altceva?

Nu pot. Pur și simplu, nu pot.

— Dar asta nu înseamnă…

— Nu.

— La naiba, zise el, dându-se jos din pat. Du-te la culcare, Calla. N-o să te mai deranjez în seara asta.

Mi se strânse stomacul când am văzut că pleacă. Am rezistat dorinței de a fugi după el, m-am întins pe spate și m-am uitat lung la cerul înstelat pe care îl vedeam prin tavanul de sticlă, sperând că, în cele din urmă, oboseala avea să mă doboare.

Am fugit din Vail și poate că asta a schimbat totul, dar încă nu știu unde mi-e locul.

• Capitolul 10 •

Mi-am înfipt dinții în gâtul lui zdrobindu-i traheea. Am simțit gustul metalic al sângelui inundându-mi gura, curgându-mi pe gât. Inima lui bătea tot mai rar. Pauze lungi, oribile îi subliniau bătăile. Privirile ni se întâlniră, iar buzele lui se ridicară ușor în sus, într-un zâmbet, și i-am auzit vocea în gând.

Bine ai venit, Calla.

M-am ridicat împleticindu-mă și m-am transformat în om, fiindu-mi brusc frig și greață. Stuart era mort, dar continua să zâmbească în ciuda găurii din gât. Am simțit o atingere ușoară pe umăr. M-am întors și am văzut o femeie. Zâmbetul de pe chipul ei semăna cu cel al mortului, era binevoitor, de parcă mi-ar fi urat bun-venit. Părul de un castaniu-închis îi cădea în bucle pe spate, iar ochii ei negri ca tăciunele aveau irizări argintii. Se uită la mine, cu ochii strălucindu-i de fericire. Buzele ei pline se întredeschiseră.

— Calla.

Îmi rosti numele de parcă ar fi spus o rugăciune, cu ardoare și plină de speranță. Își coborî ochii și i-am urmărit privirea. În brațele ei stătea cufundat în somn un copil, un prunc. Când am văzut chipul liniștit al copilului, am făcut un pas în față. M-am uitat mai atent, iar copilul își deschise ochii. Parcă vedeam cerul înstelat al nopții în privirea lui. Avea ochii mamei lui.

Era Ren.

Se uită și el la mine. Începu să râdă bucuros și să bată din palme în semn de recunoaștere și de bucurie. Un val de căldură bine cunoscută îmi inundă inima. M-am uitat la Corrine Laroche și zâmbetul pieri. Umbra se ridica amenințătoare în spatele ei, ca un nor de furtună ce urma să nimicească totul în cale. Am deschis gura, gata să țip, s-o avertizez, dar nu puteam scoate niciun sunet. Dâre de cerneală translucidă îi curgeau pe umeri și pe gât. Vine negre,

șerpuitoare i se încolăceau pe brațe. Începu să țipe, iar Ren alunecă din brațele ei. Începu să plângă înfricoșat. M-am întins să-l prind, dar alte două tentacule puternice înșfăcară pruncul din aer. Corrine țipa în timp ce strigoiul o înghițea, cu trupul prins în funii negre și șerpuitoare, care zvâcneau și o încătușau.

Am căzut în genunchi, cuprinsă de groază. Am auzit un râs batjocoritor, care mă făcu să-mi întorc privirea. Emile Laroche o privea încruntat pe partenera lui, în ochii lui de un albastru pastel citindu-se disprețul. Se uită apoi la pruncul care plângea în brațele lui. Umerii îi tresăriră și clătină din cap; părul lui blond și murdar îi acoperea chipul, ajungându-i la bărbie și îi umbrea trăsăturile, transformându-i fața ascuțită într-o mască aproape diavolească. Ren țipa, iar Emile îl privea sever, ușor scârbit. Strânse și mai tare copilul. Aruncând o ultimă privire disprețuitoare înspre trupul lui Corrine, îi întoarse spatele și plecă. Auzeam ecoul țipetelor înfricoșate ale lui Ren; scâncetele copilului acompaniau urletele mamei, formând un cor fantomatic.

Nu mă puteam mișca. Nu-mi puteam lua ochii de la chinul lui Corrine. Cu coada ochiului am văzut o siluetă lângă mine. M-am întors. Ren se uita lung la femeia înghițită de strigoi. Nu mai era copil, ci tânărul care urma să-mi fie partener. Ochii de culoarea tăciunelui, care până atunci străluciseră ca stelele de pe cer, erau goi și lipsiți de expresie. Părul lui negru era ud de transpirație, i se lipise de gât și de frunte. Un mozaic de vânătăi galbene, negre și movulii îi acoperea trunchiul. Tăieturile stacojii și urmele de arsuri creau un model grotesc pe brațele și pe spatele lui. Își plimbă privirea încet peste mama lui. Se încruntă, de parcă scena de coșmar care se desfășura în fața lui nu ar fi avut sens. Clătină din cap și oftă.

Dumnezeule, Ren. Am vrut să-l ating, însă mâinile mele au trecut prin corpul lui.

El se uita în continuare la femeia care țipa. Nu mă privi, dar buzele i se mișcară ușor.

— Unde ești, Lily?

Încheietura îi zvâcni. Ceva albastru sclipi în lumină: inelul

meu, pe care îl ținea de vârful degetului, legănându-se ca un pendul, marcând timpul pe care nu-l mai avea la dispoziție.

Pe umerii lui apărură niște răni, care se deschiseră și începură să sângereze, iar șuvoiul stacojiu îi spăla trupul. Panglici lichide și roșietice îi înconjurau brațele, încheieturile și degetele. Căzu în genunchi, cu capul plecat. Eu și Corrine țipam împreună.

•

Am deschis ochii și am început să gâfâi după aer. Undeva, în străfundurile minții mele, coșmarul continua să se desfășoare. Țipetele se transformaseră în urlete, al căror ecou încă îmi răsuna în urechi. Am încercat să nu mă zvârcolesc prin pat și să îmi potolesc bătăile nebunești ale inimii. O tristețe îngrozitoare luă curând locul fricii care mă făcuse să mă trezesc atât de brutal din somn.

Inima mi se liniști. Am revenit la realitate. Eram încă obosită și am avut impresia că dormisem un pic mai mult de o oră. Trează doar pe jumătate, am strâns între degete inelul pe care mi-l dăduse Ren în noaptea uniunii. Strălucea chiar și în întunericul din încăpere, captând până și cea mai slabă pâlpâire a stelelor care se zăreau prin tavanul de sticlă. M-am rostogolit pe o parte și am închis ochii, dar, imediat, l-am văzut din nou pe Ren sângerând. Somnul nu era o opțiune – cel puțin, nu deocamdată.

M-am strecurat din cameră, fără să știu încotro mă îndrept. Mă gândeam că o plimbare pe holurile Academiei avea să mă facă să uit de acel vis îngrozitor. M-am uitat lung la următoarea ușă de pe hol. O parte din mine își dorea să se ducă la Shay, să-și ceară scuze și să caute alinare în brațele lui. Dar acest loc continua să mă neliniștească, la fel cum o făcea și lupta cu Emile. Se întâmplaseră prea multe lucruri care mă zdruncinaseră profund și mă puseseră pe gânduri. Nu era vorba numai de moartea Lydiei, dar și de propriile mele alegeri. Nu o ucisesem pe Sasha. Nici nu voisem să o fac. Oare aveam să valoreze ceva pentru *Căutători* în acest război?

În timp ce mergeam, învârteam inelul de pe deget, amintindu-mi cum strălucise în vis. Oare ce însemna faptul că

acceptasem acest semn al devotamentului lui Ren, și totuși îl părăsisem în fața altarului? Eram o trădătoare sau o lașă?

Șirul gândurilor mele sumbre a fost întrerupt în momentul în care am simțit un miros care îmi gâdilă nările. O mireasmă bine cunoscută și ademenitoare mă conduse în jos, pe scări. Am tras adânc aer în piept, lăsând acea aromă bogată și puternică să mă conducă spre ea. După ce am coborât două etaje, am intrat într-o încăpere lungă și spațioasă, plină de mese. Câteva lămpi ardeau, luminând blând spațiul.

Am descoperit rapid sursa acelui miros delicios. Pe una dintre mese erau mai multe cafetiere franțuzești din sticlă. Din cești le de cafea se ridicau aburi, iar *Căutătorii* sorbeau din ele în timp ce stăteau și vorbeau liniștiți. Monroe îi turnă cafea lui Tess. Nu mai plângea acum, însă pe chip îi puteai citi suferința. Și Adne era cu ei și avea o chitară în poală. Și Connor era acolo, părând cam tras la față. Am fost surprinsă să văd că Silas stătea lângă Monroe.

După atmosfera din încăpere era clar că toți *Căutătorii* se adunaseră să-și plângă morții. Deși mirosul de cafea era îmbietor, nu voiam să-i întrerup. Tocmai mă pregăteam să mă întorc cu spatele și să plec, când mi-am auzit numele.

Am aruncat o privire peste umăr. Monroe îmi făcu semn să vin. M-am apropiat de masă șovăind.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă Ghidul.

— Nu, am spus stânjenită, căci toate privirile erau acum ațintite asupra mea. Am dormit prost și am simțit mirosul de cafea.

— De sus? întrebă Connor.

Am încuviințat din cap, schimbându-mi greutatea de pe un picior pe altul.

— Tare șmecheria. Zâmbi, scoțând o sticluță de la brâu și turnând conținutul ei în ceașca de cafea. Am presupus că era whisky, după mirosul înțepător al lichidului arămiu.

— N-am vrut să vă deranjez, am spus.

— Nu ne deranjezi. Tess îmi făcu semn să iau loc, turnă încă o ceașcă proaspătă de cafea și o împinse în dreptul scaunului gol de lângă ea. Te rog, stai jos.

— Povesteam, zise Adne, plimbându-și ușor degetele pe corzile chitarei. Despre Lydia și despre Grant.

— Ai putea să ne spui și tu o poveste dacă vrei, spuse Monroe. Așa ne putem cinsti morții și să-i ținem aproape de noi.

— Eu? M-am încruntat, dar m-am așezat pe scaunul care mi se oferise, încolăcindu-mi degetele în jurul cești calde de cafea.

— L-ai văzut pe Grant de mai multe ori decât noi. Silas avea un caiet deschis în față, dar își ridică nasul din notițe. Trebuie să ai și tu o poveste pe care să ne-o poți spune.

M-am gândit la domnul Selby. Ce aș fi putut spune? Fusese un profesor bun. Dar ar fi sunat cam penibil să le spun ceva de genul „Idei Mărețe era cursul meu preferat”.

— Îmi pare rău, am spus în șoaptă. Dar chiar nu cred că pot face asta.

— Nu-ți face probleme, spuse Connor, sorbind din cafeaua lui cu întăritor. Oricum, nu cred că aș mai suporta încă o poveste tristă astă-seară.

— Nu fi bădăran. Silas reîncepuse să scrie. Fii și tu mai respectuos.

— Lydia a fost o luptătoare, zise Connor. Nu i-ar plăcea să audă că o jelim ca niște prostovani.

— Connor, îl dojeni Monroe, uitându-se la Tess.

Dar ea clătină din cap.

— Are dreptate. Tess zâmbi. Cred că o dezamăgim îngrozitor cu toții în acest moment.

— Tu n-ai putea s-o dezamăgești niciodată. Adne se întinse și o atinse ușor pe Tess pe obraz.

Ochii lui Tess se umplură de lacrimi, dar continuă să zâmbească.

Adne zâmbea și ea, dar nu se uita la Tess.

— Auzi, somnorilă, tu n-ai auzit de pieptănat?

M-am întors și l-am văzut pe Shay trecându-și în grabă degetele prin păr, fără să reușească să-și aranjeze prea bine claia de bucle mătăsoase. Trăsese pe el o pereche de jeanși și un tricou, dar, în afară de asta, era evident că tocmai se

dăduse jos din pat.

— Scuze, spuse el. Am visat urât și n-am mai reușit să adorm. Apoi am simțit mirosul de cafea…

— Ca două picături de apă, zise Connor.

M-am uitat lung la Shay, întrebându-mă dacă mai era supărat pe mine. Se trânti pe scaunul dintre mine și Adne. Când îmi zâmbi sfios, am știut că îi părea rău că ne certasem. Și mie îmi părea rău. M-am aplecat spre el și l-am sărutat pe obraz.

— Nici eu n-am putut să dorm.

Mă luă de după umeri.

Silas ne privea atent.

— Ce este? am întrebat, fără să-mi pese că ne studia.

— Am citit tot felul de teorii contradictorii despre *Moștenitor,* spuse el. Nu pot să-mi dau seama dacă faptul că l-ai transformat în *Gardian* îi va îmbunătăți calitățile sau dacă îl va face mai slab.

— Ce calități? întrebă Shay.

— Ai puteri înnăscute, continuă Silas. Datorită moștenirii tale.

— Moștenirea mea? Shay se încruntă. Vrei să spui demonii și cavalerii ăia despre care vorbeai mai devreme?

— Mă refer la tatăl tău, bineînțeles. Silas își lăsă capul într-o parte, uitându-se atent la Shay, apoi își băgă din nou nasul în caiet și începu să scrie grăbit.

M-am ridicat în picioare.

— Iei notițe despre el?

— Bineînțeles.

Silas nu își ridică nasul din caiet.

— Încetează!

I-am smuls creionul din mână. Silas se uită la mine cu gura căscată.

— Știi ceva? Connor se uită rânjind la mine. Cred că te iubesc.

— Îmi notam doar niște observații. Silas începu să-și caute creionul. E o ocazie care apare o singură dată în viață.

— Nu sunt o ocazie, răbufni Shay. Sunt om.

— Tu ești *Moștenitorul,* replică Silas. Trebuie să-ți cunoaștem în amănunt potențialul înainte de următorul atac. Anika m-a însărcinat să-ți analizez capacitățile înainte să trecem la îndeplinirea următoarelor sarcini.

Monroe oftă.

— Nu cred că a vrut să-ți ceară să notezi orice spune Shay, Silas.

— Da. Connor, dădu pe gât cafeaua și își umplu din nou ceașca. De ce te porți întotdeauna așa de ciudat?

— Tu ești un bătăuș, spuse Silas, luând loc și fulgerându-l pe Connor cu privirea. Îmi place mai mult de mine.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui despre moștenirea mea, zise Shay, turnându-și și el cafea. Nici măcar nu-mi amintesc de tatăl meu. A murit când aveam trei ani.

Silas se uită la el încruntându-se.

— Iar în ultimii șaisprezece ani, am călătorit prin lume cu Bosque Mar, spuse Shay. I-ați spus mai devreme Crainicul. În mod evident, nu este unchiul meu. Deci, care-i treaba cu tatăl meu?

În încăpere păru a se lăsa brusc frigul și până și Silas se albi la față când Shay rosti numele *Păzitorului.*

— Da, e adevărat. Bosque Mar nu e unchiul tău, zise Monroe. Dar tatăl tău a fost unul dintre *Păzitori.*

Shay păli.

— Mersi că-mi reamintești.

— Nu asta contează, Shay, zise Monroe. Important este că tu ești *Moștenitorul.*

— Asta ce înseamnă? Că nu sunt om? Lui Shay începu să-i tremure mâinile pe ceașca de cafea, în timp ce se uita rugător la mine.

— Ești om… sau cel puțin ai fost până când te-am transformat eu. M-am grăbit să-l liniștesc și apoi i-am aruncat o privire dușmănoasă lui Monroe. Pot să-mi dau seama care este diferența între muritori și cei ca noi. Shay nu este *Păzitor.*

— Ai devenit brusc expertă în chestiunile legate de *Moștenitor?* se răsti Silas.

— Ușurel, Silas, spuse Monroe calm. Bineînțeles că *Păzitorii*

n-ar fi dorit ca Shay să afle ceva despre trecutul lui. Apoi se uita la mine. Și le-ar fi ascuns chestia asta și *Gardienilor*. Și, Calla, tu trebuie să înțelegi că și *Păzitorii* sunt oameni. La fel ca noi.

Am simțit că nu mai pot respira, că mi se face greață.

— Deci, au mințit, spuse Shay. Nu sunt niște creaturi mistice. Nu sunt *Cei Bătrâni*.

— La minciuni se pricep cel mai bine, zise Tess.

Am reușit cu greu să pun o întrebare.

— Dar cum ar putea fi oameni? Nu miros a oameni și, că veni vorba, nici voi nu mirosiți. Și cum rămâne cu puterile lor?

— Tu simți puterea magiei, Calla, mirosul pe care îl lasă în urmă acea putere. *Căutătorii* și *Păzitorii* sunt prinși într-o aură superioară, dar tot muritori rămân. A fost o vreme în care oamenii aveau legături mai strânse cu pământul și cu puterile lui inerente, zise Monroe. Cei care au avut cele mai puternice legături cu magia elementară și care au știut cum să folosească această magie s-au distanțat de comunitățile lor. Aceștia au fost vindecătorii, bărbați și femei înțelepte.

— Dar nu pot fi oameni, am protestat. Sunt nemuritori.

— Nu, nu sunt, zise Monroe. Au vrut să vă facă să credeți asta, căci ei își folosesc puterile altfel decât noi, așa cum a spus și Tess adineauri.

— Ce vrei să spui? întrebă Shay.

— Venerarea pământului, puterea naturală proprie creației și ciclurilor acesteia, răspunse Connor, zâmbindu-i zeflemitor.

— *Căutătorii* sunt de părere că a fi muritor este un lucru benefic, mai degrabă decât ceva ce trebuie evitat. Silas îl ignoră pe Connor și se lansă într-o predică. Îmbătrânim și murim. Moartea face parte din ciclul natural. *Păzitorii* își folosesc puterile pentru a-și prelungi viața dincolo de limitele firești, naturale. Din cauza legăturilor cu Lumea de Dincolo s-au schimbat, dar au început ca muritori și, în esență, rămân muritori. Același lucru îl fac și cu *Gardienii*. Din acest motiv creează foarte rar haite noi. Numai când este absolut necesar li se cere să se înmulțească. Potrivit informațiilor noastre, nu

s-au mai născut noi *Gardieni* în zona Haldis de două generații. Atunci se pare că *Păzitorii* au început să devină din nou din ce în ce mai interesați să formeze legături de familie puternice între haite.

Shay se uită la mine; pe chip i se întipărise o nouă expresie de groază, și am dat din cap, confirmând cele spuse de Silas.

— Dar *Păzitorii* au copii, protestă el. Adică, la școala noastră veneau și copii ai *Păzitorilor*. Iar Logan a moștenit haita ta.

Silas zâmbi cu batjocură.

— *Păzitorii* sunt foarte vanitoși și își apără puterile cu gelozie. Dacă ar exista prea mulți *Păzitori,* atunci ar apărea rivalități și nu ar putea risca acest lucru. Numai cei mai puternici pot avea copii pentru a le duce mai departe moștenirea pe această lume. Unii dintre ei locuiesc în Vail, după cum ați văzut. Restul sunt împrăștiați peste tot prin lume, dar concentrați lângă locurile cu putere. Iar noi, *Căutătorii,* am ridicat avanposturi lângă aceste locuri, pentru a-i urmări. Însă *Păzitorii,* deși mai mulți decât noi, tot nu pot egala numeric oamenii. Așa că *Păzitorii* au început să-i folosească pe oameni ca pioni în propriul lor joc. Politică, piețe globale, toate acestea.

— Dar cum au ajuns să aibă avantajul? Simțeam cum mi se învârt rotițele minții, luată cu asalt de acel potop de noi informații. Minciuni, numai minciuni.

— Da, spuse Shay. Înțeleg că acum își folosesc puterile pentru a fi aproape nemuritori, dar, la început, nu erați la fel de numeroși ca ei?

— Mai mult sau mai puțin. Silas se încruntă, părând un pic dezamăgit că nu rămăsesem muți de uimire în fața erudiției lui.

— Asta ar fi partea în care au reușit să obțină un avantaj în fața noastră. Connor se lăsă pe spate, cu umerii căzuți.

— Nu înțeleg, spuse Shay.

— Poate ar trebui să începem prin a-i spune lui Shay cine este și să lăsăm apoi lucrurile să vină de la sine, zise Monroe.

— Dar…, începu Silas.

— Nu te complica, spuse Monroe. Începe cu strămoșii lui Shay.

— Bine, oftă Silas. *Moștenitorul* este urmașul primului *Păzitor,* Eira, și fiul trădătorului. Așa este el cunoscut printre *Căutători* și este identificat prin semn.

— Trădătorul? Shay părea chiar și mai confuz. Eu eram uluită de discuție. Niciunul dintre *Căutători* nu părea surprins; din câte se părea, nimic din toate acestea nu constituia o noutate pentru ei.

— Da, da. Silas bătu darabana în masă. Profeția *Moștenitorului* era că un *Păzitor,* un urmaș puternic al Eirei însăși, avea să-și abandoneze neamul, să se întoarcă împotriva lui, și fiul lui urma să le aducă distrugerea. Fiul acelui *Păzitor* este *Moștenitorul.* Văzând că Shay îl privește în continuare încruntat, Silas începu să frunzărească paginile caietului, întorcându-l spre Shay. Scrie chiar aici.

— E latină, spuse Shay.

— Nu știi să citești în latină? întrebă Silas, nevenindu-i să creadă.

— Fără dicționar, nu, se răsti Shay.

— Silas, majoritatea nu înțeleg latina cu atâta ușurință ca tine, îl domoli Monroe.

— Putem să trecem peste asta? Connor își luă capul în mâini.

— Așteaptă, am spus, zâmbindu-i pe post de scuză. Vreau să vă spun că, deși *Păzitorii* sunt, de fapt, muritori care au puteri magice sau cum vreți voi să le spuneți, Shay este diferit. Nu miroase ca ei. Îi cunosc pe *Păzitori* și niciodată nu l-am confundat pe Shay cu vreunul dintre ei.

— Da, zise Monroe. Știu asta. Dar asta se întâmplă pentru că mama lui Shay era muritoare.

— Tatăl lui i-a trădat pe *Păzitori* pentru iubire, spuse Adne.

— De ce? Shay părea la fel de nedumerit. De ce i-a părăsit pe *Păzitori?*

— Oh, haide, Adne, ăsta e un clișeu, spuse Silas. Adne îl fulgeră cu privirea, dar el se uită nepăsător la ea.

— Este un clișeu pentru că iubirea contează, Silas, se răsti

Tess, cu ochii înlăcrimați. Este unul dintre puținele lucruri de pe pământ care îi face pe oameni să-și asume riscuri.

Am întâlnit privirea lui Shay și am simțit că obrajii încep să îmi ardă.

— Exact. Silas părea plictisit. În fine. A plecat pentru că *Păzitorii,* care pun mare preț pe puterea lor, interziseseră uniunile permanente dintre neamul lor și muritori. Tristan a fugit cu Sarah și au încercat să se ascundă. Toate bune și frumoase și apoi a apărut… copilul. Arătă cu degetul spre Shay.

— Și cum l-ați găsit? am întrebat. Dacă s-a ascuns, cum au aflat *Căutătorii* de existența trădătorului din profeție?

— N-a fost nevoie să-l găsim, răspunse Monroe. Ne-a căutat el.

— Da? Shay, făcu ochii mari.

— Da, răspunse Monroe. Căuta protecție pentru soția și copilul lui. Știa cine este și știa că noi aveam să-l ocrotim. Din păcate, nu a fost suficient.

— *Păzitorii* i-au găsit? am întrebat.

Monroe încuviință din cap.

— Pe insulele Aran. Am crezut că-i dusesem suficient de departe, într-un loc izolat, am păstrat secretul absolut, însă am dat greș. Au luat toată familia, i-au omorât pe Tristan și pe Sarah, iar Bosque Mar l-a ținut pe Shay sub pază. Până acum.

Shay se uita în gol; mâinile continuau să îi tremure.

— Nu înțeleg de ce nu e *Păzitor,* am spus. Nu contează ce era tatăl lui?

— Contează când vine vorba de profeție, răspunse Silas. Dar, în ceea ce privește ființa lui, esența lui, mama este aceea care contează. Întotdeauna mama contează.

— Poftim? m-am încruntat eu.

Tess zâmbi.

— Pentru că femeile au puterea de a procrea.

— Umflă-te în pene cât vrei, Tess. Cel puțin, eu o să-mi păstrez silueta, spuse Connor, mângâindu-și abdomenul plat.

— Lăsând la o parte lupta dintre sexe, zise Silas, Tess are dreptate. Esența mamei pare să predomine întotdeauna și

determină natura copilului. De aceea l-ai perceput doar ca muritor – pentru că, de fapt, așa și era. Chiar dacă tatăl lui a folosit puterile Lumii de Dincolo, acest lucru nu a fost moștenit de copil. Singurul semn al originii lui mixte este semnul.

— Ce vrei să spui, esența mamei predomină întotdeauna? am întrebat. S-a mai întâmplat vreodată asta?

— În cazul *Păzitorilor,* nu, răspunse Silas. Niciunul dintre ei, cu excepția lui Tristan, nu a încercat vreodată să încalce tabuul *Păzitorilor,* să procreeze cu cineva din altă categorie. Am aflat despre această tendință după cele ce s-au întâmplat în timpul Vrajbei.

— Dar a fost doar un simplu război, am raportat eu. Ce legătură are cu copiii?

— Alianțele se formează din nenumărate motive, spuse Monroe calm. Își feri privirea de noi, ochii devenindu-i brusc reci.

Silas dădu din cap.

— În anii care au precedat revolta *Gardienilor,* legăturile dintre *Căutători* și soldații lupi au devenit din ce în ce mai puternice, din mai multe puncte de vedere. Analele ne spun că acei copii ce se nășteau din uniuni mixte moșteneau întotdeauna caracteristicile mamei. Dacă tatăl era *Gardian,* copilul era *Căutător,* iar dacă tatăl era *Căutător,* copilul rămânea lup.

Am făcut ochii mari.

— *Căutătorii* și *Gardienii* au avut copii?

— Cu foarte multă vreme în urmă, răspunse Monroe; își încleștă maxilarele, uitându-se în continuare în gol. Dar *Păzitorii* au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a scăpa de acești copii și a rupe aceste legături pentru totdeauna.

Mâinile îmi tremurau.

— Dar femeile lup nu pot avea, pur și simplu, copii…

M-am oprit, simțind cum mă inundă un val de căldură din tălpi până în creștet. Rostisem acele cuvinte fără să mă gândesc.

Deși se aflaseră atâtea secrete legate de viața mea, pe

acesta nu dorisem să-l divulg.

Când am vorbit, Shay, care până atunci păruse căzut pe gânduri, reveni la realitate.

— Poftim? Se uită la mine atent.

Am fixat masa cu privirea.

Nu. Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta. Era prea intim. Și prea înfricoșător.

Monroe își drese glasul.

— *Păzitorii* au încercat să exercite și mai mult control asupra haitelor de *Gardieni* prin stabilirea unor reguli cu privire la căsătoriile și nașterile din rândurile soldaților lor. Au început să facă asta imediat după Vrajbă. S-au folosit de puterile lor pentru a opri și a declanșa ciclurile de reproducere ale femelelor *Gardian,* astfel încât ele să poată avea copii numai cu partenerul desemnat și doar în momentul asupra căruia conveneau stăpânii lor.

— Dumnezeule, murmură Shay.

Îmi era greu să respir. Oare ce o să creadă despre mine acum?

— Nu-i vina ta, draga mea. Tess mă luă în brațe. Parfumul ei mă liniștea – mirosea a flori de măr și a miere. M-am lăsat în brațele ei, recunoscătoare pentru bunătatea pe care mi-o arăta mereu. Sunt niște nenorociți.

Silas începu din nou să vorbească.

— Vrajba a dat semnalul acestei practici. *Păzitorii* nu fuseseră atât de precauți în legătură cu lucrurile astea înainte de rebeliune.

— Mama ta era muritoare, Shay, spuse Monroe, aruncându-mi o privire scurtă și compătimitoare. Te-ai născut muritor, iar Calla te-a recunoscut ca fiind om.

— Deci, faptul că tatăl meu i-a trădat pe *Păzitori* le-a semnalizat faptul că eu aș fi *Moștenitorul,* zise Shay.

M-am simțit ușurată în momentul în care am trecut peste acel moment al conversației noastre și am hotărât să merg mai departe.

— Și semnul? El nu-l poate vedea. Am făcut un semn spre Shay. Când i-am spus despre tatuajul cu crucea, habar n-avea

că îl are.

— Simbolul a fost vrăjit pentru a fi ascuns, explică Silas. Nu este un simplu semn din naștere și niciun tatuaj. Este o emblemă mistică.

— Deci, muritorii nu pot vedea tatuajul? am întrebat.

Silas își dădu ochii peste cap și se plesni cu palma peste frunte, de parcă ar fi vrut să îndepărteze un țânțar sâcâitor.

— Este o vrajă mult mai subtilă de atât. *Păzitorii* se pricep la asta: la manipulare, la subtilități. De fapt, aceasta este arta lor. Tatuajul doar le sugerează celor care ar putea să-l observe că ar trebui ignorat. Și noi folosim o tactică similară pentru a-i împiedica pe oameni să dea peste Academie. Muritorii se vor uita întotdeauna în altă parte și nu o vor vedea. Destul ca nimeni să nu se ducă la Shay să-l întrebe ce artist i-a făcut tatuajul. Îi aruncă o privire lui Shay, cu ochii încețoșați de un soi de adorație speriată. Oamenii ar avea impresia că nu s-a spălat bine pe ceafă după un meci de rugby sau așa ceva. Știi tu, că ai fi murdar, ceva de genul ăsta.

— Dar eu l-am putut vedea, am spus.

— Tu nu ești muritoare, spuse Silas, ești…

L-am întrerupt.

— O anomalie, știu, cum aș putea să uit.

Își trase scaunul mai în spate în momentul în care mi-am arătat caninii.

Shay se strâmbă și își atinse ușor ceafa cu degetele.

— Minunat. Deci eu sunt *Alesul,* dar când vine vorba de igienă sunt varză.

Chipul lui Silas se lumină și începu să rânjească.

— Exact.

Adne chicoti și îi aruncă o privire tulburătoare lui Shay.

— Ajută-mă, Obi-Wan, tu ești singura mea speranță…, dar crezi că ai putea să faci o baie înainte? Flutură seducător din gene. Te-aș spăla oricând pe spate.

Chipul palid al lui Shay se îmbujoră și i-am aruncat lui Adne o privire plină de reproș. Însă ea se uita la Connor, care își turna nepăsător whisky în cafea.

Rânjetul de pe chipul lui Silas nu dispăru. Se lăsă pe spate,

studiindu-l pe Shay.

— Dar acum, că iubita ta lupoaică te-a transformat în *Gardian,* poți și tu să-ți vezi tatuajul. Vraja n-are efect asupra *Gardienilor.*

— Nu sunt iubita lui, m-am răstit eu, dar am tresărit văzându-l pe Shay îmbujorându-se și mai tare.

Căutătorii se uitau la mine, surprinși.

— Ei bine, nu sunt, am făcut o nouă încercare jalnică, simțindu-mă rece și alunecoasă ca o mărgică.

Nu mă puteam uita la Shay. Oricât de dur părea, acesta era adevărul. Îl iubeam, dar nu știam ce însemnam eu pentru el. Viețile noastre se schimbau fără încetare. Îmi fugea constant pământul de sub picioare.

Shay își luă capul în mâini.

— Credeam că o să-mi fie mai ușor dacă o să știu adevărul. Dar nu este. Nu-mi vine să cred că singura rudă pe care am cunoscut-o este, de fapt, o creatură a Lumii de Dincolo.

— Și nu orice creatură. Este mai puternic decât orice alt dușman cu care am avut de-a face vreodată, iar tu ești cheia pentru a-și asigura domnia, spuse Monroe. Crainicul nu a putut niciodată să aibă încredere că supușii lui o să reușească să te protejeze singuri. Și, după cum vezi, au dat greș. Sunt sigur că unii au avut mult de suferit de pe urma evadării tale.

La auzul cuvântului „suferit” am început să tremur, fără să mă pot opri. Oare ce se întâmplă cu haita mea? Shay își puse mâna pe mâna mea și se uită la Monroe.

— S-a mai întâmplat asta, nu-i așa? întrebă Shay. Am citit despre ultima ocazie în care *Gardienii* au încercat să se revolte.

— Te referi la Vrajbă? întrebă Silas. A fost o perioadă spectaculoasă în istoria noastră. Atunci am fost cel mai aproape de victorie. Deși lucrurile s-au sfârșit destul de prost.

— Nu. M-am îndreptat de spate și l-am privit pe Monroe în ochi pentru că știam că el avea răspunsurile la toate întrebările care nu-mi dădeau pace. Vrajba nu a fost cea mai recentă revoltă.

— Nu, spuse Monroe, trăgându-se înapoi.

— Las-o baltă, Lily. Adne începuse să mă privească

acuzator. Asta nu-i treaba ta.

Mi-am arătat colții.

— Poți să nu-mi mai spui așa?

— Nu, câtă vreme reacționezi mereu așa. E plăcut să știm că, într-un fel, ai și tu o latură umană. Comportamentul acesta dur de lup îți dă fiori, știi?

M-am uitat lung la ea. O cunosc pe fata asta de mai puțin de o zi, și cu toate acestea, mă poate citi ca pe o carte deschisă. Cum e posibil?

— Adne are dreptate. Connor se aplecă spre mine. Respirația îi mirosea a whisky. Las-o baltă.

— Nu vreau, am spus. Ce s-a întâmplat cu haita Năpasta? Cum a murit Corrine Laroche?

— Am zis s-o lași baltă, spuse Connor, lovind cu pumnul în masă.

— Liniștește-te, mârâi Shay.

— Monroe? murmură Tess, privindu-l neliniștită pe Connor.

— E în regulă, răspunse Monroe calm. Trebuie să afle și ei. Connor clătină din cap și își turnă restul de whisky în cafea.

— Parcă hotărâsem că terminăm cu poveștile triste.

• Capitolul 11 •

Monroe se sprijini din nou de spătarul scaunului.

— Am venit pentru prima dată în purgatoriu când aveam douăzeci de ani, pentru a servi ca *Trăgător*. Eram un tânăr nesăbuit, ambițios din cale-afară și rău de gură. Eram destul de plin de mine însumi. Chicoti și își plimbă mâna prin părul negru. Nu eram de acord cu regulile stabilite de Ghidul nostru de la acea vreme. Era un bărbat meticulos, îl chema Davis. Mă deranja faptul că insista ca tinerii *Trăgători* să patruleze întotdeauna în echipe de câte doi. Că petreceam mult timp strângând informații despre *Păzitori,* în loc să plănuim și să executăm atacuri. Își încrucișă brațele la piept, uitându-se în gol, pierdut în amintiri. Într-o zi, când ar fi trebuit să fiu la antrenamente, am plecat de capul meu. Am mers până aproape de Haldis, convins că aș putea să dobor de unul singur unul sau doi *Gardieni.* Eram un prost. Dacă împrejurările ar fi fost un pic diferite, aș fi murit.

— Care au fost împrejurările? întrebă Shay.

— Am dat peste un *Gardian* care patrula singur. Era mult mai rapid decât mi-aș fi putut imagina vreodată, nici măcar n-am avut timp să-mi scot arma. Subestimasem complet abilitățile adversarilor mei. M-a doborât la pământ și am crezut că o să mă ucidă. Începu să-și piardă vocea și înghiți în sec. Dar apoi deasupra mea nu mai stătea un lup, ci o tânără femeie. Se uită la mine și zâmbi. Un pic mai mare decât tine, Calla.

Am dat din cap, cu inima bătându-mi nebunește.

— De ce s-a transformat în om?

Monroe scrâșni din dinți.

— Mi-a cerut să o ucid, spuse Monroe.

— Poftim? icni Shay.

Am auzit un suspin înfundat și, când m-am întors, am văzut că Tess începuse să plângă. Adne o luă de după umeri.

— Am rămas mut de uimire, continuă Monroe. Abia dacă

putea vorbi printre hohotele de plâns. Se agăța de mine și suspina.

Am văzut cum ochii lui Monroe se împăienjenesc din cauza emoției puternice și, brusc, am simțit că îmi este din ce în ce mai greu să respir.

Se mișca neliniștit în scaun.

— Era căsătorită cu un bărbat crud, pe care nu îl iubea, și trăia în permanentă teamă, chinuită de un stăpân și mai diabolic decât soțul ei, îngrozită pentru viața lupilor ei, la care ținea enorm, dar ale căror vieți erau la fel de imprevizibile și de lipsite de libertate ca și a ei. Făcu o pauză, trase aer în piept și reîncepu să vorbească. Dar reușise să îndure toate aceste lucruri. Până în acel moment.

— Și ce se întâmplase? șopti Shay. Se uită la mine și văzu expresia de groază de pe chipul meu. Își strecură degetele printre ale mele și l-am strâns de mână.

— Stăpânul ei îi poruncise să facă un copil. Monroe închise ochii. Și o măcina gândul că ar fi adus pe lume o altă viață care ar fi fost nevoită să treacă prin aceleași suferințe care o aduceau în pragul disperării, în fiecare zi.

— Ce ai făcut? am șoptit.

— M-am oferit să o ajut. Monroe deschise ochii, tulburat, zguduit de sentimente violente. I-am povestit despre Vrajbă. Istoria adevărată care avea să spulbere toate acele minciuni pe care le auzise încă de când se născuse. I-am povestit despre epoca în care *Căutătorii* și *Gardienii* își uniseră forțele pentru a lupta împotriva *Păzitorilor*. Încercam să o conving cu disperare că mai exista o cale. Voiam să-i ofer o speranță. Nu mai întâlnisem pe cineva care să sufere atât. Nu-mi doream nimic mai mult decât să o salvez.

Eu și Shay nu mai scoteam o vorbă, fascinați de povestea lui. Connor se uita în cană, iar Adne începuse să o mângâie pe Tess pe cap. Silas nu părea deloc interesat și reîncepuse să se concentreze asupra caietului de notițe, făcând din când în când câte o pauză ca să se uite lung la Shay.

Monroe zâmbi trist.

— Am început să ne întâlnim în secret. I-am adus cât de

multe informații am putut despre felul în care se formaseră alianțele în trecut.

Am simțit o mângâiere pe mână. M-am uitat la Shay, iar el îmi zâmbi cu blândețe. Monroe văzu gesturile noastre și ridică din sprâncene.

— Vă sună cunoscut?

Shay dădu din cap.

Zâmbetul de pe chipul lui Monroe se transformă în grimasă și continuă să vorbească.

— Davis s-a înfuriat când a auzit că i-am încălcat ordinele, dar a profitat imediat de ocazie pentru a-i atrage pe *Gardieni* de partea noastră. Părea să fie cea mai bună șansă pentru a prelua controlul asupra Haldisului. Corrine a reușit să câștige sprijinul mai multor lupi din haita ei. Planul nostru era să-i ajutăm să fugă mai întâi, să strângem câteva echipe puternice de *Căutători,* după care să-i atacăm împreună pe *Păzitorii* din Vail.

— Dar ceva nu a mers? se încruntă Shay.

Monroe dădu din cap. Își drese glasul, dar vocea îi era încă răgușită.

— Corrine a rămas însărcinată. Spera să reușească să evite asta, spuse el, înfiorându-se, dar lucrurile astea pot fi greu de controlat. Preț de o clipă tăcu, după care își așeză mâinile pe masă. Se temea să alerge cât timp era însărcinată și nu voia să-și asume riscuri suplimentare cu copilul nou-născut, așa că ne-a cerut să amânăm planul. Să așteptăm până când copilul avea să crească, până ce fiul ei avea să împlinească un an, ca să nu fim atât de vulnerabili când urma să fugim. Eu am fost de acord.

Făcu o pauză; am văzut că mâinile îi tremurau. Deși îmi era din ce în ce mai frică, am reușit să îl întreb:

— Și ce s-a întâmplat?

— Între timp, complotul a fost descoperit. Încheieturile lui Monroe se albiră în momentul în care își încleștă cu putere pumnii. În loc de fugă, echipa de *Căutători* a fost atacată prin surprindere în tabăra haitei Năpasta. Am pierdut jumătate din oameni.

— Și Corrine? Și aliații ei? Vocea lui Shay era sumbră.

Monroe îi răspunse pe un ton lipsit de emoție.

— Fuseseră deja predați strigoilor. Muriseră înainte de a ajunge noi.

A trebuit să închid ochii, căci povestea lui Monroe dădea viață imaginilor din coșmarul meu. Aveam impresia că fiecare parte a corpului meu devenise brusc foarte fragilă și că aveam să mă sparg în bucăți.

— Dar l-au lăsat pe Ren să trăiască? am șoptit. Nu i-au omorât copilul.

— A fost greu să pun lucrurile cap la cap, dar, din câte am înțeles, partenerul lui Corrine a fost loial stăpânului lui și nu a conspirat niciodată împotriva *Păzitorilor*. Copilul a rămas în grija lui. La urma urmelor, aveau încă nevoie de un tânăr alfa pentru noua haită. Și, după cum ai spus și tu deja, el nu a știut niciodată cum a murit, de fapt, mama lui.

Shay mă strânse din nou de mână și mi-am dat seama că pe obraji îmi curgeau lacrimi. Le-am șters repede. Se uită la Monroe.

— Nu ai idee cine a trădat-o?

Monroe scrâșni din dinți; se uită lung la mâinile lui.

— Cred că asta e tot, oameni buni, murmură Connor. Sunteți mulțumiți?

Shay se întoarse înspre el.

— N-ai vrea să…

— Nu, Shay. Am pus o mână pe brațul lui. Mulțumesc, Monroe.

Monroe se ridică în picioare și se întoarse cu spatele la noi.

— Vă urez noapte bună.

— Și eu, spuse Tess, urmându-l pe Monroe spre scări.

— Frumoasă modalitate de a goni musafirii, bombăni Connor, privind lung în ceașca goală de cafea.

— Las-o baltă, Connor, spuse Adne, ridicându-se în picioare. Hai să ne găsim altă modalitate de a pierde timpul.

El îi zâmbi

— Am eu câteva idei.

— Ale mele sunt mai bune și mai posibile. Adne se așeză pe

masă, cu picioarele pe scaun și cu chitara în poală. Zdrăngăni corzile și își plecă privirea.

— Dedicații?

— Să aleagă doamnele, zise Connor.

Începu să cânte cu o voce profundă și melodioasă.

— Furie, furie împotriva morții luminii, cânta ea.

Shay își ridică capul.

— Dylan Thomas?

Ea făcu o pauză și ridică din umeri.

— Da. E un fel de mantră aici. Am făcut și o melodie care să acompanieze poezia.

— De cât timp cânți? Shay îi privea, în mod evident fascinat, degetele care i se plimbau pe gâtul chitarei.

— De la patru ani, spuse Adne. Mama m-a învățat.

— E un talent înnăscut, dar asta nu trebuie să vă surprindă. Adne se pricepe la toate. E un copil genial și alte alea.

Connor dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Adne. Ochii lui căprui străluciră în lumina flăcărilor, în timp ce degetele îi zăboviră un pic pe piele.

O bănuială nu-mi dădea pace. În spatele ciondănelilor constante dintre Connor și Adne se ascundea ceva. Eram sigură.

Atât de multe povești ascunse, care îi leagă între ei. Și ei au secretele lor.

— Îmi dau seama, murmură Shay, fără să-și ia ochii de la degetele lui Adne care se plimbau ușor pe corzi. Mă poți învăța și pe mine?

Adne se opri din zdrăngănit.

— Să cânți?

Shay încuviință din cap. Ea îi zâmbi și îi făcu semn să se așeze alături.

— Bineînțeles.

Shay se așeză lângă ea, iar ea îi puse chitara pe șold. Am înghițit cu greu în momentul în care se așeză pe masă, în spatele lui, aplecându-se deasupra lui Shay ca să-i poată arăta cum să ciupească corzile.

În pofida bănuielilor mele legate de Connor și de Adne, m-

am întrebat dacă povestea lor nu era de domeniul trecutului și dacă Adne nu pusese cumva ochii pe Shay. Nu puneam la îndoială sentimentele lui Shay pentru mine, dar mă rodea gelozia ori de câte ori îl vedeam alături de Adne. Chiar dacă ea nu-l interesa, se împrieteniseră repede. Și asta mă făcea să mă doară în piept, îmi era dor de prietenii mei. Mai ales de Bryn. Chiar dacă trebuia să-mi smulgă mărturisiri când venea vorba de sentimente, grija ei constantă, prezența ei mă susținuseră întotdeauna. Orice alfa avea nevoie de un asemenea sprijin.

Am încercat să nu mă mai uit la Adne și la Shay. Gândul de a mă transforma în lup și de a o doborî pe Adne la pământ devenea din ce în ce mai tentant.

— Cred că mă duc la culcare. Connor căscă zgomotos, chiar dacă și el se uitase urât la lecția neașteptată de muzică. Adne, pot să te însoțesc până în cameră?

— Poftim? Adne abia dacă se uită la el. Brusc, am nevoie de escortă? Ne-am întors cumva în secolul al XIX-lea și nu mi-am dat eu seama?

Connor se uită urât la Shay și apoi lovi podeaua cu tocul cizmei. Părea vulnerabil, lucru pe care nu-l mai văzusem în cazul acestui *Căutător* mereu pus pe glume.

— Nu, eu…, bâigui el. Noapte bună, atunci.

— Noapte bună. Adne își concentră din nou atenția asupra chitarei.

Connor s-a uitat încă o dată șovăitor la Shay și la Adne.

Expresia de pe chipul lui era ciudată, tristă și furioasă, în același timp.

— Cred că mă duc și eu să mă culc, am spus. *Până nu-i smulg degetele.*

— Te conduc până în cameră. O să-ți cânt chiar și un cântec de leagăn… iar tu ai putea să-mi arăți ce te face să urli, spuse Connor, zâmbind larg.

— Hei!

Shay se trezi din transă și se uită urât la *Căutător*.

— Ușurel, băiete. Connor izbucni în râs.

— Haide, Shay, chicoti Adne, luându-l de mână și

așezându-i degetele înapoi pe gâtul chitarei. Fii atent. Pune degetele aici și aici. E coarda pentru nota sol.

Shay se îmbujoră și își răsuci gâtul ca s-o privească pe Adne.

— Scuze, ăăă… OK, nota sol.

— Nu-ți face griji. Te prinzi tu până la urmă. Își sprijini bărbia pe umărul lui.

L-am urmat pe Connor și am ieșit din sufragerie. Aveam un gol în loc de stomac și o senzație de arsură.

— Te descurci, puștoaico? întrebă el, uitându-se la mine în timp ce urcam scările. Viața ta s-a schimbat destul de mult.

Mi-am tras umerii spre spate. Nu știam ce să înțeleg mai exact din întrebarea lui.

— Ce-ți pasă ție?

Am regretat tonul aspru pe care îl folosisem, dar încă eram furioasă după ce o văzusem pe Adne încolăcindu-se în jurul lui Shay, la masă. În plus, o discuție cu Connor era ca o aventură în carusel: nu știam dacă avea să facă vreun comentariu deplasat sau să pună întrebări serioase. *Căutătorii* mă epuizau emoțional.

— Știi că, până la urmă, va trebui să ai încredere în noi, zise el.

I-am arătat colții în loc să-i zâmbesc cu sinceritate.

— Până la urmă.

— Mi se pare corect, spuse el, oprindu-se în dreptul ușii dormitorului meu. Somn ușor, alfa.

— Mersi, am spus și am deschis ușa.

Nu m-am sinchisit să aprind lumina; în schimb, m-am prăbușit pe pat și m-am uitat la cerul întunecat de deasupra, fiind prea agitată pentru ca somnul să prezinte o posibilitate viabilii

Cu toate acestea, mă simțeam epuizată, ostenită. Însă durerea era mai profundă.

Sunt singură.

Până în acel moment, nu-mi dădusem seama de acest lucru cu adevărat. Nu mai fusesem niciodată singură. Avusesem întotdeauna haita alături, indiferent de provocările pe care mi

le scosese în cale viața. Fără ei mă simțeam pierdută, pur și simplu fără scop. Fugisem din Vail pentru a-l salva pe Shay, dar și pentru a-mi salva prietenii. Acum, acea alegere părea mai degrabă o speranță efemeră decât o soluție, o speranță din ce în ce mai greu de realizat.

Ce caut aici?

M-am rostogolit pe pat, mi-am îngropat fața într-o pernă și am închis ochii. Era un pic cam frig în încăpere, dar nu m-am sinchisit să mă acopăr cu plapuma groasă umplută cu pene.

Frigul neplăcut care mi se strecura în oase nu-mi alina sufletul nemângâiat. Trupul mi se încordă, dar nu m-am clintit când am auzit ușa deschizându-se și, mai apoi, închizându-se încet. Am simțit mirosul de pajiști scăldate în soare și de trifoi. Shay traversă în vârful picioarelor încăperea și apoi se opri.

— Știu că ești trează, Calla.

Am oftat și m-am întors cu fața la el.

— Ce s-a întâmplat cu lecția ta de chitară?

Îi vorbisem pe un ton mieros, ceea ce mă înfurie și mai tare, căci îmi dădeam seama că Adne reușise să mă enerveze atât de ușor.

— Voiam să mă asigur că ești bine.

Se urcă în pat. M-am dat la o parte și m-am întors pe spate.

— Ai lăsat-o pe Adne singură? Cred că de-abia aștepta să te învețe.

De fapt, cred că de-abia aștepta să facă mai multe de atât.

— A trebuit să se întoarcă la Denver, răspunse el. Silas a venit cu un raport în care i se spunea să se întoarcă la avanpost. Dar acum, că am venit aici, mi se pare că mai degrabă pe tine te-am lăsat singură.

Nu-mi puteam da seama dacă era supărat sau amuzat, așa că nu am răspuns. Am continuat să privesc cerul înstelat. Apoi, o umbră acoperi luminile minuscule care pâlpâiau ușor. Shay se apropie de mine. Am fost luată prin surprindere în momentul în care, în loc să se întindă pe pat, se așeză peste mine. Greutatea lui mă făcea să mă cufund în saltea.

— Shay. Eram uimită, dar nu-mi era frică. Ce faci? Mi-am proptit mâinile în pieptul lui, ținându-l suspendat deasupra

mea.

Mă prinse de încheieturi, fixându-mă în saltea ca să nu-l pot da la o parte.

— Nu te mai poți ascunde în spatele fricii, Calla. Nu mai fugi, spuse el. N-ai decât să încerci să-mi smulgi ambele mâini, dacă asta vrei. Dar eu o să te sărut acum.

Am înghițit în sec când am văzut strălucirea puternică și încrezătoare din ochii lui. Nu-i era frică de mine. Chiar dacă mă strângea ușor de mâini, îi simțeam forța; era surprinzător și tentant. Nu mai simțeam mirosul acelei neliniști tipic umane care îl încercase când se apropia de mine. Acum era *Gardian.* Și nu numai atât. Era *Moștenitorul:* avea să poarte Crucea Elementelor.

O armă care nu-și avea egal în lume. Era un războinic adevărat. Egalul meu. Poate mai mult. Am zâmbit când mi-am dat seama că vulnerabilitatea lui Shay, care la început mă făcuse să-i salvez viața, dispăruse complet și acum îi luase locul o putere de fier, pe măsura voinței lui aprige și de neclintit. Nu mai avea nevoie de mine să-l protejez, dar încă mă dorea. În ochi i se citea foamea, avea nevoie disperată să știe că și eu îl doream. Și îl doream.

Sunt liberă acum. Îl iubesc. N-avem niciun motiv să ne oprim.

Îmi dădu drumul la mâini, așteptând, privindu-mă. Nu l-am împins la o parte, ci mi-am așezat mâinile pe mușchii tari ai pieptului lui. S-a aplecat deasupra mea și mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului lui, împletindu-mi degetele prin buclele lui moi. Apoi buzele lui s-au lipit de ale mele, deschizându-le ușor.

Sărutul lui Shay păstra în el promisiunea libertății după care tânjisem. Era dulce și delicat ca primele fire de iarbă verde ce răzbat la suprafață și se scaldă în soarele primăverii. Am închis ochii și m-am lăsat cuprinsă de acea senzație pură. Miere și trifoi. O ploaie caldă și blândă umplându-mi gura, căzând ușor pe trupul meu. El era soarele strălucitor care izgonea fiorii reci ai iernii.

Corpul lui se lipi și mai mult de al meu și mi-am încolăcit

picioarele în jurul lui. Scoase un sunet profund, între geamăt și mârâit. Mă săruta lung, îmi explora gura, iar fiecare atingere trezea, de undeva din adâncul meu, o dorință și mai puternică. Mâinile mele se plimbau pe spatele lui, trasând conturul umerilor lui puternici, vrând să-l cunoască mai bine. Își strecură mâinile sub bluza mea, mângâindu-mi abdomenul, și începu să le urce încet. Sângele îmi clocotea în vine.

Mi-am scos bluza și am aruncat-o pe jos. Am simțit brusc cum fiecare centimetru al corpului lui Shay se încordează în timp ce mă soarbe din priviri. Mi-am strecurat și eu mâinile pe sub tricoul lui, dar degetele mele au coborât în loc să urce, căutându-i nasturii jeanșilor, jucându-se cu ei, dorindu-și să meargă mai departe, dar neștiind sigur dacă ar trebui. Se aplecă peste mine și mă sărută cu pasiune. M-am lipit de el, căci îmi doream să-l simt mai aproape, detestând hainele care încă stăteau între noi. Am desfăcut primul nasture al jeanșilor și am trecut la al doilea. Răsuflarea îmi era întretăiată, căci i-am simțit mâinile lăsând o dâră fierbinte pe pielea mea.

— Calla, murmură, lipindu-și buzele de ale mele. Habar n-ai cât mi-am dorit să fac asta.

Aceste cuvinte mă făcură să ezit, de parcă m-aș fi împiedicat în întuneric și aș fi început să cad, fără să mă pot opri. Și apoi nu Shay era deasupra mea, ci Ren îi luă locul. Ochii lui negri străluceau în lumina difuză a încăperii, iar mâinile îi alunecau pe pielea mea. Lasă-mă doar să te sărut, Calla. Habar n-ai cât mi-am dorit să fac asta.

Era de parcă încăperea fusese măturată de o bătaie de vânt rece ca gheața. Focul care îmi mângâiase până atunci pielea fusese stins și lăsase loc unui pustiu rece. M-am înfiorat și am simțit un gol în stomac. Am început să clatin din cap.

— Ce s-a întâmplat? Mâinile lui Shay se opriră.

— Oprește-te. Mi-am ridicat pumnii în dreptul pieptului lui și, de data aceasta l-am împins cât de tare am putut. El se dădu la o parte, înmărmurit. Am închis ochii și mi-am luat bluza de pe jos. Nu-l mai puteam privi în ochi. Nu pot.

Tremuram atât de violent, încât abia am reușit să-mi trag bluza pe mine. Abisul întunecat care-mi sălășluia în piept se

trezi vuind la viață, înghițind dintr-odată în uitare liniștea atât de scurtă. Mă uram pentru că mă îndepărtasem de el, știind că îl doream și că îl iubeam pe Shay. De ce nu pot lăsa în urmă trecutul? Ce se întâmplă cu mine?

Shay era speriat.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai albit brusc la față.

Încercă să mă ia în brațe, dar m-am dat jos din pat, împleticindu-mă.

— Îmi pare rău, am bolborosit, fără să mai reușesc să-i mai explic că înăuntrul meu se purta o luptă care rupea bucăți din sufletul meu. Mi-am dus mâinile la piept. Fără să vreau, instinctiv, am strâns între degete inelul de la Ren. Vocea lui Ren îmi răsuna în gând. *Spune-mi că o să te întorci pentru haită. Pentru mine.*

Aveam impresia că încăperea se învârte cu mine. Îl abandonasem. El riscase totul pentru mine și așa îi mulțumeam eu, dăruindu-mă altcuiva, când îi eram promisă lui. Ce caut eu aici? Cu oameni care mi-au fost mereu dușmani? Locul meu e lângă haita mea. Focul ce îmi clocotea în vene se transformă în gheață când mi-am dat seama că nu eram liberă. Nu aveam să fiu liberă până când haita mea nu avea să fie în siguranță. O parte din sufletul meu era sclava fricii la care aveam impresia că îi condamnasem.

— Calla, ce s-a întâmplat? Shay se apropie de mine. Ne-am întors amândoi brusc capetele când am auzit bătând la ușă. În următorul moment, ușa se deschise lovindu-se de perete și Adne intră în încăpere.

— Calla! Mă privea înnebunită. Trebuie să ne întoarcem la Denver, acum!

— Ce s-a întâmplat, Adne? Shay fugi spre ea. Un atac? *Păzitorii*?

— Nu. Se uită preț de o clipă la el, de parcă ar fi fost șocată că îl găsise la mine în cameră. Alungându-și surpriza de pe chip, se întoarse din nou spre mine. Ethan a doborât un *Gardian* în timp ce patrula.

— Un *Gardian*?

Inima începu să-mi bată cu putere. Am privit-o pe Adne, ai

cărei ochi sclipeau îngroziți. Vocea îi tremura.

— Spune că e fratele tău.

• Partea a II-a •

Infernul

„Voi, ce intrați, lăsați orice speranță.”

Dante, *Infernul*

• Capitolul 12 •

— Poftim?

Vocea mea era doar o șoaptă răgușită.

— Fratele ei? spuse Shay, fără suflu. Vrei să spui Ansei?

— N-am reținut numele, zise Adne. Ce tot stați aici? Haideți!

Mi-am revenit din șoc și am luat-o la goană înspre ușă. Adne alerga deja pe hol. Auzeam sunetul pașilor lui Shay chiar în spatele meu.

Ethan doborâse un *Gardian.* A doborât? Adrenalina, care până atunci îmi dăduse puterea să alerg după Adne, se transformă într-o groază ce aproape că mă paraliză. Tentaculele de gheață ale fricii luară forma unor țepușe teribile în momentul în care am zărit portalul deschis licărind.

M-am oprit, nerecunoscându-l pe bărbatul care stătea lângă ușă.

— Bun, i-ai găsit, spuse el. Au venit și ceilalți.

— El este Jerome, Calla. Du-te, zise Adne, împingându-mă prin portal.

Am pășit împleticindu-mă și am aterizat în patru labe, în sala de antrenamente din purgatoriu.

— Ce-a fost în capul tău? răcnea Monroe. E un copil!

Îmi era frică să mă gândesc de ce era Monroe atât de furios.

— Venea alergând spre mine, Monroe. Țipa ca un strigoi, îți jur, striga Ethan, cu vocea sugrumată, de parcă s-ar fi chinuit. Țipa „sunt *Gardian,* sunt *Gardian*”, și tot așa, la nesfârșit. Ce era să fac?

Isaac, Connor și Silas se uitau fix la ceva ce zăcea pe podea, în față. Erau albi ca varul. Atunci am văzut balta de sânge de la picioarele lor.

Când ne auzi apropiindu-ne, Monroe își luă privirea turbată de la Ethan. Mânia lui se transformă în teamă când mă văzu.

— Calla, spuse el.

Păși peste pâraiele de sânge care se scurgeau din mijlocul

cercului în care stăteau *Căutătorii* și mă luă de mână.

M-am smucit din mâinile lui, l-am îmbrâncit pe Connor, care se așezase în spatele lui Monroe, încercând să nu mă lase să văd persoana care zăcea pe podea.

Ansei nu se mișca. Hainele îi erau negre de sânge. Am țipat și mi-am acoperit gura cu mâinile. În piept avea înfipte săgeți de arbaletă.

— Ansei! Ansei!

— Nu am știut cine e…, începu Ethan, privindu-mă speriat. S-a năpustit asupra mea. Am crezut c-o să-mi scoată ochii.

M-am repezit la Ethan, dar Connor mă prinse din spate.

— Ușor, fetițo, spuse el, încercând să-și păstreze calmul, dar se simțea că era speriat. Îi miroseam totuși frica.

— Hai să nu ne pripim.

— O să te omor, am gemut, încercând să mă smulg din brațele lui Connor.

— Oh, Dumnezeule! Shay venise lângă mine și se uita la Ansei, îmi aruncă o privire. Nu-l poți ajuta?

Valul roșu de furie șterse orice gând rațional din mintea mea. Am închis ochii, încercând să mă calmez.

— Dacă îi mai bate inima, am murmurat. Poate.

— OK, atunci hai să o facem. Te ajut. Trebuie să te concentrezi, Cal. Salvează-l pe Ansei. Shay îmi atinse brațul, după care se uită la Connor. Dă-i drumul.

Connor îi aruncă o privire lui Monroe, care se așezase între mine și Ethan. Monroe încuviință ușor din cap. Connor își slăbi strânsoarea, iar Shay mă luă de ambele mâini și mă conduse lângă Ansei. Am îngenuncheat în balta de sânge și mi-am așezat mâinile pe pieptul lui Ansei. Îi auzeam respirația gâlgâind de sânge și întretăiată. Inima încă îi bătea, dar slab și mai rar.

Mi-am înăbușit un hohot de plâns.

— Oh, Dumnezeule, Ansei.

— Îmi pare rău, zise Ethan, uitându-se în continuare la noi, cu o expresie de suferință și de groază întipărită pe chip. Nu am știut că e fratele tău.

M-am uitat urât la el, căci furia îmi făcea inima să-mi

bubuie.

— Taci din gură, Ethan, spuse Monroe, așezându-se în dreptul lui, astfel încât să nu-l pot vedea pe *Căutător*.

— Calla. Vocea lui Shay îmi reaminti ce trebuia să fac. Ansei are nevoie de ajutor acum. Ce să fac?

Am clătinat din cap, încercând să mă concentrez.

— Are nevoie de sânge și trebuie să scoatem săgețile.

Shay dădu din cap.

— Să scoți săgețile cât de repede poți când îți spun eu.

— Bine.

Se așeză de cealaltă parte a corpului fără vlagă al lui Ansei și apucă o săgeată. Mi-am dus brațul la gură și am mușcat din el. Mi-am strecurat mâna pe sub capul lui Ansei și l-am ridicat ușor. Apoi i-am întredeschis buzele cu degetele, aplecându-mă deasupra lui și șoptindu-i la ureche, lipindu-mi brațul însângerat de gura lui.

— Ascultă-mă, frățioare, te rog, ascultă-mă. Plângeam în hohote. Trebuie să mă asculți. Trebuie să bei, Ansei, te rog, bea.

Sângele meu i se scurgea în gură. Pe gât. Am închis ochii și mi-am lipit fruntea de tâmpla lui. *Căutătorii* se uitau uimiți la noi, tăcuți, ca niște stane de piatră. Un amestec de groază și de curiozitate era întipărit pe chipul lor.

Ansei nu se mișca. Avea gura plină de sângele meu, care începu să i se scurgă pe la colțurile gurii.

— Calla? în glasul lui Shay se simțea frica.

— Te rog, Ansei, am șoptit din nou. Bea. Te iubesc, nu face asta, bea.

Trupul lui Ansei tresări brusc. Își deschise gura și înghiți. Mușchii i se încordară și își trase deoparte capul de pe brațul meu.

— Adne, Connor, veniți aici, am țipat. O să se zbată. Trebuie să-l țineți nemișcat.

Veniră amândoi lângă mine și îl țintuiră la podea. Se smuci din nou, dar îl ținură fără probleme. Chiar dacă îmi era frică, m-am încruntat. Se zbătea, dar era slăbit. Ceva nu era în regulă. Mi-am pus din nou brațul însângerat lângă gura lui.

— Haide, An, am spus. Ai nevoie de asta. Bea în continuare. Nu te opune.

Înghiți din nou, apoi continuă să bea constant.

— Țineți-l la pământ, am spus, uitându-mă la Adne și la Connor.

Aceștia se strâmbară și încuviințară din cap.

— Shay, poți să începi să scoți săgețile.

— OK. Shay trase repede aer în piept. Începem. Smulse prima săgeată din pieptul lui Ansei.

Ansei nu deschise ochii, dar zvâcni și mârâi, scuipând sânge. Adne scrâșni din dinți, dar Connor continuă să-l țină pe Ansei lipit de podea.

— Țineți-l bine! am strigat și mi-am lipit din nou brațul de gura lui.

Deveneam din ce în ce mai neliniștită. Ansei abia dacă se opunea. Dacă este prea târziu pentru a-l salva?

— Încă o dată, Shay, am spus, încercând să ignor teama îngrozitoare care mi se ridica în gât. Trebuie să scoatem săgețile cât de repede posibil.

Shay încuviință din cap și mai scoase două săgeți.

— Astea-s toate, anunță aruncând săgețile.

Îmi țineam brațul lipit de gura lui Ansei. Încetase să se mai zbată și bea cu înghițituri mari, constant. M-am sprijinit cu cealaltă mână de podea. Bea mult sânge.

— Calla… Shay veni lângă mine și mă cuprinse cu brațul de mijloc.

— O să fiu bine, am spus.

Ansei se opri din băut. Mi-am îndepărtat șovăind brațul de gura lui și mi-am lipit mâna de rana deschisă. Ansei deschise ochii.

— Calla?

Am izbucnit în plâns și l-am tras lângă mine.

Monroe oftă ușurat.

— Slavă Domnului!

— Nu-i de mirare că *Trăgătorilor* le e atât de greu să-i ucidă, spuse sarcastic Silas. Ați văzut cât de repede și-a revenit? O să vorbesc cu cei de la Academie să pună la punct niște vrăji noi.

— Nu acum, Silas, spuse Connor printre dinți.

— Chiar tu ești, spuse Ansei, clipind des, pe un ton încă nesigur. Nu-mi vine să cred că te-am găsit.

— Ansei. Mi-am îngropat chipul în părul lui încâlcit.

— Oh, Dumnezeule, Ansei.

Se uită în jur, privindu-i confuz pe *Căutători* și oprindu-și, în cele din urmă, ochii asupra lui Ethan, care se dădu un pas înapoi.

— El a tras în mine, zise Ansei, părând ciudat de amuzat. Ăsta-i cel care a tras în mine.

— Nu te teme… am început eu. Totul o să fie bine. Nu a știut cine ești, dar acum ești în siguranță.

Ansei se uită din nou la mine. N-am recunoscut zâmbetul acela gol care îi flutura pe buze.

— Trebuia să-l lași să mă omoare.

• Capitolul 13 •

Mi-am înfipt degetele în umerii lui, uitându-mă lung la el, incapabilă să scot un cuvânt, nevenindu-mi să cred ce auzisem. Abia dacă recunoșteam mirosul fratelui meu, căci era acoperit de o duhoare dezgustătoare. Mizerie, sânge și mirosul înțepător de frică.

Shay se lăsă jos lângă mine.

— Ansei, hei. Trage aer în piept. Totul e în regulă.

Am simțit că mi se face și mai greață când Ansei începu să râdă. Nu mai auzisem niciodată un râs care să-mi dea fiori. Aspru și lipsit de bucurie.

— E Shay? întrebă el, cu același zâmbet oribil de dinainte. Totul e în regulă?

— Ansei, ce se întâmplă? I-am dat la o parte șuvițele de par care i se lipiseră de frunte.

Îmi dădu la o parte mâna și încercă să se smulgă din brațele mele.

— Termină și dă-mi drumul.

Dar l-am strâns și mai tare. Nu înțelegeam nimic din comportamentul lui ciudat. Mă îmbrânci, dar nu m-am clintit nici măcar un centimetru.

Shay făcu ochii mari când îl văzu pe Ansei cum se dă bătut, se ridică în picioare, palid.

— Oh, nu.

L-am privit.

— Ce-i?

Shay clătină din cap, continuând să se uite la Ansei.

— Nu știu dacă e posibil așa ceva, dar cred că…

— Crezi, *Alesule*? Ansei își ridică privirea spre Shay, înfiorându-se. Știi. Bineînțeles că știi.

Zâmbetul dispăru, lăsând loc unei expresii goale și deznădăjduite.

— Despre ce vorbești? am șoptit.

— Eu…

Își ridică ochii spre mine. Preț de o clipă, ochii lui verzui străluciră plini de furie, ca un nor de furtună încărcat cu fulgere, dar apoi lumina dispăru și lăsă loc unei cețI, groase și lipsite de orice speranță.

Monroe făcu prudent un pas înspre noi. Ansei nu reacționă. Se uita în gol. Monroe îngenunche lângă el, încruntându-se.

— E rănit?

— Nu știu, am spus, fără să-mi iau ochii de la Ansei. Frățioare, te rog. Vorbește cu mine.

— L-au luat. Ansei șopti atât de încet, încât de-abia dacă îl puteam auzi.

— Ce au luat? am întrebat.

— Calla. Vocea lui Shay părea ușor îngrozită. Poate că ar trebui să-l lăsăm să se odihnească. Să-l lăsăm în pace.

— Pe mine, continuă Ansei, fără să se uite în ochii mei. Totul. Au luat totul. Sunt mort.

— Nu-ți pot face rău aici, spuse Monroe cu blândețe. Sora ta are dreptate. Nu mai ești în pericol.

— Nu contează, zise Ansei.

Mi-am pierdut răbdarea.

— Ce se întâmplă cu tine?

I-am dat un brânci și se prăvăli pe podea ca o păpușă de cârpă. *Oh, Dumnezeule. Ce se întâmplă*?

Rămase nemișcat preț de o clipă și apoi umerii începură să-i tremure, în timp ce lovea podeaua cu pumnii, plângând în hohote.

Connor se uită șocat la fratele meu.

— Toți *Gardienii* pot să se rănească așa unii pe alții? Sau doar tu poți, pentru că ești alfa?

— Nu! M-am luptat cu gândul teribil care mă copleșise brusc.

M-am apropiat de Ansei, târându-mă, și l-am întors cu grija cu fața spre mine.

— Ansei? L-am atins, dar el se dădu înapoi.

— Nu mă atinge.

— De ce nu poți să îmi opui rezistență? Credeam că știu deja răspunsul, dar instinctele mele nu voiau să accepte

adevărul.

Mă privi mânios, încleștându-și pumnii.

— Ți-am zis. L-au luat.

— Trebuie să-mi explici, An, nu înțeleg. Înțelegeam, dar nu-mi venea a crede. Am auzit vocea lui Shay în spatele meu.

— Nu mai e *Gardian.*

M-am întors să mă uit la el. Chipul îi era în continuare palid și căpătase și o nuanță ușor verzuie.

— Asta e imposibil. Nu, nu, nu.

— Nu este, zise Monroe calm, păstrând respectuos distanța, în timp ce îl privea pe fratele meu care începuse să se legene înainte și înapoi, răpus de suferință.

— Ba da, e imposibil! am țipat, nedorind să cred în realitatea care se desfășura în fața ochilor mei.

— *Păzitorii* pot să facă *Gardieni,* dar să le și ia darul, spuse Monroe.

— Nu! Am sărit în picioare și m-am așezat în fața fratelui meu de parcă am fi fost atacați. Nu se poate!

— Monroe are dreptate! Silas își îndreptă cămașa. *Gardienii* sunt anomalii ale naturii. *Păzitorii* știu să-și manipuleze creațiile după cum vor.

Am mârâit.

Se uită lung la mine, netulburat.

— E adevărat.

— Taci din gură, Silas. Connor îi dădu una după ceafă.

— Au! Silas strigă, frecându-și locul dureros. Ce-i? Eu doar voiam să spun…

— Las-o baltă, se răsti Monroe.

— De ce? Shay se ghemui lângă Ansei, privindu-l cu atenție De ce ți-au făcut asta?

Ansei se încruntă, uitându-se urât la Shay.

— Ca exemplu. Au vrut să dea un exemplu.

Mi se uscase gâtul.

— Cui să dea un exemplu? am întrebat cu vocea sugrumată.

Ansei își întoarse privirea către mine, iar eu am căzut, sprijinindu-mă în mâini. Cum putea propriul meu frate să se uite așa la mine?

— Haitei tale, șuieră el. Sau ai uitat de noi de când ți-ai făcut prieteni noi?

— Liniștește-te, zise Shay, așezându-se între mine și Ansei. Nu pe Calla trebuie s-o învinovățești. Ea a făcut ce a făcut ca să-mi salveze viața. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mine.

Ansei îi zâmbi, însă surâsul îi era gol și rece.

— Felicitări, frate. Ești lupul care eram eu. Te-a transformat pentru ea și pe noi ne-a abandonat.

— Nu așa s-a întâmplat. Ansei, voiau să-l ucidă!

Ochii mă usturau, iar lacrimile îmi scăldau obrajii.

— Mai bine el decât noi, spuse el, uitându-se din nou în podea. În curând, toată haita o să moară.

— Nu, am șoptit. N-ar face asta, nu-i așa? N-ar omorî lupi tineri. Pe toți? Capul îmi vuia, gândurile mi se învolburau în fața acelei posibilități. *Păzitorii* executaseră *Gardieni* și în trecut pentru că se revoltaseră. Oare pecetluisem soarta lupilor mei în momentul în care fugisem?

Monroe veni deodată lângă noi și își puse mâinile pe umerii lui Ansei.

— Ascultă-mă cu atenție. Noi te putem ajuta, pe tine și pe prietenii tăi, dar trebuie să-mi spui adevărul. Te-a urmărit cineva?

Ansei își ridică ochii și îl scuipă pe Monroe.

Adne icni, dar Monroe ridică împăciuitor o mână.

— Înțeleg că suferi, zise el încet, fără mânie. Dar trebuie să ai încredere în mine. Noi nu suntem dușmanii tăi. Sora ta e în siguranță aici și la fel vei fi și tu.

De-abia dacă mai puteam să respir. Lacrimile încă mi se scurgeau pe obraji, prelingându-se de pe bărbie în jos. Ce făcusem? Când închideam ochii, le vedeam chipurile. Bryn. Mason. Ren.

Am simțit o atingere pe mână.

— Calla, murmură Shay, nu e…

— Nu. Mi-am smucit degetele dintre ale lui. E vina mea.

Ansei trase adânc aer în piept.

— M-au aruncat dintr-o dubă în centrul orașului. Au zis că,

dacă am noroc, o să dau peste sora mea.

— Ethan? Monroe se ridică în picioare.

— Era singur, spuse Ethan. Nu-l urmărea nimeni. Nu erau alți *Gardieni*.

— Probabil că a fost un avertisment, zise Connor. Le place să facă lucruri din astea.

Adne se cutremură și Connor o cuprinse cu brațul.

— Probabil că ai dreptate, spuse Monroe.

Adne făcu un pas înainte.

— Ar trebui să-l curățăm. Pot să-i caut niște haine.

— Vreau să fiu lăsat în pace, mormăi Ansei, dar furia din vocea lui dispăruse.

M-am apropiat de el.

— Lasă-i să te ajute, An. Chiar pot să ne ajute.

— N-ar fi trebuit să-ți spun asta. Tremura și se uită în cele din urmă la mine, cu ochi sticloși și plini de suferință. Mă bucur că n-ai murit.

Am râs printre lacrimi.

— Mersi.

— De ce ne-ai abandonat?

— N-am putut să-l las pe Shay să moară, am spus cu vocea sugrumată. Pur și simplu, n-am putut. N-am vrut să vă abandonez, îmi pare atât de rău.

Își lăsă capul pe umărul meu și se înfioră când l-am îmbrățișat.

— Și mie îmi pare rău.

• Capitolul 14 •

Ne-am adunat în jurul mesei din bucătăria purgatoriului. Silas și Adne ne puseseră în față câte o ceașcă aburindă de cafea. Acum, că nu mai era acoperit de straturi de sânge și mâzgă și că era îmbrăcat în hainele pe care i le dăduse Adne, Ansei începuse să semene cu cel pe care îl cunoșteam. Aproape. Chipul lui era o umbră a ceea ce fusese odinioară și tremura sub pătura pe care și-o trăsese pe umeri. Fratele meu fusese întotdeauna optimist și avusese mereu un zâmbet în colțul gurii. Acum era tras la față. Ochii, pe jumătate ascunși în spatele clăii de păr de culoarea nisipului, erau reci și fără viață.

M-am așezat în fața lui, urmărindu-i fiecare mișcare, întrebându-mă la ce se gândea, dacă îl durea ceva. Încercasem să mă așez mai aproape de el, dar își trăsese scaunul, îndepărtându-se de mine. Era de parcă nu ar fi suportat să stea în prezența mea.

Nu mai era lup. Înțelegeam cât de mare era acea pierdere. Fusesem lupi din naștere. Mi-ar fi fost imposibil să trăiesc fără acea parte din mine. M-aș simți pierdută în lume? Dar de ce nu vrea să stea lângă mine? Știu că nu este vina lui. Oare îi e rușine? Oare îi este frică de mine?

Ansei nu fusese dat pe mâna lupilor, ci afară din rândurile lor. Abandonat ca un gunoi pe stradă, ca un lucru care nu mai e de folos stăpânilor lui.

Stăteam în tăcere, așteptând să răspundă la întrebarea pe care tocmai i-o pusese Monroe.

Nu se mișca și își încolăcise degetele în jurul ceștii de cafea din fața lui.

Monroe își drese glasul.

— Știu că îți este greu, dar trebuie să ne spui ce s-a întâmplat după ce au plecat Calla și Shay din Vail.

Ansei își împinse cana deoparte, ascunzându-și mâinile tremurânde sub masă.

— O așteptam în luminiș.

Am închis ochii și mi-am imaginat că sunt din nou în pădure. Auzeam tobele, pe Sabine și pe Nev cântând. Îmi aminteam că simțisem mirosul lui Shay și că îl găsisem legat la ochi, de mâini și de picioare. Inima începuse să-mi bată nebunește în ritmul tobelor.

— Dar ea n-a venit.

La auzul vocii lui Ansei, amintirile mele începușate se evaporară. Am deschis ochii și am văzut că se uita lung la mine.

— M-a găsit pe mine, spuse Shay. Fusesem răpit. Mă legaseră și voiau să mă sacrifice la ceremonie.

— Interesant, murmură Silas.

— Nu-i interesant, se răsti Connor. E îngrozitor.

— Și tu ce cauți aici? Mi-am arătat colții la Silas. N-ar trebui sa stai printre hârtiile tale?

— Bravo, fata mea, zâmbi Connor.

— Scribii coordonează agenții din avanposturi, zise Silas, umflându-se în pene. Astăzi am pierdut un om-cheie; băiatul asta at putea să ne povestească ce s-a întâmplat.

L-a privit pe Ansei ridicând o sprânceană, dar Ansei continua să se uite în gol.

Silas își drese glasul și se uită la Shay.

— Spune-ne despre sacrificiu. A avut loc vreun ritual de pregătire?

— Ritual de pregătire? întrebă Shay. Ăăă… nu. Îmi pierdusem cunoștința. Nu-mi amintesc dacă s-a întâmplat ceva înainte sa ajung în pădure.

Connor se uită la Shay.

— Ești bine, puștiule?

— Sunt bine, răspunse Shay, deși încă era un pic palid.

— Putem să punem întrebările după ce termină de povestit spuse Monroe, făcându-i semn lui Ansei să continue.

Am tăcut cu toții.

— Niciunul dintre noi nu știa ce avea să se întâmple, zise Ansei, făcând o pauză. Ei bine… cel puțin, niciunul dintre lupii din haita mea nu știa. Credeam că o să fie vorba doar de

unirea lui Ren și a Callei. Știam că trebuia să fie un sacrificiu, dar ne-am gândit că va fi…

Se opri și se uită de jur împrejur prin cameră.

— Oh, ce drăguț! Connor râse amar.

— Ce? întrebă Adne.

Ethan făcu o grimasă. Se ridică în picioare și începu să se plimbe cu pași apăsați prin fața șemineului.

— Unul de-al nostru. Credeau că aveau să omoare un *Căutător*.

Isaac se înecă brusc cu ceai. Adne îi întinse un șervețel.

În încăpere se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Asta e de domeniul trecutului, zise în cele din urmă Monroe. Las-o baltă.

Ansei se uită la Monroe. Ghidul încuviință ușor din cap și fratele meu continuă:

— Așteptasem deja de multă vreme, așa că Efron le-a poruncit unora dintre lupii Năpasta mai bătrâni să se ducă în pădure. Au început să urle aproape imediat. Am fugit toți. Lupi și *Păzitori*. Atunci am văzut-o.

— Pe Flynn, am spus în același timp cu Shay.

Ansei dădu din cap.

— Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Nu știam de ce era în pădure, de la început, și acum era moartă și era clar că unul dintre ai noștri o ucisese.

Făcu o pauză și se uită la mine.

— Știai că e sucub?

— Nu până nu ne-a atacat, am șoptit, amintindu-mi de aripile ei, de flăcările care îi ieșeau pe gură.

— Și atunci a început toată nebunia, continuă Ansei. Efron și Lumine dădeau ordine. Am încercat să rămân cu Bryn, dar ne-au înșfăcat lupii Năpasta mai bătrâni. Nu știam ce se întâmplă. M-au azvârlit într-o mașină și apoi am ajuns în centru.

— În centru? am întrebat, încruntându-mă.

— La Eden, spuse el. Dar nu în club. La subsol. Efron are un fel de… temniță. Acolo ne-au dus.

— Ei bine, asta e de folos, murmură Silas.

— Ce anume? întrebă Shay.

— Nu știam unde își țin *Păzitorii* prizonierii, zise Monroe. Continuă, Ansei.

— Nu știam de ce se purtau cu noi de parcă le-am fi fost dușmani, spuse el, începând să vorbească agitat. Pe mine și pe Mason ne-au închis în aceeași celulă. Pe Bryn și pe Fey în alta nu le-am mai văzut, dar le-am auzit țipând.

Am început să tremur. Shay își strecură degetele printre ale mele, și nu mi-am tras mâna.

— O vreme nu s-a întâmplat nimic. Ansei vorbea atât de încet, încât a trebuit să ne aplecăm în față ca să-l auzim. Ne-au pus în lanțuri, ca să nu ne putem schimba înfățișarea. Dar asta a fost la început.

Shay se uită încruntat la Monroe.

— Ați avut cumva un schimb de experiență?

Monroe nu răspunse.

— Ce este? m-am încruntat, uitându-mă la Shay.

— Și pe tine te-au pus în lanțuri când am ajuns prima dată la Academie, spuse el.

— Dacă își venea în fire în timp ce o mutam, ne-ar fi atacat fără să mai stea pe gânduri, zise Connor. N-am avut încotro.

Shay deschise gura, gata să riposteze.

— Nu, Shay, am spus repede. E în ordine.

— După care l-au doborât pe Ren.

Aveam impresia că Ansei nu observase schimbul nostru de replici. Era pierdut în trecut sau, chiar mai rău, blocat în trecut.

La auzul numelui lui Ren, mi-am tras mâna din mâna lui Shay. Ren. Ren încercase să ne ajute. Îi mințise pe *Păzitori* pentru noi. Oare cu ce preț?

Deodată, i-am auzit din nou vocea. Este vorba doar de iubire. I-am simțit respirația pe piele, buzele lui lipindu-se de ale mele. Furia cu care mă îmbrățișase înainte să-l părăsesc.

— Și atunci a început totul. Ansei tresări în scaun, cu umerii tremurându-i violent.

— Ce a început? îl îndemnă Monroe, cu blândețe.

— Pedepsele, șopti Ansei. Au venit strigoii.

— Adne, ar trebui să pleci acum, zise Monroe, fără să-și ia ochii de la Ansei, care continua să tremure.

— Nu, spuse ea, deși îi tremurau și ei mâinile.

— Ar fi mai bine să nu asculți asta, spuse Monroe. Te pun eu în temă când terminăm.

— Nu, repetă ea.

— De ce să nu stea? întrebă Shay.

Monroe își încleștă dinții. Nu îi răspunse lui Shay și continuă s-o privească insistent pe Adne.

Adne înghiți cu greu, dar își îndreptă umerii.

— Mama a fost omorâtă de strigoi.

— Ar trebui să pleci, zise Monroe încet. Te rog.

— E în regulă, Monroe, spuse Connor, așezându-se lângă Adne și luând-o de mâini. E puternică.

Monroe se încruntă, dar nu mai insistă.

Ansei vorbea și tremura, în același timp.

— Mai întâi, au venit la noi în celulă cu Lumine și Efron. Ne luau pe rând. Ceilalți erau forțați să se uite. Câteodată, veneau cu Emile și lupii Năpastă mai vârstnici. Noi eram legați în lanțuri, în forma noastră umană, iar ei ne atacau, ne sfâșiau carnea cu dinții și cu ghearele. Destul cât să ne facă să sângerăm, dar nu ne omorau. Altă dată, veneau *Păzitorii* și chemau strigoii. Strigoii erau mai răi decât *Gardienii.* Mult mai răi. Ai impresia că te înghit cu totul, că ești blocat înăuntrul lor; simți că ți se rupe carnea de pe tine. E ca și cum te-ar mânca de viu, dar încet… atât de încet. O vreme, nu poți decât să urli. Apoi leșini. Când te trezești, nu mai sunt acolo. Dar, după vreo două ore, se reîntorc și o iau de la capăt. Câteodată le auzeam pe Bryn și pe Fey țipând.

Mi-am lăsat capul în jos, încercând să alung acele imagini înfiorătoare: Bryn înghițită de un strigoi, înfășurată în acele tentacule negre de umbră. Adne începu să se clatine. Connor își strecură o mână după talia ei, ajutând-o să nu-și piardă echilibrul.

— Ți-au cerut ceva? întrebă Monroe. Ce voiau de la voi?

— Voiau să știe unde este Calla, spuse Ansei. Întrebau mereu despre *Moștenitor.* Nu știam la ce se refereau.

— La Shay, am spus. Shay este *Moștenitorul*.

Zâmbetul de pe chipul lui Ansei era sumbru.

— Acum știu asta. Știu că îl vor mort. Am început să-mi dau seama de unele lucruri pe măsură ce mă interogau.

— Și Renier? întrebă Monroe. Își așezase pumnii încleștați pe masă.

— Ne-au scos din celule și ne-au dus într-o încăpere mare. Totul era nou și strălucea de curățenie, ca la spital. Dar camera asta nu. Era întunecată și veche. Parcă eram în temnițele unui castel vechi. Și acolo ne așteptau toți.

— Toți? am întrebat.

— Toți *Gardienii*. Peste o sută și toți *Păzitorii* cu strigoii lor. Se uitau cu toții la o grămadă de pietre. Ca o scenă sau un altar.

Un altar.

Nu, nu. Nu Ren. Te rog, nu Ren.

— Renier era pe altar? Vocea lui Monroe tremură.

M-am uitat la el, surprinsă că era la fel de înfricoșat ca și mine.

— Nu. Era lângă altar, cu Emile și cu tatăl meu, zise Ansei, uitându-se apoi la mine. Mama era pe altar.

M-am ridicat în picioare, deși mușchii îmi tremurau, gata să cedeze.

— Poftim?!

Zâmbetul acela mohorât se întoarse pe buzele lui Ansei.

— Surprinsă?

— Cum poți să mă întrebi asta? am țipat. Mama n-a avut nimic de-a face cu asta.

— Dar ea era femela alfa, spuse Ansei. Calmul vocii lui mă înspăimânta, la fel de mult ca vorbele care îi ieșeau pe gură. Ea ar fi trebuit să te învețe care îți este locul.

Locul meu. Toate acele lucruri pe care le detestam în privința destinului meu. Celălalt motiv pentru care fugisem. Era aproape la fel de grav ca amenințarea de a-l pierde pe Shay.

— Și a dat greș, șopti Ansei. Asta a spus Lumine. Nu și-a îndeplinit datoria.

M-am prăvălit pe banchetă și nici măcar nu am tresărit când Shay mă luă în brațe.

— Ce i-au făcut?

— L-au lăsat pe Emile s-o omoare sub ochii tatei.

Picioarele mi se înmuiară. Aș fi căzut de pe banchetă dacă nu m-ar fi ținut Shay.

Monroe se uită la Adne, care devenise albă ca varul.

— Au ucis-o pe mama ta? murmură Adne.

Connor o trase mai aproape de el, șoptindu-i ceva la ureche. Pe obraji au început să îi curgă lacrimi, dar nu scotea niciun sunet.

— A spus că asta este pedeapsa pentru cei doi alfa. Ea trebuie să moară pentru că tu ai fugit. Tata și-a pierdut partenera.

Mi-am înăbușit un hohot de plâns, ochii mă usturau și, din cauza lacrimilor, vedeam ca prin ceață chipul lui Ansei.

Mama mea. Au ucis-o din cauza mea. Ce fel de monstru sunt?

— Dar l-au lăsat în viață pe alfa haitei Umbra Nopții? întrebă Silas. Lua notițe, iar mie îmi venea să-i rod degetele încet, unul câte unul.

— Nu mai există un alfa Umbra Nopții, spuse Ansei.

— Ce vrei să spui? întrebă Shay, strângându-mă la piept. Eram paralizată, nu mă mai puteam mișca.

— Asta-i cealaltă parte a pedepsei, zise Ansei. *Păzitorii* au dezmembrat haita Umbra Nopții. Emile este singurul alfa acum. A primit conducerea ambelor haite. Efron și Lumine ne-au spus că asta are să fie noua ordine. Lupii Năpasta s-au dovedit mai loiali și vor domni asupra noastră până când Umbra Nopții își va demonstra loialitatea.

— Dar cum ar putea să facă asta? întrebă Ethan.

— Trebuie să-l aducă înapoi. Ansei, arătă cu degetul spre Shay. Asta e noua poruncă. *Gardienilor* li s-a poruncit să-l găsească și să-l înapoieze *Păzitorilor*. Cine va reuși să facă asta le va câștiga favorurile. Dacă un lup Umbra Nopții va reuși asta, atunci va deveni noul alfa și va conduce o haită proprie.

— Dar asta e imposibil, am spus. Alfa nu pot fi promovați, ci se nasc. Cât timp trăiește tata, el este conducătorul haitei

Umbra Nopții, indiferent dacă *Păzitorii* îl recunosc sau nu.

— Spune-le asta *Păzitorilor*.

Ansei se uită urât la mine.

— Asta ar putea să fie în avantajul nostru, murmură Ethan.

Se uită la Connor, care încuviință dând ușor din cap.

— Cum? am întrebat. Cum ne-ar putea ajuta asta? O să fim vânați unul câte unul.

— Ar putea…, începu Connor, dar Monroe îl întrerupse.

— Așteaptă, spuse el. Ansei, ce s-a întâmplat cu Renier Laroche?

Ansei oftă din greu.

— Au spus că este un trădător, cum este și Calla. L-au pus sa îngenuncheze în fața altarului.

Cumva, am reușit să găsesc forța necesară pentru a-l întreba:

— L-au omorât? Vocea îmi era o șoaptă răgușită.

Ansei clătină din cap și am simțit cum revine la viață un gând despre care credeam că murise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Monroe și își descleștă ușor pumnii.

— Au spus că a trădat din vina Callei. Că nu poți avea încredere în femei. Că femeile se nasc pentru a seduce și a înșela. Calla l-a ademenit pe Ren. El a încercat doar să salveze o parteneră despre care credea că-i împărtășește iubirea.

Despre care credea că-i împărtășește iubirea. Mă îndrăgostisem de altcineva, dar Ren încă era o parte din mine. Între noi exista ceva, un lucru care nu avea nume. Să fi fost tot iubire? Vina mă sfâșia, împungându-mă cu o mie de ace. M-am chinuit să-mi îndrept spatele, desprinzându-mă din brațele lui Shay.

Silas dădu din cap.

— Mmmm, da. Păcatul Evei. Interesantă idee.

— Silas, îți jur că-ți rup maxilarul dacă mai scoți o vorbă, spuse Connor, strângând-o pe Adne de după umeri.

— Nu-i nimic rău în a înțelege tacticile adversarului, zise Silas distrat. Dacă nu-i studiem, n-avem cum să le anticipăm următoarea mișcare.

— Lasă-l, Connor, spuse Monroe. Silas, nu este momentul acum. Silas bombăni ceva pe sub mustață, în timp ce Connor continua să-l fixeze cu privirea.

— Au pus un strigoi pe el, spuse Ansei și se înfioră. L-a torturat mai mult decât pe oricine. Când s-a sfârșit, nu mi-a venit să cred că nu leșinase încă. I-au spus că poate să-și aleagă soarta. Că destinul lui îi aparține.

— Și el ce a răspuns? întrebă Monroe.

— După ce l-a torturat strigoiul, nu a mai putut să vorbească. M-am mirat că a supraviețuit. L-a torturat atâta timp…

Se cuibări în scaun și icni de parcă i-ar fi venit să vomite.

Mă luă cu frig, de parcă mi se depusese un strat de chiciură pe oase. Mi-am pierdut brusc controlul asupra propriilor picioare. Mama a murit. Ren a fost torturat. Totul din vina mea.

— L-au luat. Ansei își șterse saliva de la gură. Încercă să bea puțin ceai, dar mâna îi tremura, iar lichidul curgea din ceașcă. Nu știu unde l-au dus. Dar, dacă n-o să spună ce vor ei să audă, o să-l ucidă, sunt sigur.

Monroe gemu. Se uită la flăcările din șemineu și căzu pe gânduri.

— Apoi m-au adus pe mine în fața altarului, zise Ansei.

Mi-am întins brațele peste masă, sperând că avea să mă ia de mână. Se uită la palmele mele deschise, după care își întoarse privirea. Mi-am tras mâinile, simțindu-mă pustiită pe dinăuntru.

— Lumine a declarat că nu se poate avea încredere în copiii lui Naomi Tor, spuse Ansei. Mi-a pus mâinile pe piept. Am avut Impresia că o să mă sfâșie în două. M-am auzit urlând, apoi am văzut umbra lupului meu plutind în fața mea și luând foc. Arzând, arzând. Blana ardea. O miroseam, o simțeam, eram ars de viu. Apoi lupul s-a transformat în scrum. Lumine a fluturat din mâini, iar cenușa a fost luată de vânt. Și atunci am știut. Am simțit cum lupul din mine a murit. Nu mai eram nimic.

— Ești în viață, asta e cel mai important, spuse Monroe,

care se așezase în spatele lui Ansei și își pusese mâinile pe umerii lui. Ansei se înfioră, dar nu se trase la o parte. Și noi suntem doar oameni și credem că viața merită trăită.

— Eu nu sunt om, zise Ansei. Sunt *Gardian.* Am fost *Gardian.* Acum nu știu ce mai sunt.

— Aș putea să te transform la loc, am spus deodată. Ai putea să fii din nou *Gardian.*

— Nu, vraja a fost desfăcută. Ansei își schimonosi chipul de furie. Așa a spus Lumine. Le-a spus tuturor. Pot să fiu transformat numai prin Magie Veche. Un alfa nu mă poate transforma. Sunt blestemat.

— Te putem ajuta, spuse Monroe. Te putem învăța cum să te lupți. Nu trebuie să fii neapărat lup ca să fii puternic.

— Războiul acesta s-ar fi terminat de mult dacă numai lupii ar fi fost puternici, murmură Ethan.

— Nu vreau să învăț să lupt altfel! Vreau să fiu lup din nou. Ansei se întoarse spre Monroe, cu ochii arzându-i. Poți să faci asta? Știu că ai puteri magice.

Monroe nu spuse nimic.

— Ai spus că vrei să mă ajuți. Ansei era înnebunit. De asta am nevoie. Calla, fă-i să mă ajute.

— Nu putem face *Gardieni,* spuse, în cele din urmă, Monroe. Noi nu modificăm natura.

— Ce tot spui? am întrebat. Natura lui Ansei este de lup. E împotriva naturii ce i-au făcut ei.

— Se prea poate, zise Monroe. Dar, sincer, nu dispunem de mijloacele necesare pentru asta. Noi nu vom distruge altă creatură pentru a-i reda lui ce i-a fost luat.

— Cum adică să distrugeți altă creatură? întrebă Shay.

— Ar trebui să luăm esența unui alt lup – să ucidem un animal în timpul ăsta – pentru a-i da fratelui tău ceea ce vrea.

Mi se făcu pielea de găină.

— Nu înțeleg.

Silas își ridică nasul din notițe.

— *Gardienii* au fost creați după ani îndelungați de experimente cu legile lumii naturale. *Păzitorilor* le-a plăcut întotdeauna să folosească natura după propria dorință.

Gardienii au fost una dintre primele demonstrații ale puterii obținute prin alianța cu Regatul de Dincolo. Au încercat ani la rând să încrucișeze oameni cu lupi, pentru a crea cei mai buni războinici. Au dat de multe, de foarte multe ori, greș. Trupuri schilodite, creaturi mutilate, care nu-și găseau locul pe lumea asta și nici pe o altă lume. Iar apoi au apărut *Gardienii*. Dar creația, zămislirea, este o anomalie a naturii. Sunt principalul motiv pentru care luptăm împotriva *Păzitorilor*.

M-am uitat lung la el.

— Tocmai ai zis că sunt o anomalie?

Silas mă studie din cap până-n picioare.

— Da, asta am zis.

— Ajunge, Silas, spuse Monroe.

Aveam senzația că mi se plimbă niște insecte pe piele, că mă înțeapă și mă mușcă.

— Chiar așa au fost creați primii *Gardieni*?

M-am gândit la poveștile care mi se spuseseră în copilărie. Primul *Păzitor* – un războinic nobil, rănit, pe moarte, salvat doar cu ajutorul unui lup singuratic. Ca recompensă, lupul fusese înnobilat. O legătură de vasalitate și de iubire ce nu putea fi ruptă.

— Așa este. Ți-au servit o poveste drăguță despre originile tale? spuse plin de el Silas, evident gata să povestească mai multe, dar privirea cruntă a lui Monroe îl reduse la tăcere.

— Și mai multe minciuni, șopti Shay.

Se uita lung la mâinile lui. Mă întrebam dacă nu regreta că îl transformasem, acum că auzise adevărul – că neamul meu nu fusese creat ca o recompensă pentru loialitatea dovedită, ci încălcând în mod violent ordinea naturală. Aceasta era doar prima din îndelungatul șir de orori pentru care erau cunoscuți *Păzitorii*.

— Calla, trebuie să faci ceva, șopti Ansei. Chiar dacă nu mă poți ajuta. Înainte să mă izgonească, Lumine a spus că o să-i transforme în muritori pe toți lupii din haita noastră, unul câte unul, ca să dea un exemplu. Nu poți lăsa să se întâmple asta. Sunt haita ta.

Nu puteam să vorbesc. Limba mi se îngreunase ca o bucată

udă de vată și mă sufoca. Ce puteam să fac? Toate alegerile pe care le făcusem îmi distruseseră lumea. Mama murise, fratele meu ajunsese o umbră a băiatului care fusese odată. Și pentru ce? Eu și Shay eram în siguranță, dar ce făcuserăm în rest? *Păzitorii* erau o amenințare mai mică. Mă durea capul. Mi-am dus mâinile la tâmple, încercând să-mi fac ordine în gânduri.

— N-o să permitem să se întâmple așa ceva.

Mi-am ridicat privirea la auzul cuvintelor lui Monroe. Avea chipul mohorât și dinții încleștați.

— O să-ți salvăm haita.

• Capitolul 15 •

Nu credeam că ar fi putut să-mi fie mai frig de atât, dar în momentul în care Monroe a rostit acele cuvinte, aș fi putut să jur că temperatura din cameră scăzuse brusc.

Shay a fost primul care și-a dres glasul, vorbind încet.

— Cum adică o să mergem să-i salvăm haita?

Monroe nu răspunse.

Shay nu se uita la mine.

— Nu-mi place să spun asta, dar Ren știa, evident, ce risc își asumă în momentul în care a făcut alegerea pe care a făcut-o, ceea ce înseamnă că înțelegea situația de ansamblu. Era dispus să facă acest sacrificiu.

— Sacrificiu?

Uram faptul că acel cuvânt își făcea atât de des apariția în viața mea. Mama fusese sacrificată. Fratele meu părea să aibă impresia că i-ar fi fost mai bine dacă l-ar fi ucis și pe el. Nu suportam gândul că Ren avea să se numere în curând printre victimele pe care le produsesem prin faptul că îl salvasem pe Shay.

— Nu. M-am uitat urât la ei. Ren nu o să fie sacrificat. Plecăm la Vail să-l salvăm.

Ansei încuviința din cap, deși continua să se legene înainte și înapoi pe scaun. Shay refuză să mă privească în ochi.

— Mergem la Vail să facem ce? întrebă el. Să ne lăsăm omorâți? Uite cât de bine a decurs ultima noastră expediție.

— Shay, spuse Monroe. Nu-i putem lăsa pe tinerii lupi la mâna *Păzitorilor*. Ar fi o cruzime. Putem să-i aducem înapoi măcar pe unii dintre ei – putem să salvăm alianța asta. Doar că nu vom reuși să facem asta atât de repede pe cât am sperat.

— Nu vreau să fiu crud, zise Shay. Voi sunteți cei care ne-ați tot spus că este vorba de un război. În orice război sunt victime.

Monroe se uita în continuare la Ansei.

— Sunt copii. E altă situație.

— Copii? Shay râse sarcastic. Vorbim despre celălalt alfa. Calla este tânără, știu asta, dar n-aș spune că e un copil. La fel și Renier Laroche. A știut ce face. S-a terminat.

— Cum poți să spui așa ceva? M-am uitat urât la Shay. Singurul motiv pentru care ar putea să moară este faptul că a încercat să ne salveze.

— Sunt sincer, răspunse el cu răceală. Dacă mergem la Vail, o să se lase cu măcel. Nu poți să-ți asumi riscul ăsta. N-o să te las.

— N-o să mă lași? Cine dracu', te crezi?

Sângele îmi clocotea în vine; dinții mi se ascuțiseră atât de tare încât mi-am rănit limba când am țipat.

M-am întors către Monroe.

— Nu-l putem abandona!

Monroe mă luă de mână.

— N-o să-l abandonăm, Calla. Ai cuvântul meu.

— Cum poți să spui asta? Shay începuse să strige deja. Ce anume ar putea justifica o misiune sinucigașă ca asta?!

— O iubește pe Calla, zise Monroe calm. Deja și-a riscat viața ca să o salveze. Nu o s-o trădeze. Ar muri pentru ea.

Am simțit că mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Shay înjură printre dinți.

— N-ai de unde să știi asta, zise el, cu pumnii încleștați. E *Gardian.* Am văzut ce pot să facă. Le-am citit istoria. Au urmat ordinele *Păzitorilor* secole la rând, fără să crâcnească. Ren e unul dintre ei.

Monroe se întoarse către Shay, scrâșnind din dinți.

— Nu e un simplu *Gardian.* E fiul lui Corrine. Ea gândea altfel. La fel o să facă și el.

— Corrine a murit, șuieră Shay. Uită de povestea ta de dragoste, bătrâne.

Se auzi un trosnet puternic în momentul în care pumnul lui Monroe atinse maxilarul lui Shay și îl trimise direct la podea. Adne icni și se aplecă spre Shay. Ethan se apropie de Monroe și îl privi misterios.

— Haide, tată, murmură Adne. Probabil că era foarte supărată, pentru că până atunci nu o auzisem spunându-i

decât pe nume. Te rog, fii rezonabil. Shay se teme pentru Calla. Și el o iubește.

Sigur era foarte supărată. Era pentru prima dată când recunoștea că Shay simțea ceva pentru mine. Cuvintele ei ar fi trebuit să mă liniștească, dar eram mult prea furioasă pe Shay ca vorbele ei să mă atingă. Chiar dacă o făcea pentru că mă iubea, nu avea niciun drept să mă împiedice să-mi ajut haita.

— E clar că nu mai gândim rațional, mormăi Shay, frecându-și falca, în timp ce Adne îl ajuta să se ridice în picioare.

— Îmi pare rău. Monroe clătină ușor din cap și se uită lung la pumnii pe care îi ținea încă încleștați.

Connor se uită la expresia mea uimită, după care se poziționă rapid între mine, Monroe, Adne și Shay.

— Uite ce e, spuse el. Ultimul lucru de care avem nevoie este să ne certăm. Suntem cu toții de aceeași parte.

— Serios? bombăni Shay.

— Liniștește-te, *Alesule.* Connor zâmbi prefăcut. Dacă vrei cu adevărat să schimbi lucrurile, să transformi lumea într-un loc mai bun, atunci trebuie să-i ajutăm pe *Gardieni.* Trăiesc un coșmar, trebuie să-i scoatem de acolo. Și Monroe are dreptate. Chiar dacă reușim să-i salvăm doar pe câțiva, e primul pas spre formarea unei alianțe. De undeva tot trebuie să începem.

Monroe dădu din cap.

— Ethan, zise Shay. Ajută-mă tu.

— Știu că ești *Moștenitorul,* puștiule, murmură Ethan. Dar cred că Monroe și lupoaica au dreptate. Ar trebui să ne implicăm, și asta cât mai repede.

— Ești ultimul om la care m-aș fi așteptat să se înscrie în grupul „oameni pentru tratamentul moral al *Gardienilor*", râse Connor.

Ethan îi zâmbi lui Connor și se uită la Ansei, care stătea în continuare într-un colț, ghemuit, copleșit, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

— Cred că e posibil să-i fi judecat greșit.

— Și cum propui să-i ajutăm fără să pierdem totul? întrebă Shay, frecându-și falca lovită.

Inima începu să-mi bată mai repede când am văzut că toți *Căutătorii* se uită la mine. Dar cea care a vorbit a fost Adne.

— Mă ocup eu.

— Poftim?

Monroe se uită la ea speriat, trezit brusc din reveria lui tristă.

— Plecăm într-o misiune secretă chiar înainte de răsărit. Mai avem câteva ore să ne pregătim. Vom fi puțini. Eu o să deschid un portal interior.

— Nu.

Monroe păli.

— Fiecare *Țesător* trebuie să reușească să deschidă o ușa interioară înainte de a-și ocupa postul, spuse ea. Eu am trecut toate examenele. Ai diplomele mele. Pot să fac asta.

— Ce mai e și asta? se încruntă Shay.

Ethan îi zâmbi lui Adne.

— Deșteaptă fată.

— Nu, repetă Monroe, făcând un pas spre fiica lui. Portalurile interioare sunt doar pentru urgențe. Nu pot fi folosite de o echipă de atac.

— Ce e un portal interior? am întrebat.

Adne se uită la mine. Ochii îi străluceau.

— E un portal pe care îl deschidem într-un loc pe care *Țesătorul* nu l-a mai văzut niciodată. Trebuie să creezi ușa pe baza imaginilor mentale ale locului în care vrei să ajungi și nu ai decât niște schițe care să te ajute. Se întoarse către Monroe. Și, în cazul acesta, ne oferă elementul-surpriză perfect de care avem nevoie.

— E împotriva protocolului, zise Monroe. N-o să permit asta.

— Protocolul e o prostie, spuse Adne. Pot să trec o echipă de o parte și de alta a portalului. E singura cale.

Se uită lung la Monroe.

— I-am fi putut salva pe Stuart și pe Kyle.

Monroe își încleștă dinții, dar nu zise nimic.

Connor își așeză mâna pe umărul lui Adne.

— E un risc mare, copilă. Ești sigură că poți să faci asta?

Ea dădu din cap încuviințând, dar Monroe continua să se opună.

— Interzic orice discuție legată de chestia asta. Nici nu începe vorbă. Protejarea *Țesătorului* este prioritatea echipei.

Adne pufni în râs și răspunse arogant:

— Acum cinci minute erai dispus să renunți la tot. Nu e vorba de protocol aici, ci de mine. Las-o baltă, Monroe. Îți ofer singura strategie fezabilă, și tu știi asta.

Monroe se uită lung la ea, cu ochii mijiți.

— Te rog, pot să fac asta. Lasă-mă să-i ajut, spuse ea în șoaptă.

Ethan se uită la Monroe.

— Are dreptate. E singura noastră șansă. Probabil că, oricum, o să fie un dezastru total.

— Va trebui să fie o echipă foarte mică, spuse Connor, uitându-se la Adne.

— Cât de mică? Shay se încruntă. Adică cine o să mai vină în afară de noi.

— Tu nu vii, spuse Connor tăios. Tu ești *Moștenitorul.* Dacă mori tu, murim toți.

Monroe răsuflă adânc.

— *Moștenitorul* nu merge. Adne, poți deschide un portal lângă Eden, dar nu înăuntru.

— Dar asta s-ar putea să nu fie suficient, protestă ea.

— Ar fi o misiune sinucigașă să deschidem un portal interior în club. Riscul să dăm greș și să pierdem și *Țesătorul,* și portalul ar fi prea mare, spuse el. Și tocmai am aflat unde sunt temnițele. Ai intra acolo legată la ochi. Nu risc așa ceva. O să deschizi portalul vizavi de club sau pe o alee. De acolo ne începem atacul, îi scoatem dinăuntru, după care plecăm.

— Cine merge? întrebă Shay. Nu părea prea încântat, dar furia din ochi îi dispăruse.

— Doar voluntari, zise Monroe. Nu e ordinul *Săgeții.* E ceva personal. Nu ne mai întoarcem la Academie; atacul va avea loc cu o oră înainte de răsărit. Cei care vin să se odihnească sau să se ocupe de lucrurile pe care le mai au de făcut înainte de plecare. Ne reîntâlnim aici.

Ethan își drese glasul.

— Eu merg.

N-am putut să nu pufnesc neîncrezătoare, îmi zâmbi rece.

— Poate că nu te plac, lupoaico, dar îmi pare rău că aproape ți-am ucis frate. Și că nenorociții ăia l-au omorât pe al meu. Mi-ar plăcea să îmi iau revanșa… și să-i enervez răpindu-le de sub nas prizonierii.

Monroe se încruntă, dar Ethan ridică din umeri.

— După cum ai zis, Monroe. E o chestiune personală.

— Bine, Ethan, mergem amândoi.

— Doi? Shay îl privi uluit. Iei doar doi oameni?

— Nu. Monroe îi zâmbi și se uită mai apoi la mine. O să luăm și *Gardianul* alfa cu noi. N-avem nevoie de mai mult pentru un atac-surpriză.

— N-o lua pe Calla, spuse Shay. Vor s-o omoare. E mult prea periculos.

Am sărit ca arsă și i-am arătat colții.

— Mai ții minte cine sunt? N-am nevoie de tine să mă protejezi! Când se uită în ochii mei, furia îmi dispăru. Mă privea plin de teamă… și de iubire.

— Știu.

— Avem nevoie de ea ca să ne ajute să-i găsim haita, zise Monroe. Trebuie să vină cu noi.

Shay își lăsă umerii în jos, dar dădu din cap.

— Vin și eu, spuse Connor brusc. Dacă asta o să fie ultima noastră distracție, vreau să mă asigur că nu pierd nimic.

— Atunci, așa facem, zise Monroe. Silas?

— Ce e? Scribul își studiase până în acel moment caietul.

— Pot să am încredere în tine că nu-i vei da raportul Anikăi… cel puțin, nu încă? îl întrebă Monroe.

Acesta începu să noteze din nou, dar încuviință din cap.

— Îți fac o propunere. Află cum l-au ucis pe Grant și n-o să-i spun nimic *Săgeții.* Raportul pe care îl pot întocmi acum e, în cel mai bun caz, foarte general.

— Mulțumesc, zise Monroe. Ethan, se ocupăm de logistică. Isaac, poți să-i pregătești tu ceva de mâncare băiatului ăstuia? Connor…

— Mă ocup, spuse Connor, îndreptându-se spre ușă. Aruncă o privire peste umăr, spre mine, Adne și Shay. Haideți, copii, n-o să reușesc să le car singur pe toate.

M-am uitat la Ansei, dar continua să își privească absent mâinile și să tremure. Ar fi fost mai bine să-l las în pace acum. Voiam să-l ajut, dar, dacă urma să pornim la luptă, trebuia să mă concentrez asupra altor lucruri. Ori de câte ori mă uitam la Ansei, simțeam cum mi se strânge stomacul. Nu vedeam decât suferință și imaginea mamei mele sângerând pe altar. Am înghițit saliva amară de greață care mă încerca și m-am ridicat ca să-l urmez pe Connor. Adne ieșea deja din bucătărie.

Shay se ridică.

— Ce trebuie să cari?

— Armele.

Connor rânji și ieși cu pași mari pe ușă.

• Capitolul 16 •

— Armele? repetă Shay, privindu-l pe Connor care traversa voios sala de antrenamente.

— Of, du-te după el, oftă Adne. Băieții și jucăriile lor. Ai crede că se maturizează.

— Despre ce vorbești? am întrebat-o, grăbind pasul și ajungând-o din urmă. Nu are deja săbiile?

— Doar două, spuse Adne.

— Și nu sunt suficiente? mormăi Shay pe sub mustață, în timp ce-l urmam pe Connor.

La celălalt capăt al încăperii se zărea o ușă îngustă. Connor o descuie și l-am urmat înăuntru. Întunericul ne înghiți, căci încăperea nu avea ferestre și era foarte întunecată. M-am încruntat și am dat din cap, căci auzeam un bâzâit ciudat.

— Au! țipă Connor. La naiba, cred că Silas și-a lăsat iar manualele de antrenament pe jos. Acum, unde e tâmpenia aia de lumină…?

— Aici e, strigă Adne. Într-o fracțiune de secundă, încăperea se lumină, scăldată în strălucirea difuză dată de un singur bec.

Am icnit, iar Shay fluieră admirativ. Toți cei patru pereți ai încăperii erau acoperiți, de sus până jos, cu arme: săbii ce se încovoiau amenințător, variind în lungime de la o jumătate de metru până la înălțimea unui om; pumnale cu lame curbate sau zimțate; topoare simple sau cu două tăișuri, buzdugane și bâte; lănci și prăjini. Toate armele străluceau, chiar și în acea lumina difuză.

Magia Veche inunda întreaga încăpere; se revărsa din armele vrăjite, umplând camera, făcând să vibreze de atâta forță aerul din jurul nostru. Uimirea mea se transformă într-o senzație de greață. M-am uitat la acele arme și mi-am amintit că războinicii *Căutători* își petrecuseră viața încercând să găsească modalități cât mai eficiente de a ucide *Gardieni*. Și iată cum o făceau. Umărul a început să mă doară, de parcă

mi-ar fi ascultat gândurile. Mușchii mei parcă își aminteau cât suferiseră din cauza acestor arme.

— Uitați-vă la astea, spuse Connor, lovind cu piciorul câteva hârtii care zăceau pe jos. Dacă Silas este atât de pasionat de cărți, de ce le lasă întinse pe jos?

— Silas se antrenează aici? Încă mă uitam la arme, dar mi se părea, pur și simplu, bizar gândul că scribul le-ar fi putut folosi. Credeam că Scribii nu se luptă.

— Nu se luptă, dar toți *Căutătorii* învață să se bată. Fiecare dintre noi face practică prin rotație la un avanpost, mormăi Connor. Chiar și Scribii. Chiar și cei total inutili.

— Nu e inutil, doar zăpăcit. Adne traversă încăperea și se urcă pe o scară ca să ajungă la armele care atârnau cel mai sus pe perete. Ce vreți?

— Ia gladiumul francez, zise Connor, și mai dă jos vreo două katare.

— Ești atât de previzibil, spuse Adne, luând armele din cârligele în care atârnau. Una dintre ele părea a fi o spadă scurtă normală, însă cele două arme mai mici îmi erau necunoscute.

— Știu ce-mi place. Connor rânji prinzând sabia din zbor.

— Câte săbii ai la tine? îl întrebă Shay pe Connor, în timp ce acesta luă și celelalte două pumnale cu lama lată de la Adne.

— Depinde, răspunse Connor. Cred că șase ar fi ideal. Poate chiar șapte.

— Ethan și Connor au impresia că bărbăția lor este egală cu cantitatea de oțel pe care și-o ascund pe sub haine, chicoti Adne. Cred că încearcă să compenseze altceva.

— Ia vezi! spuse Connor.

— La un moment dat, s-au luat la întrecere să vadă cine poate căra cele mai multe arme odată, zise Adne.

— Și cine a câștigat? am întrebat.

— Eu, răspunse Connor. Douăzeci și două.

— Serios? Shay ridică din sprâncene. Începu să se uite atent la armele de diferite forme și mărimi de pe perete.

— Minunat. Adne își dădu ochii peste cap. Se pare că avem

un nou concurent.

Connor clătină din cap.

— Nu ți-aș recomanda, Shay. Odată ce ai pus cincisprezece arme pe tine, să știi că simți împunsături destul de nasoale ori de câte ori te miști.

— O să reține asta, rânji Shay.

— În plus – Ethan se sprijini de tocul ușii – Connor a trișat. Pumnalele cu lama subțire nu sunt tocmai arme.

— Chestiile alea își fac treaba dacă vrei să scoți un ochi sau să tai gâtul cuiva, zise Connor.

— Totuși, e un cuțit pentru fete, și știi asta.

— Nu vorbiți urât de fete, spuse Adne, încruntându-se la el. Pentru că ar putea să fie destul de riscant pentru sănătatea voastră.

— Bineînțeles că nu, zise Ethan. Vorbeam urât doar de Connor.

— Ești ofticat că ai pierdut. Connor ridică lama spadei în lumină. Asta trebuie ascuțită.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de armele tale, spuse Ethan, ignorând gestul lui Connor și vorbindu-i lui Adne. Deci asta e sala de spectacole pe seara asta?

— Se pare că în asta se transformă, zise Adne. Mai ai nevoie de săgeți? Sau poate să tragi la țintă, ca să te mai relaxezi cât timp așteptăm!

— Exact, rânji el.

În timp ce Adne strângea și mai multe arme, iar Ethan scotocea prin cutii, Shay păși timid spre mine, cu mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău pentru ce am spus mai devreme.

Am scrâșnit din dinți, încercând să-mi înăbuș mânia, nedorind să îl reped.

— Pur și simplu, nu vreau să te pierd.

Am dat din cap, dar nu m-am uitat la el. Chiar dacă reacționase astfel din iubire, cuvintele lui nu fuseseră pe placul meu.

Nu le meritasem. Și nici Ren nu meritase. Mi se făcea inima cât un purice când mă gândeam la Shay și la conducătorul

haitei Năpasta. Mă întrebam dacă aveau să poată lupta împreună.

Shay mă privea cu coada ochiului. Clătină din cap și oftă.

— Ești bine? am întrebat, înghițindu-mi ultimele urme de furie.

— Da, mormăi el. Mă gândeam doar.

Se uită la mine și oftă din nou.

— Deci, o să se întoarcă.

— Cine? am întrebat, uitându-mă la sclipirea de oțel din mâinile lui Connor în timp ce lustruia spadele.

— Ren, zise Shay și, rostind acel nume, îmi atrase atenția asupra lui. Adică, dacă planul va funcționa. O să fie aici. Cu noi.

Mi-am ferit privirea.

Ren.

Ren avea să vină aici. Nu am putut să ignor valul de căldură care îmi inundă corpul la gândul că avea să fie în siguranță. Și că avea să-mi fie aproape.

— Ce înseamnă asta? insistă Shay.

— Nu știu, am spus cu sinceritate, făcând un pas înainte, ca să pot admira armele care împodobeau pereții.

Mă prinse de mână.

— Calla, stai așa.

Când m-am întors și m-am uitat la el, ochii îi străluceau ca boabele de rouă proaspăt căzute pe niște frunze verzi, primăvara.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Shay, am murmurat. Am lucruri mai importante la care să mă gândesc. Cum ar fi să nu mor.

— Nu trebuie să vorbești, spuse el, doar ascultă-mă.

Îmi luă obrajii în palme.

— Nu-mi pasă că Ren o să fie aici. Bine, mint. Simplul gând că o să fie în preajma ta mă face să o iau razna. Nu pot să mai gândesc și tot ce simt este lupul din mine. De asta am spus…

Mârâi gutural și am văzut forma lupului conturându-se în ochii lui, amenințător și defensiv. Nu contează. Îți jur că vreau… Să ajut haita. Și nu vreau nici să i se întâmple ceva lui

Ren… ei bine, în cea mai mare parte a timpului. Nu-mi pasă decât de mine și de tine. Lucrurile s-au schimbat între noi de când am rămas singuri. Cel puțin, îmi place să cred că s-au schimbat.

Nu voiam să mă uit la el. Aveam impresia că inima voia să-mi iasă din piept, de parcă ar fi încercat să fugă de acea conversație.

— Nu mai ești în Vail, continuă Shay. Regulile s-au schimbat. O să lupt, ca să fiu cel care îți va sta alături.

Chiar s-au schimbat regulile? Nu mai știam ce reguli se aplicau sau care îmi era locul în toate astea.

— Shay… am încercat să fac un pas înapoi, însă el își strecură mâna după mijlocul meu și mă țintui pe loc.

— Spune-mi că nu vrei asta și o să plec, spuse, aplecându-se și lipindu-și buzele de obrazul meu.

Nu mai puteam vorbi. Aș fi vrut să-i spun că îl iubeam. Îl iubeam. Înainte să apară el în viața mea nu aș fi crezut că pot sa iubesc așa. Merita să știe asta. Ar fi trebuit să știe, într-un fel sau altul, că sentimentele îi erau pe de-a-ntregul împărtășite. Dar nu mai aveam încredere în mine. Nu după tot ce se întâmplase cu Ansei. Din cauza mea, cei pe care îi iubeam fuseseră uciși și torturați. Mama mea fusese omorâtă. Haita mea era încă în pericol, fratele meu fusese mutilat și umilit. Totul din vina mea. Cum aș fi putut să-i răspund? Când alesesem pentru mine, îi distrusesem pe toți cei pe care îi iubeam. Oare ce puteam să-i ofer lui Shay, când nu lăsasem în urma mea altceva în afară de măcel?

— Ce tot șușotiți acolo? strigă Adne de pe scara pe care era cocoțată. Ia, prinde!

Îi aruncă o sabie lui Shay. Eu am tresărit, dar el făcu un pas înainte și o prinse cu ușurință de mâner.

— Pentru ce-i asta? întrebă el. Eu nici măcar nu merg cu voi.

— Și cum crezi că o să pierdem timpul până când ne trimite Monroe în misiune?

— Eu știu că n-o să dorm, zise Connor. N-ai chef de o bătaie, Shay? Nu te luăm cu noi, dar asta nu înseamnă că nu

poți să dai vreo două doar așa, ca să te distrezi.

— Presupun.

Shay mârâi la Connor și i-am văzut colții ascuțiți strălucind.

— Tu vrei ceva, Calla? spuse Adne, arătând cu mâna spre peretele plin cu arme.

— Nu, mersi, am spus, uitându-mă la puzderia de topoare și de săbii strălucitoare și la zecile de alte arme al căror nume nu-l știam. Mă bazez pe atuurile mele dobândite din naștere.

— Și ai din abundență, zise Connor, ridicând din sprâncene.

Când mă văzu zâmbind și arătându-i dinții ascuțiți, încetă să mai rânjească.

Ethan râse, zâmbindu-mi pentru prima dată.

— Fii fată bună.

Shay, care stătea lângă mine, sări în picioare, scoase sabia din teacă și începu s-o testeze.

— Ce părere ai? întrebă Adne, coborând de pe scară și îndreptându-se spre el.

— Nu sunt sigur, spuse el gânditor. Aș vrea să știu cum e Crucea Elementelor. Ar fi bine să exersez cu ceva asemănător.

— Nu există nimic asemănător, zise Connor, azvârlind cu pumnalele într-un manechin. Toate pumnalele nimeriră foarte aproape de pieptul țintei. Mi se întoarse stomacul pe dos. Oare unde vor ajunge pumnalele lui când atacăm clubul Eden? În inimile lupilor pe care îi cunosc? Alături de care am luptat odinioară?

— Presupun. Shay privea peretele cu arme. Dar niciuna dintre de n-o să fie la fel de bună. Mă întreb dacă o să-mi fie de folos să mă tot antrenez cu astea.

— Nu ne mai insulta armele, *Alesule,* spuse Connor, învârtind cu rapiditate două săbii pe sub nasul lui Shay. M-am dat doi pași înapoi, ferindu-mă din calea loviturilor mortale pe care Connor le împărțea în stânga și în dreapta cu atâta indiferență. Nu-s atât de rele.

— Sunt sigur că nu. Shay izbucni în râs. Am vrut doar să spun că… își ridică neajutorat brațele. Nu contează.

— Știu ce vrei să spui, rânji Connor. Și n-o să-ți strice puțin antrenament, chiar dacă nu exersezi cu sfânta sfintelor în

materie de arme, Crucea Elementelor. Dacă te plictisesc luptele unu la unu, poate ai vrea să te lupți cu doi dintre noi odată.

Shay se uită la el, iar apoi la Adne.

— Poate.

— Nu-l tachina, Connor. Adne clătină din cap. Ignoră-l, Shay. Nu trebuie să încerci să te lupți cu noi doi. Ar fi o nebunie.

— Scuză-mă, zise Connor, dar dușmanii tăi stau, de obicei, la rând să aștepte să se lupte cu tine?

— Connor. Adne își puse mâinile în șolduri.

— Nu, se încruntă Shay. Are dreptate. Hai să încercăm.

— Ești sigur? întrebă Adne, și un zâmbet i se ivi în colțul buzelor.

— Da, spuse Shay, rânjind brusc. Aruncă-mi încă o sabie.

— Dă-i să încerce tsurugi-ul, spuse Connor. Mânerul seamănă oarecum cu cel al Haldisului.

— Am înțeles. Adne se întoarse spre perete și întinse mâna spre o sabie lungă, ușor încovoiată.

— Și doamna mea cu ce o să lupte? întrebă Connor. Nepăsarea cu care învârtea săbiile în mână era un indiciu al controlului letal pe care îl deținea asupra armelor.

— Hai să vedem cum se descurcă cu qi jie bian, spuse Adne. E oarecum diferită.

— Biciul cu lanțuri? întrebă Connor. Nu-i o idee rea.

— Se pricepe destul de bine la bice. M-am înfiorat amintindu-mi de noaptea uniunii. De pădurea întunecată și de zâmbetul diabolic al lui Flynn. De felul în care urlase în momentul în care îi smulsesem mâna din încheietură, de Shay care înșfăcase biciul de umbre din mâna ei moale, rănind incubusul cu propria-i arma în numai câteva clipe.

— Există ceva la care nu te pricepi? întrebă Adne, zâmbindu-i larg.

Mi-am strâns degetele la spate ca să nu fiu tentată să o sugrum.

— La golf, spuse Shay, zâmbind trist. N-am răbdare.

Aerul șuieră tăiat de săbiile pe care le învârtea cu

dexteritate. Adne își mișca ușor capul în față și în spate, întinzându-și gâtul în timp ce se apropia de el. În fiecare mână avea câte un bici cu mâner din lemn, cu coada formată din mai multe fire de metal. Fiecare bici se termina cu un cap ascuțit, ca de săgeată. Erau înspăimântătoare, părea că prind viață în timp ce se roteau în aer, conduse de mișcările grațioase ale lui Adne.

— Astea-s bicele? întrebă Shay, uitându-se lung la metalul care șerpuia prin aer și pe care Adne îl rotea cu ușurință în fața ei. Armele acelea nu semănau cu niciun bici văzut de mine până atunci.

— Da, astea sunt, zise ea, rotindu-și mâna din încheietură. Firele de argint se întinseră în aer și, într-o fracțiune de secundă, săgeata de la capătul lor se înfipse în gâtul unui manechin aflat în apropiere.

— Uau, spuse Shay, dându-se un pas înapoi.

— Nu-i rău, zise Adne, dând drumul armei.

— Și astea ce sunt? am întrebat, privindu-l pe Connor în timp ce își lega la brâu două arme cu lama scurtă.

— Apropie-te de mine cu dinții ăia ascuțiți și-o să-ți arăt.

Ethan pufni și își ridică arbaleta.

— N-o să înțeleg niciodată de ce-ți plac katarele.

Trase de patru ori la rând, cu o viteză uimitoare, în manechin.

Shay se îndreptă spre țintă.

— Cum reușești să tragi atât de repede? Am crezut mereu că arbaleta este o armă lentă. Puternică, dar lentă.

— Te gândești probabil la arbaleta europeană, spuse Ethan, venind lângă Shay și smulgând săgețile din țintă. Arbaleta asta e făcută după modelul chinezesc. Ideea e să fie rapidă, nu puternică. Are o magazie din care încarcă săgețile după fiecare tragere.

Mi-am dus mâinile la piept, amintindu-mi prea bine cât de repede se implântaseră săgețile lui Ethan în pieptul meu. Se uită la mine și dădu din cap.

— Dacă nu poți să tragi suficient de repede și de mult în Gardieni, ești mort.

Connor privea disprețuitor arbaleta lui Ethan.

— M-aș plictisi de moarte dacă aș folosi chestia aia.

— Forța brută nu este singura modalitate de a lupta, răspunse Ethan.

— Ți-e frică să nu te murdărești pe mâini. Connor scoase una dintre katare de la brâu. Își încordă degetele în jurul mânerului care se întindea în continuarea lamei scurte și late.

— Sângeros, spuse Adne, uitându-se la armă. Cuvântul pe care îl cauți e „sângeros”.

Connor o privi lung și își scoase și cealaltă katară. Mișcarea fu atât de rapidă, încât silueta i se încețoșă. Sări prin aer și se roti în jurul manechinului, după care ateriză pe călcâie, ghemuit, în spatele țintei.

Shay fluieră, rămânând cu ochii pironiți asupra dantelăriei de găuri adânci lăsate de Connor pe manechin în cele câteva secunde cât se rotise în jurul ei.

Am tușit.

— Ninja.

Shay se uită la mine, zâmbind ușor.

— Îți place să te dai în spectacol, râse Ethan. Nu ți-ai dat seama că oricum era mort?

A ridicat săgețile pe care tocmai le scosese din păpușă.

— Nu voi sunteți cei care trebuie să se dea în spectacol, spuse Adne.

— Cum așa? întrebă Ethan.

— Shay trebuie să se antreneze.

Adne învârti biciul, care se încolăcea și se descolăcea în aer ca un șarpe metalic.

Shay se scărpină la ceafă. Părea un pic neliniștit.

— Poate că nu ar trebui.

— O, haide, zise Connor. Sunt sigur că n-o să pățești nimic. Și chiar am chef să mă răcoresc un pic înainte să plecăm, peste câteva ore, în misiunea asta nebunească.

— Ar fi o idee. Shay își îndreptă umerii. Și eu sunt un pic nervos.

Ethan pufni în râs.

— Nu-ți face griji. O să fiu eu arbitrul și o să am grijă de

ăștia doi, să nu joace murdar.

— Nu ești amuzant deloc, spuse Connor, înlocuind katarele cu săbiile pe care le folosea de obicei.

— Suntem gata? întrebă Adne.

— Mereu gata, rânji Connor.

Shay dădu din cap aprobator, privindu-i atent pe cei doi *Căutători* care începuseră să-l încercuiască încet. Vedeam cum i se umflă treptat venele gâtului și cum pulsează pe măsură ce Adne și Connor se apropiau de el. Adne îl atinse prima cu bicele, jos, lovindu-i gleznele. Shay se feri cu ușurință din calea loviturii. Când atinse din nou pământul cu picioarele, Connor se năpusti asupra lui – săbiile lui nu se mai mișcau acum ca într-un dans grațios, ci cu asemenea rapiditate, încât de abia vedeam unde se termină o lamă și unde începe alta.

Am făcut un pas înainte, căci instinctele îmi dictau să mă arunc între oțelul strălucitor și Shay. Trupul meu încerca să urmeze chemarea sângelui. Simțeam că mă sufoc, încercând să înăbuș lupul din mine, care încerca din ce în ce mai disperat să iasă din închisoarea trupului uman care îl înlănțuia. Dar nu puteam să intervin. Shay avea nevoie de asta. Venise vremea ca *Moștenitorul* să lupte de unul singur. Doar că nu anticipasem cât de greu avea să-mi fie să-l las să se descurce singur. M-am rezemat de un zid, încercând să mă distanțez cât mai mult de luptă. Am tresărit și am făcut un pas înainte, în momentul în care am simțit în spate ghimpii unui buzdugan care atârna de perete.

Shay îl țintuia pe Connor cu privirea. Săbiile lor se întâlniră, iar sunetul lamelor care se loveau una de cealaltă se lovea de pereți și de tavan. În timp ce amândoi se concentrau unul asupra celuilalt, Adne se apropie de Shay de la spate. Își îndreptă bicele spre spatele lui expus. Am icnit de spaimă când am văzut că Shay îl forțează pe Connor să-și lase spada jos, aruncându-se în același timp în aer, sărind peste Adne și aterizând exact în spatele ei.

Connor strigă și se prăbuși la pământ, ferindu-se la milimetru din calea săgeților ascuțite ale bicelor lui Adne. Shay o prinse pe Adne de mijloc, o trase spre el și îi puse sabia

la gât.

— Te predai?

Chipul ei rămăsese împietrit într-o expresie șocată. Înghiți în sec, încuviințând din cap cu grijă, ca să nu-și lipească gâtul de lama sabiei.

— Dumnezeule! Connor începu să râdă în timp ce se ridica în capul oaselor. Acum înțeleg. *Moștenitorul* este *Alesul* pentru că are ochi la ceafă. Dacă îi tundem claia aia de păr o să-i vedem și noi, nu-i așa?

Adne respira zgomotos. Shay își lăsă spada jos și îi zâmbi când își întoarse gâtul ca să se uite la el.

— Cum ai făcut asta? întrebă ea.

Aceeași întrebare mă măcina și pe mine. Nu mai văzusem pe nimeni făcând așa ceva. Eram uimită. Mi-am pus mâna la piept încercând să-mi revin, degetele vibrându-mi odată cu inima care îmi bătea nebunește.

El ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Pur și simplu, am știut că te apropii. Te simțeam în spatele meu.

Ethan rămase tăcut, dar avu un schimb de priviri cu Connor.

— OK, spuse Connor, ridicându-și săbiile. Ai câștigat prima rundă. Două din trei?

— Adne? întrebă Shay.

— N-o să-ți meargă și a doua oară, zise ea, împingându-l în joacă pentru a se elibera.

— Să vedem, rânji Shay.

Nu mai suportam să-i mai privesc încă o dată. Ferocitatea luptei și felul în care se amuzau unii pe seama celorlalți mă făceau să mă simt din ce în ce mai străină. Nici dorită, nici utilă. Puterea lor, agilitatea și hohotele de râs erau ca niște săgeți ce mi se înfigeau în inimă. Aveam impresia că nimic din ce discutaserăm în bucătărie nu mai conta. Mama mea murise, haita mea era dată uitării, iar ei trecuseră deja peste toate astea. Trebuia să sufăr de una singură.

Mă simțeam din ce în ce mai tristă și începeam să-mi plâng de milă. M-am gândit la Ansei. Cât de rău trebuie să fi fost

pentru el? Am simțit din nou că mă sufocă sentimentul de vinovăție, amintindu-mi că nu eram singura care pierduse o persoană dragă. Naomi, mama noastră, fusese luată de lângă noi, dar Ansei pierduse mai mult de atât. Îi răpiseră și lupul și îl distruseseră. Poate că jeleam, dar eram încă întreagă. Încă eram *Gardian.* Pentru el nu mai exista cale de întors.

Nimeni nu băgă de seamă când m-am întors cu spatele și am ieșit în tăcere pe ușă. Connor tocmai se năpustea asupra lui Shay, atacându-l prin surprindere și lăsându-l fără o sabie.

— Hei!

— Crezi că o să te mai și avertizăm după prima rundă? strigă Connor. Adne, doboară-l!

— Cu plăcere, râse ea, intrând în luptă.

Shay se lăsă jos și se rostogoli pe podea, pentru a evita lovitura fulgerătoare a lui Adne.

— Ia-ți gândul de la asta.

Sunetul săbiilor lovindu-se una de cealaltă îmi răsună în urechi multă vreme după ce am părăsit camera.

• Capitolul 17 •

A văzut o rază de lumină galbenă care răzbătea pe hol dintr-o încăpere aflată în capătul scărilor pe care le descoperisem în timp ce îl căutam pe Ansei după miros. Ușa era întredeschisă. Am împins-o ușor și am aruncat o privire înăuntru.

— Mă omori, puștiule. Isaac își masă tâmplele și se uită la fratele meu. Ce altceva aș putea să spun?

Am bătut în ușă. Isaac se întoarse, iar Ansei își ridică privirea. Văzându-mă își plecă din nou capul.

— Faci parte din echipa de salvare? întrebă Isaac, apropiindu-se de ușă.

Am încuviințat din cap, privindu-l pe Ansei, care stătea pe marginea patului și se uita fix la pantofi.

— Mă bucur că ai venit. Îndreptându-se spre mine, Isaac își coborî vocea. Tess se pricepe mult mai bine decât mine la chestiile astea. Ea se ocupă întotdeauna de musafirii noștri.

— Nu știam că aveți dormitoare la avanpost, am spus, aruncând o privire prin încăperea mică și mobilată spartan.

— Mai sosesc aici și echipe de atac și, câteodată, au nevoie de mai multe zile înainte de a pleca în misiune, spuse Isaac. Asta este cazarma lor când nu stau în Academie. În plus, *Cositorii* locuiesc aici.

— Bun, am spus, după care am întrebat: Cum se simte?

— Spune că nu-l doare nimic, zise Isaac. Dar e clar că puștiul e cu mintea în altă parte. N-am reușit să-l conving să mănânce. I-am încălzit o tocană. E pe noptieră. Poate că tu o să ai mai mult noroc.

— Mersi că ai stat cu el, i-am zis.

— Pentru puțin, răspunse Isaac. Dacă nu te deranjează, eu ai trebui să mă întorc jos.

— În regulă, am spus, îndreptându-mă spre fratele meu.

M-am așezat lângă Ansei, pe pat. Nu scoase un cuvânt. Se uita lung la propriile mâini, în care ținea ceva ce nu puteam

vedea.

— Deci, nu vrei să mănânci? am întrebat, arătând cu degetul înspre bolul neatins cu tocană.

— O să mănânc când o să-mi fie foame, bombăni el.

— Și eu am mâncat din mâncarea lor, am spus, încercând să-i vorbesc pe un ton ceva mai vesel. Îți jur că nu e otrăvită.

Nu râse, dar își deschise palmele și vârî în buzunar obiectul pe care îl ținuse până atunci ascuns. Arăta ca o bucată de hârtie mototolită.

— Ce-i aia? am întrebat, încruntându-mă.

— Nimic, spuse el, împreunându-și brațele la piept. Ce vrei?

— Ai trecut prin multe, am spus, decisă să renunț la conversația superficială. Trebuie să ai grijă de tine.

Când am încercat să-l ating pe umăr, se dădu înapoi.

— Nu mă atinge.

— De ce nu? am întrebat prudentă. Mă bucur atât de mult să te văd, An. Mi-a fost dor de tine.

Pufni în râs, același râs anemic și trist.

— Oare? N-aș fi zis.

Nu știam ce ar fi putut să-mi aline durerea care mă rodea pe dinăuntru, suferința provocată de sunetul spart al cuvintelor lui.

— A trebuit să plec.

Nu răspunse.

— A trebuit. Voiau să-l ucidă.

— Au omorât-o pe mama, șopti el.

— Știu, am spus cu glas sugrumat. Dar la ceremonie, An, voiau să mă pună să-l omor pe Shay.

— De câte ori o să-mi mai spui asta? întrebă Ansei încetișor. Asta nu justifică tot ceea ce ne-au făcut nouă. Tu nu știi ce ne-au făcut. N-ai fost acolo.

Își zgâria încheieturile cu unghiile. M-am aplecat spre el și i-am văzut urmele roșii de pe mână. L-am prins de braț și i l-am împins la o parte.

— Încetează!

Pufni din nou în râs.

— De ce aș face asta?

— Poate că nu am fost acolo, dar văd cât de mult rău ți-au făcut ție.

Se înfioră și se prinse cu mâinile de stomac, de parcă i s-ar fi făcut brusc greață.

— Simt și acum că îl rup din mine. Nu pot să uit cum mi l-au luat.

Apoi începu să șoptească.

— Nu pot să trăiesc așa.

— Ansei, viața ta nu s-a sfârșit. Tot tu ești și te iubesc. L-am luat de mână. Te rog, nu-ți face rău.

Nu puteam să-i spun că nu conta că fusese lăsat fără lup. Ar fi fost o minciună. Știam ce însemna să-ți pierzi lupul.

— O să găsim o modalitate să trecem peste asta.

— Singurii oameni care mă pot face să mă simt din nou întreg sunt *Căutătorii,* spuse el. Și deja au zis că nu vor face asta. Și *Păzitorii*…

— Este oribil ce ți-au făcut, dar nu poți să renunți. Te rog. Trebuie să fii puternic pentru mine. Pentru Bryn.

Mă privi mânios.

— Chiar dacă n-a murit, lui Bryn îi va fi mai bine fără mine.

— Nu-i adevărat.

— Merită pe cineva care să poată fi cu ea. Dacă ar rămâne cu mine, nu ar mai fi ea însăși. Are nevoie de un *Gardian.*

— Nu, nu-i adevărat, am spus.

— De unde știi?

— Lucrurile n-au stat întotdeauna așa, am spus în șoaptă.

— Despre ce vorbești, Calla? Se uită furios la mine, cum nu-l mai văzusem niciodată. Are senzația că a pierdut tot ce conta pentru el.

— Am aflat că au mai existat cazuri în care *Gardienii* și *Căutătorii* s-au îndrăgostit. L-am strâns ușor de mână. Nu trebuie să fii lup ca să meriți să fii iubit.

Se uită la mine neîncrezător.

— E drept că asta a fost cu mult timp în urmă, am spus. Am fost aliați… și, câteodată, chiar mai mult de atât.

— Cu mult timp în urmă…

Am văzut cum ochii i se golesc de strălucire și că se dă din nou bătut.

— Dar știu asta și pentru că îl iubesc pe Shay. Vocea începu să-mi tremure. Chiar dinainte să-l transform.

Ansei se uită lung la mine. Preț de o clipă, privirea mohorâtă din ochii lui dispăru și l-am văzut din nou pe fratele meu.

— Știam eu. Aproape că zâmbi.

— Știam că știai.

— Presupun că asta înseamnă ceva. Oftă. Și eu ți-am spus că aș fugi pentru Bryn. Poate că e numai vina mea. În colțul buzelor i se ivi un zâmbet. Apoi s-a încruntat. Dar pe Ren l-ai iubit vreodată? Eu așa am crezut. Adică, era clar că voi doi aveați un fel de legătură. Era doar pentru că sunteți amândoi alfa?

M-am cutremurat, sentimente încă vii și înspăimântătoare punând stăpânire pe mine.

— Eu…

Îmi veneau tot felul de imagini în minte, chipul lui Ren, râsul, atingerea lui. Acceptasem faptul că-l iubeam pe Shay doar în momentul în care am crezut că aveam să-l pierd. Acum Ren era cel în pericol. Oare voiam să-l salvez tot pentru că îl iubeam?

Iar apoi am avut impresia că era din nou lângă mine, că îmi șoptea. Este vorba doar de iubire. Aproape că îi simțeam respirația pe pielea mea.

Văzând că nu răspund, Ansei clătină din cap.

— Nu mai contează.

Se urcă în pat, întinzându-se.

— Deci, ai încredere în ei? întrebă.

— În *Căutători*?

— Da.

— Cred că da, am spus. Nu atât de mult cât aș vrea.

— Ce-o să faci de acum înainte? întrebă. Dacă mâine salvezi haita, ce urmează?

— Apoi îl ajutăm pe Shay, am spus, deși eram în continuare

cu mintea în altă parte, la Ren.

— Să-l ajuți să facă ce anume?

— Să salveze lumea.

— Doar atât? Ansei pufni în râs și, de data asta, râsul părea adevărat.

— Da, am zâmbit. Doar atât.

Am tăcut amândoi preț de câteva minute.

În liniștea din cameră, bătăile inimii mele deveniseră asurzitoare.

— Ansei, cred că ar trebui să încercăm.

— Ce să încercăm?

— Să te transformăm, am spus. *Păzitorii* mint mereu. Ar putea să mintă și în legătură cu asta.

Mușchii gâtului i se încordară când înghiți în sec.

— Chiar crezi asta?

Nu știam ce să cred, dar speram cu toată ființa mea că mințiseră.

— Mint mereu, am șoptit.

Se întoarse ca să se uite la mine.

— Bine. Tremura din tot corpul.

Când m-am transformat în lup, l-am văzut tresărind. Îmi dădeam seama cât de greu trebuia să-i fie să mă vadă cum mă transformam fără niciun efort, cu atâta naturalețe, când lui acea putere îi fusese răpită.

Ansei se ridică în capul oaselor și mă privi. Mi-am apropiat încet botul de brațul lui și mi-am ciulit urechile. M-am uitat la el, iar el dădu din cap, încuviințând. L-am mușcat, repede și adânc. A tras repede aer în piept. Am simțit mirosul înțepător al fricii.

Mi-am reluat înfățișarea umană și i-am ridicat bărbia, forțându-l să se uite în ochii mei.

— *Bellator silvae servi.* Războinic al pădurii, eu, alfa, te chem să slujești în aceste momente de restriște.

Nu auzeam decât respirația noastră, superficială și temătoare, așteptând. Am închis ochii, sperând ca valul de putere să ajungă de la mine la Ansei, să-l lege pe alfa de lupul său. Am strâns tare din ochi și am vorbit din nou; de data

aceasta, vocea îmi tremură.

— *Bellator silvae servi.* Războinic al pădurii, eu, alfa, te chem să slujești în aceste momente de restriște.

Nimic. N-am simțit pic de magie vibrând în spațiul dintre noi.

Când am deschis ochii, Ansei clătina din cap. Și el avea ochii închiși. Pe obraz i se prelingea o lacrimă.

— *Bellator silv*…

— Oprește-te, murmură Ansei, uitându-se la mine cu ochii înroșiți de plâns. Nu mai face asta.

Nu știam ce să spun. Chiar o făcuseră. Lupul lui Ansei dispăruse, iar eu nu aveam ce să fac. În acel moment, i-am urât pe *Păzitori* mai mult ca niciodată.

— Lasă-mă să-ți dau sânge, am spus, cu vocea sugrumată, dându-mi seama că și eu mai aveam puțin și pufneam în plâns, încă mai sângerezi.

— Nu. Ansei își scoase tricoul și și-l înfășură în jurul rănii de pe braț. Nu vreau.

— Ansei… am spus, întinzându-mă înspre el.

— Nu vreau! Furia din ochii lui mă paralizează.

Se întinse la loc pe pat. Chipul îi era lipsit de expresie, dar privirea lui goală era mai înspăimântătoare decât furia.

— Ar trebui să pleci, spuse el, uitându-se în tavan. Trebuie să te odihnești pentru ziua de mâine.

— N-o să te las.

Își băgă mâna în buzunar și scoase bucata de hârtie mototolită.

— Ansei, ce e aia? am întrebat, încercând să-mi dau seama ce avea în mână.

— Lasă-mă în pace! Privi preț de o clipă hârtia murdară, după care o strânse în pumn și-o duse la piept. E de la Bryn, bine? Am reușit s-o păstrez în timp ce ne despărțeau *Păzitorii.*

— Oh!

Probabil că-i scrisese o poezie. Am simțit cum mi se strânge inima și mă ustură ochii. Oare și ea avea ceva de la el? Fratele meu și prietena mea cea mai bună, a căror poveste de dragoste o ținusem secretă față de *Păzitori.* Poate că ar fi fost

mai bine dacă ar fi fugit împreună. Oare ar fi fost mai rău decât ceea ce se întâmpla acum?

Ansei se întoarse cu spatele la mine.

— Du-te.

Am rămas pe marginea patului, cu genunchii la gură. Când începu să respire regulat și mi-am dat seama că adormise, m-am întins pe pat, având grijă să nu îl ating, mi-am pus capul pe pernă, veghindu-mi fratele care dormea.

După ceva vreme, a început să scoată niște sunete asemenea scâncetelor unui pui de animal în suferință. Continua să scâncească și să tremure lângă mine, zbătându-se în somn, fără să se trezească. În cele din urmă, am adormit, ascultând în continuare scâncetele provocate de Dumnezeu știe ce coșmaruri care nu-i dădeau pace lui Ansei.

• Capitolul 18 •

— Calla, șopti Shay, bătându-mă ușor pe umăr.

Vocea lui mă trezi din coșmarul în care eram hăituită de urlete agonizante și de umbre șerpuitoare ce amenințau să mă înghită.

Preț de o clipă, nu mi-am dat seama unde mă aflu. Auzeam doar căldura vocii lui Shay și simțeam farmecul mirosului lui discret. M-am apropiat de el, tânjind să-l simt aproape.

Păru nedumerit în momentul în care am început să-mi plimb degetele pe maxilarul lui.

— Mi-au cerut să te trezesc. A venit vremea.

Vraja clipei dispăru îndată ce mă lovi realitatea crudă și rece și mi-am dat seama unde eram și ce urma să fac. Am clipit de câteva ori, încercând să mă trezesc, m-am ridicat repede, regretând apoi imediat mișcarea bruscă, după ce am văzut că Ansei începu să se zvârcolească. Nu se trezi de tot, dar continuă să bâiguie în somn, zbuciumat, așa cum făcuse toată noaptea. M-am întristat și mai tare când mi-am adus aminte că încercasem să-l ajut și nu reușisem.

— Haide, spuse Shay. Restul așteaptă jos.

Am ieșit în tăcere din încăpere.

— Cum se simte? întrebă Shay, în timp ce coboram scările.

— Am încercat să-l transform. A trebuit să mă sprijin de balustradă, căci începusem să simt toată această suferință.

— Da? întrebă Shay. După expresia de pe chipul tău, presupun că n-a funcționat.

Am încuviințat din cap. Mă luă de umeri și își lipi buzele de tâmpla mea.

— E bine că ai încercat, Cal. Îmi pare rău.

— Și mie.

— O să fie bine?

— Nu știu, am spus, aruncând o privire în spate, spre holul întunecat. Pare… distrus.

— Da, zise Shay, înfiorându-se. Sunt lup de puțină vreme,

dar deja este parte din mine. Nu pot să-mi închipui cum ar fi să pierd asta.

Am dat din cap și m-am uitat la el. Să fie adevărat? Oare Shay era chiar atât de legat de lupul din el? Sau încerca doar să-și arate simpatia pentru Ansei?

— Ar trebui să vin cu tine, spuse.

— Nu, am răspuns. *Căutătorii* au dreptate. Riscul ar fi prea mare.

Își luă mâinile de pe umerii mei și le băgă în buzunare.

— Crezi în continuare că nu pot să lupt.

— Știu că poți să lupți, am spus. Te-am văzut luptând de mai multe ori. Ești un războinic adevărat. Nu asta e problema.

— Aș putea să fiu de ajutor, spuse el, uitându-se pieziș la mine. Știu că pot.

— De data asta nu contează cât de bine știi să te lupți, am spus, clătinând din cap. Oricum, o să ne confruntăm cu strigoii și, până nu ai sabia, nu te poți lupta cu ei.

— Nici voi nu puteți, mârâi el și i-am văzut caninii ascuțiți strălucind în lumină.

— Știu. Simțeam că mă apasă o povară uriașă pe piept. O misiune sinucigașă.

Riscam atât de mult și nici măcar nu știam dacă restul haitei mai era în viață. Dacă Ren mai era în viață. Dacă îi pierdusem deja pe toți?

Îi auzeam pe *Căutători* învârtindu-se prin foaierul gol. Când am ajuns la capătul scărilor, Shay mă prinse de brațe și mă întoarse înspre el. Până să-mi dau seama ce se petrece, își lipi buzele de ale mele. M-am sprijinit de el și mi-am întredeschis buzele, primindu-i sărutul. Își plimbă mâinile pe brațele mele, înfingându-și degetele în carnea mea. Am simțit că îi era frică și m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să mă smulg din îmbrățișarea lui, știind că și el îmi simțea propriile neliniște cu fiecare mângâiere. Am început să tremur, atât din cauza focului care îmi curgea în vene, pe măsură ce sărutul devenea din ce în ce mai intens, dar și pentru că, deodată, îmi dădeam seama că, în cazul în care lucrurile aveau să ia o întorsătură neplăcută în Vail, acesta ar fi putut fi ultimul nostru sărut.

Ultimul.

Își îndepărtă buzele de ale mele și își lipi fruntea de fruntea mea.

— Poate că nu ar trebui să pleci. Ansei are nevoie de tine. Lasă-l pe Monroe să plece cu *Căutătorii.* Pot să salveze haita și fără tine.

— Trebuie s-o fac, am spus, împingându-l ușor. Eu sunt singura care poate convinge haita să aibă încredere în *Căutători.*

— Dacă ți se întâmplă ceva…

— Aici sunt… Adne se ivi în dreptul scării. N-avem timp să ne luăm rămas-bun. N-ați auzit? Romantismul a murit. Suntem contracronometru.

— Scuze.

M-am retras din îmbrățișarea lui Shay, temându-mă că, dacă aș mai fi rămas chiar și o clipă alături de el, m-aș fi dat bătută și aș fi abandonat orice speranță că mi-aș putea salva vreodată lupii.

Încă ești o alfa, Cal. Haita are nevoie de tine. Știi cine ești.

M-am agățat de acea idee, în timp ce pășeam prin încăperea pustie, găsindu-i pe Ethan și Connor, care mă așteptau.

Connor dădu din cap când m-am apropiat de el.

— Isaac o să aibă grijă de fratele tău cât ești plecată.

— Și eu. Shay venise în spatele meu.

— Mersi, am spus, fără să-l pot privi, căci mă temeam de un nou atac de lașitate din propria mea dorință egoistă de a rămâne cu el.

Ce am devenit? Oare iubirea pentru Shay mă făcuse mai slabă? Mă simțeam de parcă nu aș mai fi avut forță, nimic din ceea ce crezusem mereu că sunt. Eram independentă, cu o voință de fier – aceste trăsături pe care pusesem preț păreau să fi dispărut în ultima săptămână. Eram disperată să mă regăsesc. Trebuia să-i demonstrez lui Ansei și haitei mele că nu-i abandonasem. Dacă nu aș fi făcut asta, nu mi-aș mai fi găsit niciodată liniștea.

Monroe venea cu pași mari din bucătărie.

— Care-i situația?

— Toată lumea e prezentă la datorie, spuse Connor, strecurându-și un pumnal în cizmă.

Monroe dădu din cap.

— Ușa pe care o va deschide Adne dă într-o fundătură de lângă clubul lui Efron. O să pătrundem înăuntru printr-o intrare laterală și o să ne croim drum către temnițe.

— Ce o să facă Adne odată ce ajungeți înăuntru? întrebă Shay. O s-o lăsați singură la portal?

Monroe încuviință cu o înclinare ușoară a capului.

— Dar dacă este atacată? se încruntă Shay. Lasă-mă să mă duc cu ea. O să stau în dreptul portalului, în caz că se întâmplă ceva.

— Nici nu începe vorbă. Nu vei lua parte sub nicio formă la această luptă, Shay. Monroe strânse din dinți și îi zâmbi trist fiicei lui. Iar, dacă o să atace cineva portalul, Adne se poate apăra.

Adne tresări, făcând ochii mari.

— Mulțumesc.

— Cred că o să plâng, spuse Connor, sprijinindu-și capul de umărul lui Ethan.

— Ah, termină, mârâi Ethan, aranjându-și arbaleta care îi atârna pe umăr. Probabil că, oricum, o să murim cu toții într-o oră. Sau chiar în mai puțin.

— Un motiv în plus să prețuim fiecare clipă. Connor se prefăcu a-și șterge câteva lacrimi de pe obraz.

— Adne, aș putea să vorbesc cu tine între patru ochi? întrebă Monroe.

— Nu, în niciun caz. Adne dădu din cap. N-am de gând să te las să-mi ții un discurs siropos, ca de la tată la fiică, doar pentru că am putea să murim. Lasă-mă să-mi fac datoria.

— Nu asta…, începu Monroe, dar Adne îi întoarse spatele.

— Connor. Monroe o privi pe Adne cum își scotea pumnalele de la brâu. Apoi își întoarse privirea către noi. Trebuie să discutăm ceva.

Connor se încruntă, dar îl urmă pe Monroe într-un colț întunecat al încăperii.

— Ah, da, rânji Ethan. La colț cu tine.

Adne îi aruncă o privire peste umăr lui Shay.

— N-ai de gând să încerci să sari prin ușa asta odată ce-o deschid, nu-i așa? Mă întreb dacă n-ar trebui să te pun să juri.

— Ar fi mai bine să nu o faci, zise Ethan. Am mai discutat despre asta. Eu nu-mi pun viața în pericol dacă nu te știu în siguranță. De fapt, de ce nu te duci să te culci?

— O să mă duc sus să am grijă de Ansei după ce plecați, spuse Shay, dar l-am auzit mârâind slab. N-am de gând să mă prefac că nu se întâmplă nimic.

— Cum vrei. Ethan ridică din umeri. Dacă aș fi în locul tău, m-aș duce să mă culc.

— E un gentleman, spre deosebire de tine, spuse Adne, luându-l în brațe pe Shay și lipindu-și buzele de obrazul lui. Mulțumesc, Shay, că îți pasă. Totul o să fie bine.

Brusc, am simțit că îmi vine să mârâi.

— Ai dreptate, chiar nu sunt un gentleman, la naiba, spuse Ethan. Dacă m-ai lua și pe mine așa în brațe, sigur nu te-aș lăsa să pleci cu un simplu sărut pe obraz.

Shay îi aruncă o privire dușmănoasă, frecându-și gâtul, în timp ce obrajii îi căpătau o nuanță rozalie. Adne, văzându-i reacția, începu să chicotească.

M-am uitat la Connor și la Monroe. Nu puteam să-mi dau seama ce se întâmpla, însă amândoi erau foarte agitați. Buzele lui Monroe se mișcau cu rapiditate și avea ceva în mâini. Ce erau alea? Plicuri? Connor își lăsa greutatea corpului de pe un picior pe altul, își trecea mâinile prin păr și dădea din cap. M-am uitat lung la ei, întrebându-mă ce se întâmplase.

În cele din urmă, Monroe îl apucă pe Connor de umeri și puse hârtiile pe pieptul tânărului. Umerii lui Connor se prăbușiră, de parcă s-ar fi dat bătut, oftând din greu. Luă plicurile din mâna lui Monroe și le strecură în buzunarul hainei. Monroe îl mai strânse o dată pe Connor de umăr înainte să se întoarcă spre noi. M-am uitat repede în altă parte, încă nedumerită de ceea ce tocmai se întâmplase.

— Aproape că a terminat, spuse Ethan, în timp ce Monroe se apropia de noi.

M-am întors spre Adne, care se învârtea și sărea în nebunia plăcută a țesutului. Deși o mai văzusem și înainte deschizând portaluri, continuam să mă minunez la vederea modelelor strălucitoare de lumină care se roteau în fața mea.

Am tresărit când am simțit pe cineva lângă mine. Connor stătea în apropiere și o privea tăcut pe Adne care țesea. Orice urmă de voioșie dispăruse de pe chipul lui, care era acum palid și preocupat. M-am uitat la Monroe, întrebându-mă din nou ce se întâmplase între cei doi bărbați.

Am simțit cum începe să-mi clocotească sângele în vine în momentul în care am zărit pâlpâind ce se afla de partea cealaltă a portalului. Am văzut o alee întunecată, mărginită de troiene de zăpadă. Undeva, departe, se vedea un felinar de stradă, care lumina difuz magazinele închise din centrul orașului Vail.

Acasă.

• Capitolul 19 •

De cealaltă parte a portalului era frig. Aerul proaspăt de iarnă îmi șfichiuia pielea. Am tras adânc aer în piept, lăsând vântul înghețat să-mi curețe gâtul. M-am înfiorat până la ultima fibră a ființei și m-am simțit vie. Îmi doream cu disperare să alerg, să urlu, să vânez. Mi-am văzut aburii respirației ridicându-se ca niște rotocoale de fum în fața ochilor mei.

Am aruncat o privire în spatele meu și am văzut silueta încețoșată a lui Shay plimbându-se neliniștit în dreptul portalului. Mi-am dorit să-l pot atinge, să-l pot liniști într-un fel sau altul. Când Monroe ne dăduse ordinul, sărisem prin portal fără să mă uit în urmă, nedorind să las de înțeles că aș fi avut îndoieli privind misiunea noastră. Acum regretam că nu-i oferisem nimic: cel puțin, un zâmbet sau un alt sărut. M-am simțit și mai rău când mi-am dat seama că ultima persoană care îl sărutase fusese Adne. Stătea lângă portal, cu săbiile în poziție de luptă și o expresie liniștită pe chip, în timp ce Connor și Ethan inspectau aleea.

— Nu te temi că lumina s-ar putea vedea? am întrebat, arătând cu degetul înspre portalul care pâlpâia.

— Nu sunt ferestre în zona asta de alee, răspunse Adne. De asta am și ales-o.

Răspunsul ei nu mă liniști prea mult. Deși portalul nu mai era la fel de strălucitor pe cât fusese în timp ce îl țesuse, sărea totuși în ochi, căci sclipea ca o decorațiune de Crăciun.

Cum se apropiau sărbătorile, speram să avem noroc și, în caz că l-ar fi văzut cineva, să creadă că exact asta și era.

— Drum liber, spuse Ethan, apărând de pe aleea întunecată. Nu sunt niciun obstacol și nicio patrulă până la intrarea din spate.

Connor nu scoase niciun cuvânt, scrutând întunericul cu privirea.

— Bine, spuse Monroe. Haideți.

Ethan o luă înainte cu Monroe, iar eu m-am transformat în lup și am înaintat tiptil pe alee, Connor asigurându-ne ariergarda. Inima îmi bătea atât de tare încât urechile mele sensibile de lup aproape că asurziseră și nu-mi venea să cred că tovarășii mei nu auzeau nimic. Niciunul dintre ei nu vorbea și nici nu se uita la mine.

Înaintau tiptil pe coridorul îngust, concentrarea citindu-li-se pe chip.

— Alarmă?

— Nu, răspunse Ethan. E doar încuiată.

— O rezolvăm, spuse Connor, scoțând din buzunar un obiect metalic și îndreptându-se spre ușă.

Ethan își ocupă poziția, păzindu-ne flancurile.

Se auzi un clinchet și un scârțâit, apoi ușa se deschise. Monroe și Connor pătrunseră imediat în încăpere, luându-și poziția de atac.

Nu apăru nimeni.

Se uitară unul la altul, după care ne făcură semn să-i urmăm. Ethan închise ușa în spatele nostru.

Am înaintat pe hol. Mi se strângea stomacul, căci îmi aminteam că, nu demult, pășisem pe acest hol, îndreptându-mă spre biroul lui Efron. Era oare aici stăpânul haitei Năpasta? Mi-am ridicat botul și am adulmecat aerul. Clubul mirosea a rânced și a transpirație și, în plus, simțeam pretutindeni duhoarea bolnăvicios de dulceagă a respirației sucubilor. Mi-am acoperit botul cu labele, încercând să scap de acel amestec îngrozitor.

Din câte îmi dădeam seama, în club nu se simțeau mirosuri noi și nici nu se auzea vreo mișcare. Liniștea și o atmosferă apăsătoare luaseră locul bubuitului basului și luminilor colorate. Nici urmă de dansatoare, sucubi, stripteuse sau *Gardieni.* Singurul sunet care ajungea la urechile mele era zgomotul înfundat al pașilor *Căutătorilor,* care înaintau învăluiți în întuneric. Acea aparentă liniște nu mă calma deloc. Clubul era prea pustiu, prea calm, iar un loc ca Eden se hrănea cu sânge și desfrâu.

— Aici sunt scările, șopti Connor. Stătea în dreptul unei

scări de fier forjat, care cobora în spirală. M-am aplecat peste balustradă și am privit spirala de metal, care cobora spre o prăpastie întunecată.

— Nu e lumină? întrebă Ethan.

— Nu încă, spuse Connor, începând să coboare.

Treptele coborau la nesfârșit. Coturile bruște ale scării mă amețeau. Eram învăluiți în întuneric, lucru care mă făcea să mă simt de parcă m-aș fi învârtit pe loc, cu ochii închiși.

Chiar dacă puteam să văd în întuneric, coborârea mă neliniștea. M-am bucurat când am văzut o lumină pâlpâind în depărtare, strălucind din ce în ce mai puternic pe măsură ce coboram scările, scăldând încăperea într-o nuanță cenușiu-verzuie. Scara în spirală ducea mai departe în subteranele clubului. Aveam senzația că mergeam de o veșnicie. Oare cât de mult coborâsem?

— Aici trebuie să fie, spuse Connor.

Am ajuns, în cele din urmă, la capătul scării și am intrat într-o încăpere care fusese probabil văruită la un moment dat, dar care acum era plină de pânze de păianjen. Connor a mai făcu un pas și o umbră întunecată se azvârli asupra lui din spatele scării, doborându-l la pământ și lăsându-l fără sabie.

În spatele meu, Ethan înjură și se aruncă peste balustradă, în timp ce eu mi-am croit drum pe lângă Monroe, pentru a mă năpusti asupra lupului. Ethan trase cu arbaleta în *Gardianul* care îl doborâse pe Connor la pământ, în timp ce eu îmi înfigeam dinții în coastele lupului. Lupul își arătă colții și încercă să mă muște, dar m-am ferit cu ușurință din calea lui și m-am ghemuit la pământ, pregătită pentru un nou atac.

Când văzu că îi distrăsesem atenția *Gardianului,* Connor scoase o katară de la brâu și o înfipse de câteva ori în stomacul lupului. *Gardianul* scheună, după care începu să gâlgâie. Se prăbuși inert peste Connor. Connor dădu la o parte cadavrul lupului și se ridică în picioare. Ethan stătea cu arbaleta întinsă, gata să tragă, și cerceta încăperea din priviri.

— Doar unul? întrebă Monroe, apropiindu-se de noi cu săbiile scoase din teacă.

— Deocamdată, spuse Ethan, lăsându-și arbaleta jos.

— Ce noroc pe noi! Connor își curăță mâinile de sânge. M-am apropiat de el și m-am uitat lung la lupul care zăcea mort alături. Era un lup mai în vârstă din haita Năpasta, dar îl știam, îl cunoșteam: tatăl lui Sabine.

Mi-am schimbat înfățișarea și am clătinat din cap.

— Ești bine? întrebă Connor.

— Ceva nu-i în regulă, am spus, plimbându-mi privirea prin mica încăpere. Lupul acesta nu trebuia să fie aici.

— Ce vrei să spui? întrebă Monroe. Aș fi surprins dacă nu ar fi *Gardieni* aici să păzească încăperea. De fapt, mă mir că am dat doar peste unul.

— Nu, am spus, încercând să-mi potolesc greața care îmi încerca stomacul. E vorba de lupul acesta… îl știu… îl știam. Nu e paznic pentru Efron; e unul dintre *Gardienii* care patrulează pe munte. La fel ca lupii din haita mea.

— Ar fi putut să le dea alte sarcini, nu? întrebă Ethan.

— Așa ceva nu se obișnuiește, am spus. Nu cu lupii care patrulează pe munte.

— Cred că s-au schimbat multe de când ai plecat, mormăi Connor.

— Poate. Am simțit că mă clatin pe picioare uitându-mă la corpul neînsuflețit al lupului. N-ar trebui să fie aici. Știu că n-ar trebui.

— O să fim cu ochii în patru, Calla, zise Monroe, luându-mă de lângă trupul inert. Dar trebuie să mergem. Ne-a luat mai mult decât am estimat să ajungem aici. N-avem timp de pierdut. Îmi pare rău că era un cunoscut de-al tău.

În spatele scării în spirală era doar o ușă. Connor încercă clanța, după care își scoase șperaclul. Deschise prudent ușa, în spatele căreia se ivi un hol îngust, luminat difuz. Pe hol erau șase uși, câte una la fiecare capăt, și câte două pe lateral. Ușile laterale erau dreptunghiulare, din metal, și aveau câte un vizor îngust la nivelul ochilor.

— Și acum? întrebă Ethan.

— Începem să deschidem ușile, spuse Monroe. Putem să descuiem fiecare câte una, haideți.

— Nu, așteaptă. L-am apucat pe Monroe de braț. Veniți

după mine.

Mi-am schimbat înfățișarea și mi-am lăsat botul în jos, adulmecând. Când am ajuns în dreptul ultimei uși de pe partea dreaptă, am scheunat zgâriind cu ghearele suprafața de metal.

— Asta? întrebă Monroe.

Am scheunat din nou, disperată să trec de ușă. Inima îmi bătea nebunește, în timp ce Monroe se străduia să descuie. Când ușa se dădu de perete, am simțit că nu mai pot respira.

Doi tineri zăceau pe jos, sprijiniți de zid, unul în fața celuilalt, legați cu lanțuri la mâini și la picioare pentru a nu se putea mișca. Stăteau nemișcați, cu ochii închiși. Erau îmbrăcați în zdrențe, ce mai rămăsese din hainele lor. Pantalonii le erau rupți, tricourile, făcute ferfeniță. Aveau fețele pline de vânătăi, carnea umflată, verde, vineție și roșie. Un curcubeu îngrozitor le acoperea pielea.

Lumina din celulă pâlpâia constant, făcând parcă să tremure încăperea.

Am scheunat și am intrat glonț în încăpere.

La auzul strigătului meu, Mason deschise ochii. Își întoarse încet capul și se uită pieziș la mine.

— Nu se poate.

Nev gemu, fără să deschidă ochii.

— Anunță-mă când se termină.

— Calla? Mason se aplecă spre mine, tresărind.

L-am lins pe față și mi-am luat înfățișarea umană ca să-i pot vorbi.

— Mason. Eu sunt. Am venit să te salvez.

— Serios? Mason se uită la mine de parcă aș fi fost rodul imaginației lui.

— Calla? Nev își deschise și el ochii.

— Adică, ea e? Cu adevărat? Mason se ridică, târându-și lanțurile pe podeaua de ciment și atingându-mi fața. Oh, Dumnezeule!

— Poți să mergi? Monroe venise lângă mine, ghemuindu-se la pământ pentru a putea vorbi cu Mason.

— Cine ești tu? Mason se încruntă și își încreți nasul. Hei!

Ești *Căutător*. Ce naiba?

— E în regulă, Mason, am spus, luându-l de mână. Sunt din partea noastră.

— *Căutătorii*? De partea noastră? râse Nev. Poate că nu e ea cu adevărat.

— Ba sunt, am spus repede, dându-mi seama că nu aveam timp de pierdut. Te rog, răspunde-i. Poți să mergi?

— Cred că da, zise Mason, întinzându-și picioarele. N-am mai încercat să fac asta de ceva vreme. Nu vrei să ne spui cum de-ai ajuns aici? Și de ce te ajută *Căutătorii*?

— După ce o să fim la câțiva kilometri distanță de Vail, spuse Connor. Poveștile pot să aștepte.

— Are dreptate, dar vă promit că, mai târziu, totul o să aibă logică.

— Dacă ne scoți din infernul ăsta, nici nu trebuie să aibă logică, spuse Nev, acoperindu-și ochii.

— Nu știu dacă o să pot să te ajut cu ceva, zise Mason. De când ne-au închis aici, n-am mai reușit să mă transform.

— Din cauza lanțurilor, am spus, atingând fierul în care era încătușat. O să poți să te transformi după ce le dăm jos.

— Connor, spuse Monroe, făcând semn înspre Nev. Dezleagă-l.

Monroe îngenunche ca să-l elibereze pe Mason.

— Nu știu dacă e o idee bună, spuse Ethan, uitându-se îngrijorat la cei doi *Gardieni* încătușați.

— Și ce ai de gând să faci? Să tragi cu arbaleta în ei? m-am răstit. Mai știi de ce am venit aici?

— Salvatorii noștri vor să ne omoare? întrebă Mason, băgând de seamă că Ethan își îndreptase arbaleta spre pieptul lui. Frumos.

— Ei bine, se cam potrivește cu ce ni s-a întâmplat în ultima vreme, spuse Nev. Aș minți dacă aș spune că sunt surprins.

— N-o să vă omoare, am spus. M-am uitat urât la Ethan, forțându-l să-și lase încet arma jos.

— Dar dacă…, începu el.

— Dacă e o capcană? am întrebat. Uită-te la ei. Cum crezi

că ar putea lupta în starea asta? Mă tem că nu vom reuși să-i scoatem întregi de aici.

— Și eu sunt de aceeași părere, spuse Connor. Iar eu speram că o să plecăm de aici cu câțiva lupi ca întăriri.

— Dacă e să luptăm, vom lupta, gemu Nev, în momentul în care lanțurile îi căzură de pe brațe. Apoi se transformă în lup, mârâi și înaintă șchiopătând spre Mason.

— Oh, Doamne! Ethan se dădu un pas înapoi și își ridică arbaleta.

— Încetează! am spus. Nu-ți sunt dușmani.

În momentul în care se văzu liber, se transformă și Mason. Cei doi lupi începură să-și dea târcoale, se mirosiră, se linseră, își frecară boturile unul de altul pentru a-și găsi alinare. I-am privit, dorindu-mi din tot sufletul să fac și eu același lucru, dar i-am lăsat să se bucure de momentul regăsirii.

— Uau, mormăi Ethan, în momentul în care Mason își arătă colții și și-i înfipse în umărul lui Nev, lipăind sângele care i se scurgea din rană.

— E OK, am spus încet, o să se vindece dacă fac asta. Apoi pot să lupte alături de noi.

Nev a început să bea sângele care se scurgea din pieptul lui Mason; simțeam puterea legăturii dintre ei în încăpere, vindecându-le rănile și dându-le forță.

— Mă bucur că a funcționat, spuse Connor, simțind, din câte se părea, că tensiunea începea să dispară. Dar trebuie să mergem.

Ethan se încruntă.

— Stați așa.

— Ce e? întrebă Connor.

— Chestia asta cu sângele o să fie o problemă. Ethan se întoarse spre mine. Cum naiba o să-i omorâm pe ceilalți?

M-am încruntat.

— Despre ce vorbești?

— Dacă lupii tăi se regenerează bând sânge, n-o să se vindece de fiecare dată când își înfig colții unul în altul?

M-am abținut din răsputeri să nu-l pocnesc.

— Nu e chiar așa, spuse Monroe.

M-am uitat uimită la el. Poate că, totuși, nu ar fi trebuit să fiu atât de surprinsă de faptul că știa cum se putea vindeca haita, având în vedere că fusese implicat într-o tentativă de revoltă a *Gardienilor*.

L-am fulgerat pe Ethan cu privirea și mi-am pus mâinile în șold.

— Nu vindeci o rană bând, pur și simplu, sânge de *Gardian*. Sângele trebuie să fie oferit în dar, altfel e un sânge ca oricare altul.

— Oferit în dar? Ethan se uită lung la mine.

Mason ascultase conversația noastră. Își luă înfățișarea umană.

— Are dreptate, zise el. Nu poate fi luat. Sângele trebuie oferit pentru a avea efect tămăduitor. Vânătăile de pe chipul lui nu dispăruseră complet, dar începuseră să se vindece. E mult, mult mai bine. Zâmbi și îmi întinse mâna. M-am aruncat în brațele lui.

— Mă bucur că ești în siguranță, spuse el. Am crezut că ai murit.

— Oferit, murmură din nou Ethan, încurcat și surprins în același timp.

Nev își păstră înfățișarea de lup și rămase lângă Mason, de parcă ar fi vrut să-l păzească, dar când i-am zâmbit, dădu din coadă.

Le-am făcut semn *Căutătorilor*.

— Connor, Ethan faceți cunoștință cu Mason și Nev. Monroe este șeful. A mai ajutat *Gardieni* și în trecut.

Mason ridică din sprâncene.

Am clătinat din cap.

— După cum v-am spus, o să vă explic totul mai târziu. Unde sunt ceilalți?

— Nu știu, spuse el. Ne-au tot mutat dintr-un loc în altul, ne-au despărțit, ne-au schimbat locurile. Dar ne-au închis mereu câte doi în celulă. Făcu o pauză și înghiți în sec. Probabil că s-au gândit că o să cedăm mai repede dacă suntem obligați să privim cum un lup din haita noastră e înghițit de câte un strigoi. Eu și Nev stăm de ceva vreme în aceeași

celulă, dar n-am reușit să țin șirul zilelor. Nici nu știu cât timp a trecut de când i-am văzut ultima dată pe ceilalți.

— Crezi că mai sunt în viață? întrebă Monroe.

— Da. Mason oftă. *Păzitorilor* le plac execuțiile publice. Dacă ar mai fi ucis încă un lup, atunci ne-ar fi târât și pe noi să asistăm. Apoi mă privi cu tristețe. Mama ta, Calla, îmi… îmi pare rău…

— Știu, am murmurat, întrerupându-l, căci simțeam cum mi se pune un nod în gât. Ansei mi-a spus. Ne-a găsit.

— E bine? Mason se albi la chip. Ce i-au făcut lui…

— Nu e într-o stare prea bună, am spus, dar e în siguranță.

— Ai spus că v-au mutat din celulă în celulă, ne întrerupse Monroe. Unde?

— Sunt patru celule aici jos, răspunse Mason. Fiecare dă în Cameră.

— Ce e Camera? întrebă Ethan.

— E locul în care violența devine spectacol, răspunse Mason, zâmbind sumbru. Am compus un cântec despre asta în minte. Așa, ca să-mi treacă timpul mai repede. Acolo au ucis-o pe Naomi.

Mason m-a luat de mână când văzu că tresar.

— Și unde i-au pedepsit pe Ansei și… pe Ren.

Când rosti numele lui Ren, se uită întrebător în ochii mei. Am simțit că îmi clocotește sângele în vine, că inima îmi bate din ce în ce mai repede, căci simțeam nevoia să-l găsesc.

— Trebuie să verificăm și în celelalte celule, zise Monroe și am simțit în vocea lui aceeași nevoie presantă. Haideți.

Connor verifică și ultima celulă de pe hol, care era tot goală. Mason și Nev erau singurii prizonieri de acolo.

— Cred că nu ne-a mai rămas decât să încercăm ușa numărul cinci, spuse Connor, îndreptându-se înspre ușa aflată în celălalt capăt al holului.

Lupul de lângă Mason, care avea blana tărcată în nuanțe de gri ca oțelul și arămiu, începu să mârâie.

— Ce nu-i place câinelui tău de pază? întrebă Ethan.

Monroe îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Fără supărare, a adăugat repede Ethan.

— Ușa dă în Cameră, spuse Mason, iar mâinile începură să-i tremure.

— Mai există altă cale de acces în celelalte celule? întrebă Monroe.

Mason clătină din cap.

— Deschide ușa, Connor, zise Monroe.

• Capitolul 20 •

Camera nu avea panouri cu neon pe tavan. În schimb, de jur împrejurul încăperii erau așezate o mulțime de lămpi cu ulei, ale căror flăcări pâlpâiau și tremurau, ca o avertizare sumbră. Acel spațiu uriaș, scăldat în lumină galbenă ca razele soarelui la asfințit, se căsca asemenea unor fălci hulpave. Inima îmi bătea atât de tare încât aveam impresia că mi se lovește de coaste.

— Ne-am întors în timp sau așa ceva? întrebă Connor.

— Ori asta, ori ne aflăm pe scena celui mai deprimant festival renascentist din lume, spuse Ethan, intrând în încăpere cu arbaleta pregătită.

Am aruncat o privire în jur și am încercat să-mi stăpânesc stomacul, care amenința să îmi ajungă în gât. Aveau dreptate. Spre deosebire de celulele moderne și sterile, această încăpere era construită din lespezi de piatră, așezate una peste cealaltă, ca niște mormane de limacși de un cenușiu murdar, ce păreau veșnic umede. Spațiul luminat difuz era complet gol, cu excepția unei estrade, o imitație jalnică de altar gotic, ce ieșea în afară dintr-unul dintre pereți. În peretele de piatră din spatele estradei fuseseră scrijelite niște cuvinte.

Voi, ce intrați aici, lăsați orice speranță.
Dante.

M-am înfiorat, aducându-mi aminte de imaginile înfățișând infernul care acopereau pereții biroului lui Efron de la etaj și care probabil că erau produse în această încăpere. Camera mirosea a mucegai, a urină și… sânge. Atât de mult sânge. Am simțit că mi se înmoaie genunchii. Mirosul era copleșitor. Miasma morții îmi umplu plămânii, întorcându-mi stomacul pe dos. Mason mă prinse de braț, ajutându-mă să-mi regăsesc echilibrul.

— Știu, spuse.

Îmi tot întorceam privirea spre estradă, deși încercam să o ignor. Mama fusese ucisă acolo. Ucisă de Emile Laroche, în timp ce tatăl meu fusese silit să privească. Fratele meu fusese mutilat tot acolo. Și Ren. Oare ce îi făcuseră lui Ren? Lacrimile mi se prelingeau pe obraji. Monroe își trecu degetele pe chipul meu și șterse lacrimile sărate.

— Într-o bună zi, locul ăsta o să fie distrus, piatră cu piatră, spuse el. Pentru asta luptăm.

Am încuviințat dând ușor din cap, căci nu mai puteam să vorbesc.

— Fiecare perete al încăperii dă către un șir de celule, zise Mason, arătând cu degetul spre cea mai apropiată ușă – identicii cu aceea prin care tocmai intraserăm.

— E mereu pustiu pe aici? întrebă Monroe, iar ecoul vocii lui se făcu auzit în Camera cavernoasă, accentuând parcă întrebarea.

— De câte ori am fost eu aici, nu era, spuse Mason. Plină de *Gardieni* care așteptau sentințele *Păzitorilor*.

— Nu-mi place, zise Ethan.

— Nici mie, spuse Monroe, uitându-se la mine. Poți să ne conduci la ceilalți?

Am tras aer în piept și aproape că am vomitat. Mirosul torturii mustea în podele. M-am simțit de parcă încercam să depistez un miros într-un maldăr de cadavre intrate în putrefacție. Greața mă făcu să mă clatin.

— Nu aici, am spus. Poate sunt în celule, precum aceea din care am venit.

— Trebuie să ne mișcăm cât de repede posibil, spuse Monroe. Connor, Ethan și lupii, țineți de șase cât timp încerc eu ușile.

Ne-am îndreptat mai întâi spre sud. Monroe descuie ușa, în timp ce Connor și Ethan stăteau cu ochii în patru, atenți la orice posibilă ambuscadă. Atât Mason, cât și Nev se transformaseră în lupi și dădeau târcoale grupului nostru, adulmecând aerul, cu urechile ciulite și colții dezveliți, rezistând asaltului de mirosuri violente din jurul nostru.

Monroe deschise ușa și l-am urmat înăuntru. Deși

neplăcute, duhorile din celulă nu mă copleșeau. Am făcut câțiva pași, înainte de a mă transforma în om.

— Asta-i goală, am spus. Următoarea.

— N-ați avut noroc? întrebă Ethan când am revenit în Cameră.

Monroe clătină din cap.

— Care-i următoarea? întrebă Connor, relaxându-și umerii și privind fiecare punct de acces din încăpere.

— Spre vest, spuse Monroe, traversând încăperea.

Am mai aruncat o privire prin cameră. Din moment ce Monroe ne ordonase să mergem la vest, ultima celulă în care aveam să pătrundem, dacă nu găseam nimic în celelalte, avea să fie cea din nord. Aceasta din urmă era cea mai apropiată de altar – și nu voiam să calc pe pietrele pătate de sângele mamei. Oare urmele sângelui ei ieșeau în evidență pe lespezi? Oare aveam să cedez cu totul dacă aveam să-i simt mirosul pe acele pietre?

Mi-am luat ochii de la estradă și am avut impresia că văd ceva mișcându-se pe tavan, de parcă acesta s-ar fi cutremurat. M-am oprit și am scrutat întunericul cu privirea.

— Calla? Ethan se opri lângă mine.

Am așteptat, cu ochii ațintiți asupra locului în care mi se păruse că văzusem mișcarea. Nu erau decât umbre. Eram cu nervii întinși la maximum și începusem să am halucinații.

— Nu-i nimic, am spus, luând-o la fugă după Monroe.

Când am ajuns în dreptul ușii din sud, Nev scheună și începu să hârșâie cu laba între pragul ușii și podea.

— Ce este? întrebă Monroe.

Nev își schimbă înfățișarea.

— Simt mirosul lui Sabine. Este acolo înăuntru. Mai sunt și alți lupi.

Mason scheună și se roti în cerc, cu capul plecat.

— Câți mai sunt?

Connor strânse săbiile în mână.

— Nu sunt sigur, spuse Nev. Dar mai sunt și alții, în afară de Sabine.

— Dar restul haitei? am întrebat. Ren e înăuntru?

— Dacă e, ceilalți lupi îi acoperă mirosul, răspunse Nev. Nu-l simt.

— Dar simți mirosul lui Sabine? se încruntă Ethan.

— Miroase a iasomie – are un miros mai special. E ușor de recunoscut, chiar și în mulțime.

— Ăăă… bine, spuse Ethan, făcând ochii mari de curiozitate. Iasomie?

— Putem să discutăm mai târziu despre parfumuri? se răsti Connor. Presupun că, dacă intrăm pe ușa asta, va trebui să luptăm.

— Suntem gata, spuse Nev, transformându-se la loc în lup. Mârâi, iar blana i se zbârli.

— O să deschid ușa acum, zise Monroe. Fiți pregătiți pentru orice.

Încuietoarea păcăni și ușa se deschise. Mi-am schimbat înfățișarea, iar blana mi se zburli.

Coridorul era gol și se asemăna cu cele pe care deja le inspectasem.

— Care ușă? șopti Monroe, uitându-se la Nev.

Nev trecu pe lângă primele două celule adulmecând, cu botul aproape de podea. Mason se oprise cu urechile ciulite.

Poposi în dreptul ultimei uși și se uită la Monroe, care încuviință din cap. Connor și Ethan își ridicară armele, în timp ce Monroe apăsă clanța. Șovăi, uitându-se la ceilalți.

Nu-i încuiată, am citit pe buzele lui.

Căutătorii schimbară o privire hotărâtă, pregătindu-se, în timp ce Monroe dădu ușa de perete.

Am auzit mârâituri și doi lupi Năpasta mai în vârstă săriră din celulă. Primul se azvârli asupra lui Connor, scheunând în momentul în care *Căutătorul* își înfipse pumnalul între coastele lui. Două săgeți din arbaleta lui Ethan străpunseră pieptul celui de-al doilea lup. Acesta aterizâ pe pământ, scâncind, dar reușind să-și păstreze echilibrul, după care sări, gata să atace din nou. Mason se aruncă asupra lupului rănit. Se rostogoliră pe podea, mușcând unul din celălalt, un vârtej nebun de dinți și de gheare. Nev sări să-l ajute pe Mason.

Ethan se aplecă și intră în încăpere.

— Du-te după el, Calla, spuse Monroe. Dacă lupii tăi sunt înăuntru, trebuie să-i convingi că suntem de partea lor.

Am încuviințat din cap și m-am strecurat în celulă. Ethan se uita în jos, spre un al treilea lup Năpastă, care se ghemuise la pământ în dreptul unui trup ce zăcea nemișcat lângă perete. Am văzut pletele negre răvășite pe podea, liniile arcuite ale picioarelor subțiri acoperite de ceea ce fusese cândva o rochie. Sabine. Nu mișca. Îmi îngheță brusc sângele în vine. Oare era moartă?

— Calla?

Când mi-am auzit numele, am avut impresia că inima o să-mi sară din piept. Bryn se uita lung la mine, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Era legată în lanțuri de perete, exact la fel cum fuseseră Nev și Mason. Slăbise și era trasă la față, rochia îi era numai zdrențe, dar mai puțin decât cea purtată de Sabine. Am înghițit cu greu când mi-am dat seama că erau în aceleași rochii sau, mai degrabă, ce mai rămăsese din ele, pe care le purtaseră în noaptea uniunii.

Am scheunat și m-am îndreptat spre ea, dar m-am oprit când l-am auzit pe Ethan vorbind pe un ton grav.

— Dacă îți cunoști interesul, ai face bine să te îndepărtezi de fată, spuse el, îndreptându-și arcul spre lupul care mârâia în fața lui Sabine.

Lupul își dădu urechile pe spate și îl țintui pe Ethan cu privirea. Se aplecă peste Sabine și își apropie colții de gâtul ei. Îi auzeam plăcerea bolnavă în mârâitul gutural, monoton.

Ea gemu încet și deschise ochii. Deși la început m-am simțit ușurată să văd că încă trăiește, m-am îngrozit în momentul în care lupul își lăsă botul în jos și îi prinse gâtul între fălci.

— Calla, trebuie să faci ceva! strigă Bryn, zbătându-se în lanțuri. Efron le-a ordonat lupilor din Năpasta s-o ucidă dacă cineva încearcă să ne salveze.

M-am întors și mi-am concentrat atenția asupra lupului.

Ethan pornise deja la atac. Cu un strigăt, își aruncă arbaleta și se năpusti asupra lupului uimit. Omul și *Gardianul* se rostogoliră la pământ. Ethan înjură în momentul în care lupul își înfipse colții adânc în umărul lui. Am fugit spre ei. Lupul

încercă să atace din nou, concentrându-și toată atenția asupra lui Ethan. Fălcile mele îl apucară de umăr. Sângele țâșni și am auzit cum i se zdrobesc oasele între dinți. *Gardianul* scheună și se întoarse spre mine, gata să mă atace. M-am rostogolit pe podea, evitându-i mușcătura. Ethan avea nevoie doar de o fracțiune de secundă de neatenție. Își scoase pumnalul, se strecură pe sub lup și înfipse lama cuțitului în gâtul lui. Lupul începu să tremure ușor, apoi se liniști. Corpul lui neînsuflețit se prăbuși la pământ, când Ethan își smulse pumnalul din gâtul lui.

Sabine își duse mâna la gât, uitându-se lung la Ethan. El se apropie și o atinse cu blândețe pe braț.

— Ești rănită? o întrebă el, studiind-o din cap până în picioare.

Apoi se întoarse, îmbujorându-se când își dădu seama ca zdrențele cu care era îmbrăcată nu acopereau prea mult.

— Nu, șopti ea, fără să-și ia ochii de la el. Cine ești?

— Ethan, zise el, dregându-și glasul și neștiind prea bine unde să se uite. Sunt aici să te ajut.

Ea trase adânc aer în piept.

— Ești *Căutător*.

El dădu din cap, uitându-se, în cele din urmă, în ochii ei.

— Dar sunt de partea ta.

Aproape că m-am înecat, și nu din cauza sângelui din gurii, ci pentru că nu-mi imaginasem vreodată că Ethan ar fi putut sa rostească acele cuvinte.

— Am crezut c-o să mor. Lacrimile i se scurgeau pe obraz. Eram convinsă. Mi-a zis că n-o să-l părăsesc cât trăiesc.

— Cine a zis? întrebă Ethan, apropiindu-se încet de ea și ștergându-i o lacrimă. Am băgat de seamă că îi tremurau mâinile.

De data aceasta răspunse Bryn:

— Efron.

— Efron Năpasta?

De parcă atunci și-ar fi adus aminte de el, Ethan își trase mâna și se întoarse către Bryn.

— *Păzitorul.*

Ea dădu din cap.

— Îi place… s-o știe pe Sabine aproape de el. Cred că a luat alegerea ei ca pe un afront personal.

— Cum adică aproape? se încruntă Ethan.

Sabine se uită în ochii lui și am avut impresia că se petrece ceva între ei. Ethan își încleștă pumnii.

— Să-l ia naiba de nenorocit.

Sabine își feri privirea și o altă lacrimă i se scurse pe obraz.

Mi-am schimbat înfățișarea și am făcut un pas spre Sabine.

— Ce alegere?

— Mi-a spus că pot depune un nou jurământ de fidelitate, șopti ea, în timp ce un șuvoi de lacrimi îi uda acum chipul. Că m-aș putea întoarce în haita lui Emile dacă te-aș denunța pe tine și pe lupii tăi.

O alegere. Eu sau *Păzitorii*. M-am înfiorat.

— N-am vrut, continuă Sabine, făcând o grimasă și ștergându-și obrajii umezi. Nu știu de ce ai plecat, Calla, dar ce i-au făcut lui Ansei… Știam că aveau să le facă același lucru și lui Mason, și lui Bryn. Nu puteam să iau parte la așa ceva.

— Efron s-a răzbunat foarte tare pe ea, spuse Bryn. Strigoii au venit aici în fiecare zi. Doar pentru ea. Cu mine au avut mai puțină treabă. Să fi venit de patru, poate de cinci ori. Am scăpat ieftin.

— N-aș spune asta, zise Sabine și zâmbi slăbită. O dată e suficient.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta.

Am îngenuncheat lângă Bryn, iar ea mă strânse atât de tare în brațe încât am rămas fără aer.

— Mă bucur că ești în viață.

— Îmi pare atât de rău, am șoptit din nou, fiori de groază trecându-mi pe șira spinării. Fusesem și eu prizonieră, dar, cel puțin, fusesem în siguranță, se purtaseră frumos cu mine și nu suferisem așa cum suferiseră lupii mei din prima zi a plecării mele din Vail.

— Nu, spuse ea. Nu tu ai făcut asta. Ei sunt vinovați.

— Știu, dar…

Mă întrerupse, vorbindu-mi cu glas sugrumat:

— Cal, nu știu ce i-au făcut lui Ansei după ce l-au rănit. Cred că…

— Nu. Am prins-o de umeri, obligând-o să mă privească în ochi. Știu ce i-au făcut, Bryn. E îngrozitor, dar n-a murit. E în siguranță. Ne-a găsit pe mine și pe Shay.

— Da?

Îi tremura vocea, făcuse ochii mari, disperată să dea crezare spuselor mele.

— Îți jur că-l vei vedea imediat ce vom ajunge la Denver. Connor intră valvârtej în celulă, de pe săbiile lui prelingându-se sânge. Mason și Nev erau în spatele lui, cu boturile la fel de sângerii ca lamele lui Connor.

— Totul e în regulă aici?

— Da, răspunse Ethan. Poți să-i dai alea jos? Făcu semn spre încheieturile încătușate ale lui Bryn, după care se întoarse la Sabine. Mă ocup eu de astea.

Mason îl urmă pe Connor lângă Bryn. Își schimbă înfățișarea și își mușcă mâna, lăsând-o să-i bea sângele, în timp ce Connor o elibera. Ethan îi făcu loc lui Nev, care îngenunche lângă Sabine.

— Ești bine? șopti Nev, întinzându-i mâna.

— Nu prea, spuse ea, înfigându-și dinții în carnea lui.

Ethan îi supraveghea și o privea pe Sabine, care începea să-și revină la viață. L-am auzit răsuflând ușurat când fata își ridică privirea și zâmbi.

— Cum te simți acum? murmură el.

— O să fiu bine, zise ea cu glas timid, așa cum n-o mai văzusem niciodată pe Sabine. Se ridică și îl privi în ochi. Mi-ai salvat viața.

Acum venise rândul lui Ethan să-i ocolească privirea.

— Eu, ăăă… Se scărpină în creștet, căutându-și cuvintele.

Eliberată din lanțuri, Sabine se aplecă spre Ethan și își încolăci brațele în jurul gâtului lui, strângându-l într-o îmbrățișare.

— Mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc din suflet.

Brațele lui deveniră rigide, iar mușchii i se relaxară de abia în momentul în care Sabine își desfăcu brațele din jurul lui. Își

lipi, pentru o secundă, obrazul de părul ei.

— Iasomie, murmură.

— Poftim? întrebă Sabine, uitându-se la el.

Își drese glasul:

— Cu plăcere.

— Până și un *Căutător,* chicoti Nev. Doar tu ai fi putut să faci asta, Sabine, jur.

— Despre ce vorbești? Sabine îl privi încruntată pe Nev.

Acesta rânji.

— Nu contează, spuse repede Ethan, dregându-și glasul și aruncându-i o privire rece lui Nev. Se eliberă din brațele ei și se ridică în picioare. Sabine zâmbi din nou, doar pentru el. Ethan păru vrăjit.

Nev chicoti și clătină din cap.

— Ce-i așa amuzant? întrebă Sabine, în timp ce Nev o ajuta să se ridice.

Monroe se ivi în pragul ușii înainte ca Nev să apuce să răspundă.

— Pe cine ați găsit?

— Încă doi, am spus, făcând semn către fete. Pe Bryn și pe Sabine.

Păru oarecum dezamăgit.

— Nici urmă de restul?

Am clătinat din cap, căci știam că era la fel de disperat ca mine. Nu-l găsisem pe Ren. Mă întrebam dacă aveam să-l găsim vreodată.

— Dacă s-au vindecat, trebuie să plecăm, spuse Monroe. Trebuie să-i căutăm și pe ceilalți.

— Putem să mai facem față încă unei ambuscade? întrebă Connor. E clar că *Păzitorii* ne așteptau; primul grup ar putea fi doar începutul. Următoarea luptă ar putea fi mult, mult mai cruntă.

— Terminăm ce-am început, spuse Monroe. Iar numărul nostru s-a dublat.

Connor deschise gura gata să protesteze, dar Monroe clătina din cap.

— O să terminăm ce-am început, repetă el.

Îmi întoarse spatele fără să mai aștepte un răspuns din partea lui Connor și începu să se îndepărteze grăbit pe coridor.

• Capitolul 21 •

Bryn mă luă de mână, sprijinindu-se de mine în timp ce ieșeam din celulă.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Cal, spuse ea. Nu credeam că o să te mai văd vreodată.

— Și mie mi-a fost dor de tine, am zis, deși nu mă simțeam demnă de afecțiunea ei. Suferise atât de mult așteptându-mă să mă întorc. Suferiseră cu toții.

— Ar fi mai bine să stau pe propriile picioare, zise ea.

Îmi zâmbi înainte de a se transforma într-un lup cu blana arămie. Se alătură celorlalți, care alergau unul lângă altul, hârjonindu-se, mirosindu-se și dând din coadă.

Ethan și Connor îi priveau pe tinerii lupi stabilind legăturile haitei. Păreau nedumeriți. Am presupus că încercau să-și dea seama cum își arătau afecțiunea, loialitatea, chiar și spiritul ludic, dușmanii lor de moarte. *Căutătorii* crezuseră întotdeauna că *Gardienii* nu cunosc aceste sentimente, tipic umane. Numai Monroe nu părea surprins de comportamentul lupilor. O luă înainte, condus de un singur scop.

Am ieșit din încăpere și ne-am îndreptat spre celula aflată la nord. Altarul se ivea în fața noastră, iar mirosul de sânge, vechi, dar și proaspăt, devenea din ce în ce mai puternic. Duhoarea puternică, agonia așezată în straturi mă învăluiau și îmi începoșau vederea. M-am împiedicat îngrețoșată în timp ce ne apropiam de structura de piatră. Violențele la care fusese martor acest loc musteau parcă din podele și din pereți. Mi-am plecat capul și am vrut să-mi astup urechile. Aveam impresia că auzeam pipetele mamei. Connor mă prinse de umăr și mă ajută să-mi păstrez echilibrul.

— Rezistă, murmură el.

Am dat din cap și am încercat să nu mă mai uit la petele de pe altarul hidos.

Monroe descuie ușa celulei. O întredeschise și mi se păru din nou că văd ceva cu coada ochiului. La fel ca și înainte, am

zării o umbră mișcându-se de-abia vizibil în întuneric.

— Așteaptă.

L-am prins pe Monroe de braț.

— Ce s-a întâmplat, Calla? întrebă el, uitându-se la mine.

Am rămas cu ochii ațintiți asupra locului în care mi se păruse că văd mișcare. Apoi l-am văzut.

Un gargui.

Acum nu se mai mișca deloc. Părea o simplă statuie cocoțau pe friza de piatră care înconjura tavanul, dar instinctele îmi spuneau că era mai mult de atât.

— Ethan. Am arătat cu degetul spre creatură, șoptind. Trage în chestia aia. Acum.

— E o statuie. Se încruntă. E înfiorătoare, dar n-o să-mi irosesc săgețile pe ea.

— Trage în ea.

Se uită la mine preț de o clipă, după care trase cu arcul. Săgeata merse direct la țintă. Ethan scoase o înjurătură când văzu că săgeata nu ricoșă din monstrul de piatră, ci se implântă adânc în carne vie. Garguiul țipă, piatra trezindu-se la viață.

— Ce dracu'!

Connor făcu un salt în spate în momentul în care creatura își luă zborul de pe friză, îndreptându-se spre noi.

Mi-am acoperit urechile, căci am avut impresia că timpanele aveau să mi se spargă din cauza țipătului îngrozitor al creaturii. Bryn mârâi și sări spre gargui. Uimită de curajul ei, creatura se opri țipând indignată. Bryn își înfipse dinții într-una dintre aripi, iar garguiul se prăbuși la podea, în vreme ce din rănile adânci i se prelingea un sânge lăptos de culoare cenușie. Sabine sări pe pieptul creaturii și o pironi de altar. Bryn atacă din nou și, de data aceasta, o mușcă cu furie de cap, rupându-i gâtul. Am auzii oasele garguiului trosnind când i se frânse gâtul.

— A stat tot timpul cu ochii pe noi, am spus în șoaptă.

— Mai sunt și alții? întrebă Connor, plimbându-și privirea prin încăpere.

— Nu, dar Calla are dreptate. Probabil că ne-a urmărit

fiecare mișcare de când am ajuns aici, spuse Monroe. Și cred că tocmai am declanșat alarma.

Am înlemnit cu toții, asimilând înțelesul cuvintelor lui Monroe. Tăcerea noastră a fost întâmpinată în depărtare de un sunet asemănător bătăilor slabe ale unor tobe. Apoi se auziră zgârieturile ghearelor pe fier și sunetul unor pași care coborau scările. Bătăile tobelor răsunau din ce în ce mai tare, pe măsură ce inamicii noștri coborau de la etajele superioare ale clubului.

— Vin după noi, zise Monroe, uitându-se la ușa prin care ar fi trebuit să ieșim din temniță și să ajungem înapoi la scări.

— Mai știți vreo altă cale de ieșire? întrebă Connor, privindu-i pe lupi. *Gardienii* se uitară unii la alții. Sabine scheună, după care își schimbă înfățișarea.

— Niciunul dintre noi n-a văzut altă ieșire, spuse ea. Pe aici am fost aduși. Îmi pare rău.

Ochii ei poposiră asupra lui Ethan în timp ce-și cerea scuze.

— Atunci, suntem blocați aici, spuse el, uitându-se lung la Sabine, de parcă ar fi pus în balanță opțiunile privind modul în care ar fi vrut să-și petreacă ultimele clipe pe pământ.

— Restul haitei trebuie să fie în celula asta, spuse Monroe. Dacă îi eliberăm, o să reușim să ne luptăm. Poate chiar să ieșim de aici.

— N-o să reușim toți, spuse Connor.

— N-avem altă opțiune, zise Monroe.

— Are dreptate. Ethan își încărcă arbaleta. A venit vremea să ne luptăm pentru ultima oară. Am știut întotdeauna că o să vină și ziua asta.

— Nu, spuse Sabine. N-o să mor aici. N-o să-i dau lui Efron satisfacția asta.

Își luă înfățișarea de lup și începu să urle. Restul lupilor își ridicară boturile și se alăturară strigătului ei de luptă. *Gardienii* care veneau de la etajele de mai sus le răspunseseră, urlând sfidător.

Urletele lupilor le insuflară curaj *Căutătorilor* deznădăjduiți.

— O să blochez ușa! spuse Connor, traversând încăperea în goană. Dacă asta e, într-adevăr, singura cale de intrare, o să

câștigăm niște timp.

— Bine gândit, zise Monroe. Ethan, ajută-i pe Connor și pe lupi. Încercați să-i țineți la distanță. Calla, tu vino cu mine.

L-am urmat pe Monroe în celulă. Am aruncat o privire în spate și i-am văzut pe lupii mei înconjurându-i pe Connor și pe Ethan, care încercau să blocheze intrarea estică a temniței. Am tras încet aer în piept și m-am înfiorat. Dincolo de mirosul metalic al ușii celulei, simțeam o mireasmă de lemn ars ridicându-se în aer.

— Ce e? întrebă Monroe.

— E aici, am șoptit.

Un urlet din alt colț al închisorii reverberă în pereții celulei. Mi se zburli părul de pe spate. Recunoșteam strigătul – Mason țipa după ajutor. Nev îi răspunse câteva secunde mai târziu. Monroe se uită la mine. Am auzit sunetul ghearelor zgâriind lespezile de piatră, urmat de lătrături și de mârâieli.

— *Gardieni,* am spus. Au intrat.

— Găsește-l. Spune-i că venim. Mă duc să vorbesc cu ceilalți să le spun să-i țină departe de locul acesta – și mă întorc după tine și după restul haitei tale. Îți promit.

Am dat ușor din cap și am încercat să-mi domolesc frica.

Monroe își scoase săbiile și o luă la goană spre Cameră.

Mirosul venea din spatele unei uși aflate pe partea stângă a coridorului. Să fie descuiat, te rog. Te rog.

Am apăsat clanța și ușa s-a deschis. Celula era mai mare decât celelalte. Spațiul gol, căptușit cu metal, era spațios și luminat de neoane care zumzăiau pe tavan. I-am simțit mirosul înainte să-l văd. Parfumul cald de lemn de santal și mirosul mai aspru de piele îmi făcură inima să se strângă. Am înaintat în grabă, fără să mai stau pe gânduri, alergând spre o siluetă care stătea ghemuită în colțul îndepărtat al camerei.

— Ren! Mi-am încolăcit brațele în jurul umerilor lui, lipindu-l de mine.

— Calla, murmură el. Își lipi fruntea de gâtul meu și mă strânse de mijloc.

— Ești rănit? am șoptit eu, ținându-l în continuare aproape de mine, răsuflând ușurată că îl știam în viață.

— Nu.

— Slavă Domnului.

M-am dat ușor înapoi, recăpătându-mi sufletul. Inima îmi bătea atât de tare, încât de abia dacă îmi auzeam propriile cuvinte.

— N-avem mult timp. Nu-ți pot explica acum totul. Trebuie să ieșim de aici.

Ren se uită la mine și, brusc, mă trase spre el, lipindu-mă de trupul lui. Își lipi buzele de ale mele, fierbinte, arzându-mi pielea. Mă năpădiră amintirile și am simțit că mă înec în acea mare de sentimente.

Ren.

Acesta era Ren, așa cum îl știam eu. Cel care urma să-mi fie partener. Tânărul alfa al haitei Năpasta. Rivalul și prietenul meu. Cel care avea să conducă haita alături de mine. Un războinic ca mine. Un lup ca mine.

L-am sărutat și eu și am simțit lacrimile arzându-mi în ochi. Mi-am adus aminte de trecut și mi-am lipit trupul și mai mult de al lui. Nu știam ce să cred, ce să simt. Știam doar că era tare bine să fiu din nou cu el. Lipindu-mă de el, mă simțeam bântuită de destinul pe care îl anticipasem, dar care nu fusese împlinit. De vremurile în care nu știam că minciunile erau minciuni. Când aveam impresia că îmi înțelegeam locul pe această lume. O mică parte din mine încă își dorea cu ardoare să mai aibă acea certitudine, încă tânjea la viața pe care ar fi putut s-o aibă înainte ca universul meu să se transforme în haos.

Se trase înapoi și se uită lung la mine. Ridicându-și mâna, își plimbă degetele pe chipul meu. Mă luă de mână. Degetele lui se opriră pe inelul împletit din aur alb.

— Lângă mine, murmură el. Locul tău e lângă mine.

Nodul care mi se pusese în gât era dureros, nu mă lăsa să vorbesc, dar, oricum, nu mi-aș fi găsit cuvintele. Câte promisiuni făcusem, pe care mai apoi le încălcasem? Oare câte lucruri îi răpisem în momentul în care plecasem de lângă el?

Mă sărută din nou, de data aceasta cu blândețe. Buzele lui se plimbară pe maxilarul meu și apoi coborâră pe gât. Mă

trase și mai aproape de el și îmi șopti la ureche:

— Mi-au spus că o să vii. Nu i-am crezut, dar acum ești aici.

În momentul în care rosti acele cuvinte, vârtejul de sentimente în care mă lăsasem prinsă se liniști, aruncându-mă brusc în prezent.

Mi-au spus că o să vii.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat mai bine la el. Era aici. Era viu, în aceeași încăpere cu mine. Dar, spre deosebire de ceilalți, nu era rănit. Nu era tras la față din cauza suferințelor la care fusese supus, nu era slăbit de durere și de foame. Hainele nu-i erau nici sfâșiate, nici murdare. Avea același miros, care îmi era atât de cunoscut, cald și masculin, dar nu era pângărit de vomă, sânge sau mizerie. M-am uitat la brațele lui. Nu era legat în lanțuri. Și era singur.

Un val rece de frică îmi înfioră pielea.

— Ren? am șoptit.

Aveam senzația că inima începea să-mi țipe pe măsură ce, în minte, puneam cap la cap toate acele lucruri neliniștitoare.

Se aplecă spre mine, sărutându-mi lobul urechii.

— Mi-a fost dor de tine, Lily. Atât de dor, murmură, strângându-mă puternic de brațe. Îmi pare rău.

Brusc, am simțit că zbor prin aer și am ajuns în partea opusă a celulei. M-am izbit cu capul de perete și, preț de o clipă, n-am mai văzut nimic. Trupul mi se înmuie și am început să alunec spre podea. Degetele lui se înfigeau în brațele mele și mă ridicau de pe jos. Simțeam respirația fierbinte a lui Ren pe pielea mea. Îmi zdrobi buzele într-un sărut, dar, de data aceasta, am simțit gustul sângelui. Mi-am tras capul și am icnit, zbătându-mă să-mi recapăt echilibrul și vederea.

— Ren, încetează, te rog. Mi-am pus mâinile pe umerii lui și am încercat să-l dau la o parte. Ce faci?

Mă privi fix și am văzut că avea maxilarul încleștat și că mă privea încordat. Irișii lui întunecați musteau de furie și de tristețe.

— Nu vreau asta, nu mi-am dorit niciodată asta, spuse el

printre dinți. N-am de ales. Tu nu mi-ai dat de ales.

Mă izbi din nou de zid și am simțit că plămânii mi se golesc de aer. Preț de o clipă, șovăi, se uită lung la mine și, cu toate că aproape îmi zdrobea brațele în strânsoarea lui, am văzut tristețea din ochii lui.

— Asta e singura cale. Avea vocea sugrumată, de parcă și el ar fi dorit cu disperare să nu creadă propriile cuvinte. Ești partenera mea. Datoria mea e să te aduc înapoi. Să te fac să rămâi. Mi-au spus că trebuie să fac asta.

M-am uitat lung la el.

— Ce să faci?

— Să te distrug.

• Capitolul 22 •

Ren mă lipi de oțelul rece al peretelui celulei și îmi despărți coapsele cu genunchii.

Șocul mă lăsase fără pic de putere în membre. Nu reușeam să găsesc forța de a-mi schimba înfățișarea. Asta nu se poale întâmpla.

— Oh, Dumnezeule, Ren, nu, abia dacă am reușit să șoptesc în timp ce-l priveam pe Ren.

Nu-1 mai recunoșteam pe băiatul din fața mea, cu ochii înnebuniți și îndurerați, care voia cu tot dinadinsul să-mi facă rău. Am simțit cum teroarea pune stăpânire pe mine așa cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Nu voisem să cred că o asemenea schimbare era posibilă, dar degetele lui mă strângeau atât de tare de încheieturi încât îmi venea să urlu. Simțeam gustul sângelui în gură. Dinții lui îmi sfâșiaseră buzele.

Oare Ren le aparține acum *Păzitorilor*?

Tremuram din tot corpul și îmi era greață. Reușeam să stau în picioare doar pentru că Ren mă ținea pironită de perete. Frenezia din ochii lui mă înspăimânta și mă făcea să-mi dau seama că fiecare alegere a lui era alimentată de suferință și de durere.

— Nu trebuie să faci nimic, Renier. O voce calmă, dar hotărâtă se auzi din dreptul ușii celulei. Dă-i drumul.

Ren își arăta deja colții, în timp ce Monroe înainta încet spre noi. Avea câte o sabie în fiecare mână și le ținea cu vârfurile îndreptate în jos.

— Poți să alegi, spuse el, pe un ton la fel de calm. Pleacă de aici, lasă toate astea în urmă. Poți veni cu noi.

— Cu voi? *Căutătorii*? zise Ren, scuipând pe podea.

— Nu suntem ceea ce crezi, spuse Monroe. Am venit pentru tine. Calla e aici ca să te ajute. Și eu la fel.

L-am implorat pe tânărul alfa din priviri, în timp ce mă zbăteam încercând să scap din strânsoarea dureroasă.

— Te rog, Ren. E adevărat. Vino cu noi.

— Am pierdut totul din cauza minciunilor tale. Ren îl țintui cu privirea pe Monroe. O să te omor înainte să cred ce-mi spui.

Se uită la mine, cu chipul schimonosit de furie și de durere, încât am simțit fiori reci pe șira spinării.

— Sper să nu se ajungă la asta, replică Monroe. Nu-ți sunt dușman, dar te pot obliga să iei decizia corectă. Acesta nu trebuie să fie sfârșitul, dar, dacă n-o să vii cu noi, măcar dă-i drumul fetei. Nu înrăutăți lucrurile.

— Ce ar putea fi mai rău decât să accepte mâna întinsă a unui monstru? Un bărbat se ivi din umbră în pragul ușii.

Inima începu să-mi bată nebunește recunoscându-l pe Emile Laroche, lat în spate și îndesat, prin contrast cu fiul lui înalt și suplu, cu trupul un pachet de mușchi și cu un păr aspru și țepos. Liderul haitei Năpasta se uită direct la mine. Deși își păstrase înfățișarea umană, era flancat de trei lupi: Dax, Fey și Cosette. Am simțit cum mi se frânge inima în momentul în care își ațintiră ochii asupra mea și începură să mârâie la unison. După ura cu care mă priveau am înțeles că toți gândeau același lucru.

Trădătoare.

Nu voiam să accept adevărul, deși stătea în fața ochilor mei. Colții lor ascuțiți, blana zburlită, privirile pline de ură pe care mi le aruncau – erau toate dovezi ale adevărului.

O alegere. Li s-a dat de ales. Exact ca lui Sabine.

Trei dintre lupii mei se întorseseră împotriva mea. Acum îi aparțineau lui Emile. Îi aleseseră pe *Păzitori* în defavoarea prietenilor lor.

De ce?

Apoi m-am uitat din nou la Ren. Degetele lui mă strângeau în continuare de brațe. Și lui îi dăduseră de ales. Am simțit un nod dureros în stomac și am avut senzația că o să vomit. Vedeam durerea care se ascundea în spatele furiei și știam că Ren nu voia să-mi facă rău, că îi alesese pe *Păzitori* doar pentru că îl abandonasem. Pentru că trădasem o persoană care mă iubea. Mințise pentru mine, iar ei îl torturaseră. Fusese

zdrobit și totul din vina mea. Ce altceva ar fi putut să aleagă?

— Emile.

La auzul vocii răgușite a lui Monroe, mi-am luat ochii de la Ren. Aproape că nu-l mai recunoșteam pe acel *Căutător* care se uita la Emile cu ochii goliți de expresie, cu o furie nesfârșită în ochii întunecați.

Emile zâmbea în continuare.

— Nici nu știi cât de mult speram să te revăd, Monroe. Mulțumesc că ai venit.

Monroe nu răspunse, dar mâinile începură să-i tremure.

Emile se întoarse spre Ren. Îi vorbi tânărului alfa pe un ton calm și mieros.

— Renier, fă cunoștință cu bărbatul care ți-a ucis mama.

Ren îmi dădu drumul la mâini și se albi la față.

M-am îndepărtat împleticindu-mă și m-am ghemuit lângă perete. Mă uitam când la Ren, când la Monroe, când la ușa în dreptul căreia stăteau Emile și lupii. Nu era cale de ieșire.

Monroe trase furios aer în piept.

— Mincinos nenorocit!

Ochii lui, până atunci goliți de expresie, începură să strălucească, plini de lacrimi.

Râsul lui Emile răsuna metalic.

— Minciuni? Nu crezi că, dacă n-ai fi fost tu, Corrine ar fi trăit?

Monroe începu să urle și se năpusti asupra lui Emile.

Dar Ren interveni, făcu un salt, își schimbă înfățișarea și, într-o fracțiune de secundă, un lup cenușiu-închis se așeză mârâind între tatăl lui și *Căutător,* blocându-i calea lui Monroe. Monroe ezită și își pierdu avantajul. Se aruncă într-o parte, rostogolindu-se pe podea, evitând milimetric mușcătura lui Ren.

— Se pare că sunt în avantaj, prietene, rânji Emile, în momentul în care îl văzu pe Ren apropiindu-se încet de Monroe, încolțindu-l în peretele opus al celulei.

— Mai vedem noi, spuse Monroe, fără să-și ia ochii de la Ren.

Lupul avea mușchii încordați și mârâia ca turbat. Știam că

avea să se năpustească asupra lui Monroe din clipă în clipă, căci tânjea să verse sângele care avea să răzbune moartea mamei lui.

— Ren, nu! am țipat. Monroe nu a omorât-o pe mama ta. A încercat s-o salveze.

— Omoară cățeaua aia, Dax, șuieră Emile, făcând un semn spre mine. Acum!

Dax se apropie încet de mine, mârâind și arătându-și colții ascuțiți ca niște lame. Nu mă gândisem niciodată că Dax putea fi atât de mare când își schimba înfățișarea. Nu mă gândisem vreodată că ar fi trebuit să mă lupt cu el. Era cel mai bun luptător dintre tinerii lupi Năpastă. În timp ce-i priveam mușchii care se încordau pe sub blană, mi-am dat seama că era cel mai mare lup pe care îl văzusem vreodată. Mi-am schimbat înfățișarea, cu blana zbârlită, și m-am ghemuit în poziție de atac. Avea avantajul mărimii și al puterii, dar eu eram mai rapidă.

Chiar și în acele momente, în care mă gândeam cum aș fi putut să mă apăr, mintea îmi era bântuită de un singur gând. *Nu vreau să-l omor pe Dax. Cum aș putea să-l ucid pe Dax*?

Era la numai câțiva metri de mine, o distanță pe care ar fi putut să o acopere ușor dintr-un singur salt. Am mârâit, dar am încercat să vorbesc cu el prin telepatie.

Nu face asta.

Dormi după cum îți așterni, Calla. Dax se ghemui la pământ, cu mușchii încordați, arătându-și colții.

Până și dinții lui erau uriași.

Un mârâit aspru străbătu încăperea, iar Dax șovăi, ascultând în schimb chemarea lui Ren. Se uitară unul la altul. Dax lătră scurt, nedumerit, și se uită apoi la Emile.

Ren nu-mi transmisese și mie gândul lui – doar Dax îl putea auzi, dar voiam cu disperare să aflu ce își transmiteau cei doi lupi.

— Nu te băga, băiete.

Emile se uită urât la Ren.

Dax șovăi din nou, iar eu am făcut un pas spre ușă, întrebându-mă dacă nu cumva aș fi putut s-o iau la fugă. Dar,

chiar dacă aș fi putut, asta ar fi însemnat să-l las pe Monroe acolo. Am rămas nemișcată, refuzând să-l abandonez.

— Sunt conducătorul tău, spuse Emile, arătându-i lui Dax caninii lui ascuțiți. Omoar-o. Dacă o omori, vei fi aghiotantul meu.

Dax se întoarse spre mine cu ochi arzători, însetați de sânge, și am știut că nu avea să mai șovăie încă o dată. Trebuia să renunț la îndoielile pe care le aveam legate de confruntarea cu un fost membru al haitei. *Acum.* Sau eram moartă.

— Dă-te la o parte, pufosule! Connor, intră în goană pe ușă, aruncându-se între mine și Dax, etalându-și mândru săbiile. Îmi pare rău că vă stric petrecerea, dar a venit vremea să ne luăm rămas-bun. Nu e vorba că nu ați fi fost niște gazde minunate.

Dax sări înainte. Connor se feri și spintecă umărul lupului. Dax se năpusti din nou asupra lui, dar Connor se dovedi la fel de rapid și lăsă două răni adânci între coastele lui Dax. Lupul gigantic scrâșni din dinți și lătră fioros, în timp ce Connor îi dădea târcoale, ținându-l la distanță și rotindu-și săbiile cu o viteză amețitoare.

Fey și Cosette se apropiară mârâind de noi.

— Nu! țipă Emile, făcând semn spre Monroe. Lăsați fata. De bărbat avem nevoie. Dax, retrage-te. Lasă-i să plece. Nu contează. N-au pe unde să fugă.

Își întoarse privirea spre Monroe.

— Avem lucruri mai importante de rezolvat. Chestii personale.

Dax se îndepărtă încet de noi, mârâind în continuare. Fey și Cosette își reluară locul lângă Ren, blocându-i lui Monroe orice cale de evadare.

— Connor, strigă Monroe pe un ton calm, în timp ce ceilalți patru lupi îl înconjurau. Ia-o pe Calla și fugiți.

Connor se uită șocat la Monroe.

— Nu.

— Acum, Connor. Monroe nu își lua ochii de la Ren. E un ordin.

— N-o să fac asta. Vocea lui Connor tremura. Nu merită. Nu se poate.

— Ba da, spuse Monroe, calm. Știai că este o posibilitate. Ia fata și plecați. Și nu încercați să vă întoarceți după mine.

Eram atât de uimită, încât mi-am reluat înfățișarea umană.

— Nu!

Emile a început să râdă. Ren stătea încă ghemuit la pământ între tatăl lui și *Căutător,* iar ochii de culoarea cărbunelui îi scăpărau în timp ce îl privea pe Monroe care își lăsase săbiile în jos.

— N-o să-i fac rău băiatului, spuse Monroe. Știi asta.

— Mi-am închipuit, spuse Emile, îndreptându-și privirea spre grupul de tineri lupi care mârâiau. Aveți grijă să nu scape. A venit vremea ca Ren să-și răzbune mama.

— Ren, nu face asta! Minte, sunt numai minciuni! am țipat. Vino cu noi!

— Nu mai e una de-a noastră, șuieră Emile. Gândește-te cum s-a purtat cu tine, cum ne-a întors spatele. Adulmecă aerul, băiete. Pute a *Căutători.* E o trădătoare și o curvă.

Se uită lung la mine și m-am dat un pas în spate, împleticindu-mă, văzând focul livid din ochii lui.

— Nu-ți face griji, drăguțo. O să vină și vremea ta. Mai devreme decât crezi.

Am sărit într-o parte în momentul în care Connor mă înșfăcă de braț și mă trase cu putere după el, târându-mă spre ușa nepăzită.

— Nu-l putem lăsa! am țipat.

— Trebuie.

Connor se împiedică de mine în timp ce mă zbăteam încercând să mă eliberez din strânsoarea lui, dar mă prinse în brațe.

— Lasă-mă să lupt! M-am zbătut, încercând cu disperare să mă întorc, deși nu voiam să-l rănesc pe Connor, care se străduia să mă târască de acolo.

— Nu! Chipul lui Connor părea împietrit. L-ai auzit. Plecăm. Iar dacă ai de gând să te transformi în lup și să mă ataci, îți jur că te las lată!

— Te rog.

Ochii începură să-mi lăcrimeze în momentul în care am văzut colții lui Ren strălucind și mi-am ținut respirația când am văzut că Monroe și-a aruncat săbiile pe podea.

— Ce face? am țipat, ferindu-mă în momentul în care Connor încercă din nou să mă prindă.

— E lupta lui acum, spuse cu dinții încleștați. Nu a noastră.

Ren sări în spate în momentul în care săbiile s-au izbit de podea. Deși încă avea blana zbârlită, încetă să mai mârâie.

— Ascultă-mă, Ren, zise Monroe, ghemuindu-se la pământ pentru a-l putea privi pe Ren în ochi. Nici măcar nu se uita la ceilalți doi lupi care se apropiau de el, încet, cu o determinare crudă. Poți să alegi. Vino cu mine și află cine ești cu adevărat. Lasă toate astea în urmă.

Lătratul scurt și ascuțit al lui Ren se topi într-un scheunat confuz. Ceilalți trei lupi continuau să se apropie încet de *Căutător,* fără să le pese că dușmanul lor era acum neînarmat.

Connor mă luă cu brațul de după gât, prinzându-mă într-o capcană dureroasă.

— Nu putem să rămânem aici, se răsti Connor, târându-mă după el spre ușă.

— Ren, te rog! am țipat. Nu-i alege pe ei! Alege-mă pe mine.

Ren se întoarse spre mine, căci îmi simțise disperarea din voce și îl privi pe Connor care mă împingea pe ușă. Își schimbă înfățișarea, uitându-se uluit la mâinile întinse ale lui Monroe, și făcu un pas înspre el.

— Cine ești?

Vocea lui Monroe tremura:

— Sunt…

— Destul! Ești un prost, băiete! mârâi Emile, după care îi zâmbi lui Monroe. Exact ca tatăl tău.

Apoi făcu un salt în aer și se transformă în lup – un ghem gras de blană, colți și gheare. Exact înainte să mă întorc cu spatele, l-am văzut izbindu-se de Monroe și prinzând gâtul bărbatului neînarmat în fălcile lui. Connor mă trăgea după el pe hol cu o viteză incredibilă.

Am aruncat o ultimă privire în urmă, sperând să-i văd pe Monroe și pe Ren făcându-și apariția împreună, venind după noi. Dar nu am auzit decât ecoul mârâiturilor și al urletelor în spațiul gol pe care îl lăsam în urmă.

• Capitolul 23 •

N-o să reușim să ieșim niciodată de aici. A fost o capcană. Plângeam în timp ce alergam, sfârșită de ceea ce văzusem și de ceea ce aflasem. Totul fusese, de la bun început, o capcana. Acum, probabil că nivelul principal de la Eden era plin ochi de *Gardieni* și de *Păzitori,* care aveau să ne blocheze ieșirea. Am continuat să fug, ținându-l de mână pe Connor, deși picioarele îmi deveneau din ce în ce mai grele, de parcă aș fi alergat prin ciment ud.

Am auzit un strigăt din încăperea aflată în fața noastră.

Connor dădu ușa de perete și mă îmbrânci în Cameră. Orice speranță pe care aș fi putut s-o nutresc dispăru când am văzul ce se petrecea acolo. *Gardienii* pătrundeau, câte doi sau trei deodată, prin intrarea către celulele din est. Ethan era cocoțat pe estradă și trăgea în ei cu săgeți cât de repede putea, încercând să le încetinească înaintarea, făcându-i să se împleticească, să-și scuture botul și să cadă, în cele din urmă, pe lespezile de piatra. Răpuși de amestecul alchimiștilor care le pătrundea în sânge. Cel loviți de mai multe săgeți zăceau claie peste grămadă în dreptul ușii, creând un fel de barieră și îngreunând accesul celorlalți *Gardieni.* Lupii mei erau deja pe câmpul de luptă și se luptau corp la corp cu *Gardienii* care scăpaseră de săgețile lui Ethan.

Connor înjură și mă trase după el, spre altar.

— Nu arată prea bine, prietene, spuse Ethan printre dinți, țintind încă o dată cu arbaleta. Aproape că am rămas fără muniție.

— În mai puțin de cinci minute o să fim copleșiți, zise Connor, scrutând cu privirea încăperea.

— Unde-i Monroe? întrebă Ethan.

— L-am pierdut, spuse Connor încet.

Îmi îngheță sângele în vine când l-am auzit rostind acele cuvinte cu glas tare.

— Ei bine, cam așa se termină povestea. Ethan zâmbi

sumbru. Ți-a spus ceva de rămas-bun?

— Calla, spuse Connor. Dacă reușim să-i fentăm, ai putea să-i iei pe ceilalți lupi și să vă întoarceți la scări?

M-am uitat lung la valul nesfârșit de lupi dușmani, care încercau să sară peste maldărul de cadavre ce bloca intrarea, mârâind și îmbrâncindu-se în timp ce intrau în Cameră.

— Chiar dacă am reușit, cred că mai sunt cincizeci sau chiar mai mulți *Gardieni* care așteaptă pe scări. N-am reușit să ajungem afară.

Connor clătină din cap și se uită înapoi, spre ușa ce dădea spre grupul de celule din partea de nord. I-am urmărit privirea, întrebându-mă dacă Monroe mai era încă în viață și dacă mai exista vreo șansă să iasă de acolo.

Un zgomot asurzitor și un fascicul orbitor de lumină mă făcu să mă arunc la podea; urechile îmi țiuiau de parcă un fulger ar fi lovit lespezile din spatele nostru. Încăperea vibra plină de electricitate, iar în aer mirosea a ozon. Ethan gemu lângă mine, se ridică în picioare și încercă să-și îndrepte arbaleta spre acel ceva care ne doborâse pe toți.

— Nu-mi vine să cred, murmură Connor, în momentul în care Adne își făcu apariția prin portalul luminos și își întinse mâinile înspre el.

— Ba să-ți vină. Îi zâmbi, ajutându-l să se ridice. Zâmbetul de pe chipul ei dispăru când văzu *Gardienii* care se înghesuiau să intre în Cameră.

— Un portal interior la Eden, spuse Ethan, răsuflând din greu. Ai reușit. Chiar ai reușit.

— O să fiu fericită să primesc felicitări mai târziu, zise ea. Acum însă trebuie să plecăm.

— Haita mea, am spus, ridicându-mă în picioare.

— Haide, spuse Ethan. Sări de pe altar, își aruncă arbaleta pe spate și își scoase săbiile. Își croi drum urlând prin mulțime.

— Spectacolul s-a terminat, copii! Tocmai am primit un bilet de întoarcere.

Mason a ciulit urechile; văzu portalul strălucitor de pe altar și urlă îndelung a bucurie. Nev se întoarse și o luă la fugă spre

estradă. Bryn, care tocmai își scotea dinții din gâtul unui *Gardian,* veni glonț spre noi. Sabine era încolțită la peretele sudic și se lupta cu trei lupi deodată.

— Rezistă, Sabine! urlă Ethan. Vin acum.

— Calla, ține-i pe *Gardieni* departe de Adne! îmi porunci Connor.

Connor se duse după Ethan, luptându-se cu *Gardienii* care încercau să-i urmărească pe lupii mei, aflați în retragere. Mi-am schimbat înfățișarea, repezindu-mă la lupii care reușeau să treacă de Connor.

Ethan ajunsese lângă Sabine, reușind s-o scape de doi dintre lupii care o atacau, spintecându-i cu sabia.

— Fugi! țipă el, în timp ce ea reușea să doboare al treilea lup. Sunt în spatele tău.

Sări pe lângă el, îndreptându-se spre altar. Ethan reuși să doboare unul dintre *Gardieni,* însă celălalt își încleștă fălcile în jurul brațului lui. Ethan înjură și începu să se zbată pentru a se elibera. Lupul își înfipse dinții și mai adânc în mâna lui, refuzând să-i dea drumul. Ethan își aruncă sabia din mâna liberă și se întinse după un pumnal. Lupul încă era agățat de el, în momentul în care îi implântă lama ascuțită a cuțitului în ochi. *Gardianul* căzu la pământ, însă din brațul lui Ethan țâșnea sânge în timp ce acesta se îndrepta, împleticindu-se, înspre altar.

— Te apăr eu, frate, spuse Connor, spintecând un lup și pocnind un altul cu pumnul, în timp ce se retrăgea împreună cu Ethan.

— Aici! țipă Adne, făcându-le semn cu mâna. Intrați prin portal! Trebuie să-l închid, să nu vină nimeni după noi.

Mason, Nev și Bryn trecuseră deja prin portalul luminos. Sabine aștepta lângă mine. Își schimbă înfățișarea când Ethan se urcă pe podium și îl prinse de mijloc pentru a-l ajuta să treacă prin portal.

— Hai, Calla, spuse Adne, aruncând o ultimă privire prin încăpere. Connor, unde-i tata?

— Hai, Calla, repetă Connor, împingându-mă prin portalul luminos.

Am aruncat o privire peste umăr, în timp ce păşeam prin razele de lumină, şi l-am văzut pe Connor îmbrăţişând-o pe Adne şi şoptindu-i ceva la ureche. Se albi la faţă şi se prăbuşi în braţele lui. Connor o luă în braţe şi o cără prin portal, părăsind câmpul de luptă.

Am râcâit cu ghearele în pietriş. Am tras în piept aerul rece al zorilor. Simţeam gustul libertăţii, dar momentul de uşurare a fost de scurtă durată şi dulce-amărui.

O auzeam pe Adne plângând în spatele meu şi pe Connor care murmura.

— Trebuie să închizi portalul, Adne, te rog.

Mârâitul şi ţipătul ei se auziră aproape simultan. M-am întors cu faţa la portal, pregătindu-mă pentru o nouă luptă. Doi *Gardieni* intraseră pe uşă. Primul o doborâse pe Adne şi încerca să o muşte de faţă, în timp ce ea se zbătea sub el, iar Connor se lupta cu al doilea lup.

M-am împleticit alergând spre Adne şi am văzut cu coada ochiului umbre înceţoşate, alergând pe lângă mine, de cealaltă parte a portalului. Când Connor îşi ridică săbiile, Nev şi Mason se năpustiră asupra lupului cu care se lupta. Bucăţi de blană şi şiroaie de sânge săreau pe pământ în timp ce lupii mei îl făceau praf pe lupul duşman.

Îmi înfipsesem dinţii în celălalt lup, încercând să-l dau jos de pe Adne. Lupul, care tocmai îşi întorsese mârâind capul spre mine, scheună, începu să tremure şi căzu ţeapăn. Adne gemu, dădu la o parte corpul inert şi se ridică în picioare, ţinând în mână cuţitul însângerat pe care îl înfipsese în inima *Gardianului*. Fără să şovăie, se repezi spre portalul încă deschis. Îşi plecă iute capul, ferindu-se de un alt lup care intra săltând prin portal.

Adne îşi încrucişă cuţitele în dreptul uşii pâlpâitoare. Lumina strălucitoare care licărise în întuneric se stinse, iar eu m-am năpustit asupra noului agresor. Ne-am rostogolit pe pământ. Am alunecat pe pietriş, iar pietricelele îmi răniră pielea chiar şi prin stratul gros de blană. Când am încetat să ne mai rostogolim, lupul încercă să fugă, dar m-am năpustit asupra lui, ţintindu-i gâtul. Se feri şi l-am prins în schimb de

pulpa stângă. *Gardianul* scânci, încercă să se elibereze, dar am mușcat și mai tare. Am auzit zbârnâitul arbaletei lui Ethan și apoi am văzut zburând trei săgeți. Lătratul lupului se transformă în scheunat și se prăbuși la pământ.

Mârâiturile și urletele se auzeau din ce în ce mai slab, înlocuite de gâfâitul lupilor și de cel al *Căutătorilor* care încercau să-și recapete suflul. Trăgeam adânc aer în piept, iar respirația noastră forma norișori în aerul rece.

— Unde suntem? întrebă Ethan, în cele din urmă.

Zăcea pe jumătate întins pe jos, sprijinindu-se într-un cot, iar brațul rănit îi atârna fără vlagă pe piept. Sabine se ghemui lângă el, studiindu-i brațul făcut ferfeniță. Bryn, Mason și Nev, care rămăseseră lupi, se înghesuiseră unii în alții, ceva mai departe de restul.

Adne nu îi răspunse lui Ethan; se prăvălise la picioarele lui Connor. El o mângâia pe păr și scruta împrejurimile.

— Se pare că suntem pe acoperișul unei clădiri de lângă club.

— Pe acoperiș? întrebă Ethan. Așa e, Adne?

Aceasta nu răspunse.

— Adne, insistă Ethan, unde suntem?

— Las-o în pace, se răsti Connor.

— Nu vreau să fiu măgar, replică Ethan. Dar nu putem spune ca suntem în afara pericolului. Trebuie să ne întoarcem în Denver.

Adne se ridică încet, nesigură pe propriile picioare. Se îndepărtă când Connor încercă s-o atingă.

— Are dreptate și, da, suntem pe acoperișul unei clădiri din apropiere. Am să deschid un portal spre casă. Lăsați-mă un minut să-mi revin.

Se îndepărtă, împleticindu-se, și își șterse lacrimile de pe chip.

M-am așezat pe jos, mi-am luat înfățișarea umană și mi-am dus genunchii la piept. O parte din mine îmi spunea să mă duc la lupii mei, să mă asigur că sunt bine. Prima lor călătorie prin portal fusese probabil un șoc care nu făcea decât să amplifice stresul prin care, oricum, trecuseră. Dar nu mă puteam aduna

ca să fac asta; nu puteam să-mi iau gândul de la ce se întâmplase în corpul de celule de nord. Am închis ochii și, pe lângă suferința care nu-mi dădea pace, mă simțeam de acum și foarte confuză.

Exact ca tatăl tău.

Ceea ce spusese Emile nu avea niciun sens. Felul în care îi zâmbise lui Monroe în momentul în care rostise acele cuvinte îmi dădea fiori pe șira spinării. De ce ar fi spus despre el însuși că este prost? Pentru că se gândise că îi poate cere lui Ren să-mi facă rău când el încă mă iubea?

Dându-mi seama că exista o posibilitate foarte mare să nu-l mai văd niciodată pe Ren, am simțit că mă doare sufletul. Și, dacă totuși aveam să-l mai văd, probabil că avea să-mi fie dușman.

— Calla? am deschis ochii și am văzut-o pe Sabine în fața mea.

În spatele ei stăteau Bryn, Mason și Nev, care-și luaseră acum înfățișarea umană.

— Da? am spus.

Sabine înghiți în sec. Ochii îi străluceau.

— Eram prea prinsă în luptă și nu am băgat de seamă că te-ai întors fără ceilalți. Dar acum noi suntem aici și ei nu…

O greutate mi se așeză pe inimă și îmi era din ce în ce mai greu să respir.

— Au murit, nu-i așa? întrebă Sabine, cu vocea sugrumată.

Nu puteam răspunde; aveam gâtul uscat. M-am uitat lung la suferința întipărită pe chipul ei, nedorind să-i spun un adevăr care era mult mai dureros decât ceea ce credea ea că se întâmplase.

— Toți? șopti Bryn, schimonosindu-și chipul de durere. Și Ren?

— Nu, am șoptit.

Connor se apropiase încet din spate. Îmi puse o mână pe umăr.

— I-ai văzut? întrebă Mason. Mai sunt acolo? În viață? Expresia îndurerată de pe chipul lui Sabine se transformă într-o privire mânioasă.

— Ne-ai lăsat să-i abandonăm?

Ethan se ridică nesigur pe picioare și se apropie de grupul nostru, uimit de tensiunea în creștere dintre noi.

— Ce s-a întâmplat?

Sabine mă privea în continuare dușmănos.

— Cum ai putut?

— Calla nu a avut ce să facă, spuse Connor.

— Bineînțeles că a avut, îl repezi Sabine.

Până și Bryn se întristă, dezamăgită de aparenta mea lașitate. Nu mai puteam să mă uit la niciunul dintre ei, așa că am fixat pământul, în vreme ce lacrimile îmi ardeau ochii.

— Nu i-am lăsat în urmă, răspunse Connor în locul meu. Eram cu Calla când am găsit restul haitei voastre.

— Atunci, de ce nu sunt aici cu noi? Sabine își miji ochii.

— Au rămas, Sabine, spuse Neville, în șoaptă, înțelegând totul din privirea sumbră din ochii lui Connor. Au rămas cu *Păzitorii*.

— Nu, zise Bryn.

— E imposibil, șopti Sabine. Cosette nu ar rămâne niciodată cu ei!

— E adevărat, spuse Connor. Au atacat-o pe Calla.

— De ce ar ataca-o pe Calla? întrebă Mason.

— Emile, am spus. Urmau ordinele lui Emile.

— Și Ren? întrebă Bryn, cu vocea tremurândă. A rămas și el?

— Da. A rămas din cauza lucrurilor pe care i le-am făcut eu.

— La naiba! Nev se îndepărtă, clătinând din cap. Mason îl urmă și îmi zâmbi trist, înainte să plece.

Sabine plângea încet.

— Oh, Cosette.

Ethan își drese glasul.

— Uite ce e, dacă a rămas în urmă, Cosette a făcut-o doar pentru că îi era frică.

— Îi era mai frică să plece decât de ce are să i se întâmple acum, când nu mai sunt alături de ea? Vorbea printre sughițuri de plâns. N-o mai pot apăra de Efron acum. Știe ce o

să…

— A preferat răul pe care îl știa deja, spuse Connor. Se întâmplă.

Sabine clătină din cap și oftă.

— Erați apropiate? întrebă Ethan, cu blândețe.

— Eu… eu întotdeauna am considerat-o sora mea, zise Sabine. Pur și simplu, nu înțeleg.

— Calla. Bryn mă luă de mână. Și Ren… ai…

Am ridicat o mână.

— Bryn, nu pot, te rog.

Vină. Rușine. Regret. Eram prinsă sub o avalanșă de sentimente. Nu puteam să îndur gândul că ar fi trebuit să le explic tot ce se întâmplase.

— OK. Se ridică în picioare, încruntându-se. O să te las în pace.

Se duse după Mason și Nev.

— Ethan, poți să ne lași singuri o clipă? întrebă Connor, ghemuindu-se lângă mine.

— Sigur, spuse acesta. O urmărea deja pe Sabine, care se ridicase în picioare și se îndepărta ușor de noi. Spre deosebire de Bryn, nu se îndreptă spre ceilalți lupi, ci se duse singură la marginea acoperișului. Ethan o urmă, păstrând respectuos distanța.

Connor mă privea cu atenție.

— Monroe mi-a spus că tu și Ren ați fost apropiați.

Mă durea gâtul, dar am reușit să dau ușor din cap. Cum de se putea și mai rău de atât? Nu credeam că mai suport să fiu întrebată despre relația dintre mine și Ren.

— Ai auzit ce a spus Emile, continuă Connor în șoaptă. Exact înainte…

Nu reuși să termine fraza și își feri privirea. L-am privit cum înghite în sec, îndurerat.

— Da, am spus, amorțită, fără să-mi dau seama de ce ar fi contat asta.

Connor își drese glasul de mai multe ori, înainte să vorbească din nou.

— Vreau să te rog să nu spui nimic, până când o să reușesc

să vorbesc cu Adne.

Să nu spun nimic despre ce? Îl pierdusem pe Ren. Și pe Monroe. Jumătate din haită era de partea *Păzitorilor*. Cei pe care îi salvasem aveau impresia că eu eram de vină pentru pierderile noastre. Dar ce puteam să fac ca să schimb asta? În fond, era adevărat.

— Oamenii știu, spuse el în șoaptă. Sau chiar dacă nu știu, vorbesc. Nu e un secret că Monroe a iubit-o pe Corrine, dar nimeni n-a știut de copil.

Copilul.

În momentul în care mi-am dat seama de adevăr, am avut impresia că mi se frânge inima într-o mie de bucăți. Întrebările nesfârșite pe care le punea Monroe în legătură cu Ren. Riscurile incredibile pe care și le asumase numai ca să-l salveze pe Ren. Faptul că lăsase jos armele în fața lupului care se apropia de el. Faptul că Ren nu semăna deloc cu Emile, dar semăna cu Monroe. Poate de asta mi se păruse *Ghidul* atât de cunoscut când îi vorbisem pentru prima dată. Părul negru ca abanosul, liniile hotărâte ale obrajilor și ale maxilarului.

N-o să-i fac rău băiatului. Știi asta.

Monroe era tatăl lui Ren. Corrine îi ceruse s-o ucidă pentru că i se poruncise să facă un copil. Și se îndrăgostise de Monroe în lunile în care plănuiseră revolta… timp în care trupul ei nu mai fusese legat de vrăjile *Păzitorilor*.

— Oh, Doamne, am șoptit, simțind cum lacrimile mi se preling pe obraji. Ren.

Fiu lui Monroe, nu al lui Emile, și, cu toate acestea, *Gardian*. Esența mamei pare să domine întotdeauna, determină caracteristicile copilului.

— Nu mai putem face nimic pentru el acum, spuse Connor. Aș vrea ca lucrurile să stea altfel. Dar Monroe a vrut ca Adne să știe adevărul. Chiar dacă nu se mai întoarce. O să-i spun, dar acum nu este momentul.

Am înghițit nodul dureros care mi se pusese în gât.

— Dar… cum? Și mama lui Adne?

— Toate astea s-au întâmplat înainte să mă nasc. Connor vorbea în continuare în șoaptă. După încheierea alianței și

după ce au fost atacați *Căutătorii,* iar Corrine a murit, lucrurile s-au înrăutățit. Foarte tare. Iar Monroe a fost cel mai afectat dintre toți. Vreau să spun că era în pragul disperării, mai rău de-atât nu se putea. Se comporta nesăbuit în misiuni. Căuta parcă să fie omorât.

— Și ce s-a schimbat? am întrebat. Nici nu-mi era foarte greu să-mi imaginez ce simțise Monroe, cum se învinovățise pentru tot ce se întâmplase.

— După catastrofa din Vail, am pierdut atât de mulți oameni, încât s-au făcut o mulțime de schimbări de posturi, continuă el. Diana, mama lui Adne, era un *Trăgător* nou, căruia îi fusese încredințat Haldis. S-a împrietenit cu Monroe… a fost singura care a putut ajunge la el, care l-a salvat de sine însuși. Iar apoi a apărut Adne.

— Ai cunoscut-o pe Diana?

Încercam să-mi închipui o femeie cu cosițe împletite, cu ochii strălucitori, chihlimbarii ai lui Adne. În imaginația mea, ea și Monroe se luptau cu săbiile și râdeau fericiți.

Dădu din cap.

— Eu am înlocuit-o, zise Connor, luându-și ochii de la mine și privind-o pe Adne, care stătea pe marginea acoperișului cu capul plecat. Presupun că n-o să aflăm niciodată dacă Monroe i-a povestit sau nu Dianei despre Ren. Apoi se uită din nou la mine. Poți să păstrezi secretul?

Am încuviințat din cap, copleșită de revelațiile de proporții care nu conteneau să apară, fiecare nou secret pe care îl aflam zdruncinându-mi viața din temelii.

— Mulțumesc, murmură el.

L-am privit cum se ridică în picioare și m-am întrebat cum avea de gând să-i spună lui Adne că avea un frate, pe care nu-l cunoscuse niciodată și pe care, probabil, nici nu avea să-l cunoască vreodată, decât în cazul în care ar fi trebuit să-l ucidă.

Odată Connor plecat, mi-am îndreptat atenția spre Ethan și Sabine care discutau.

Ethan încerca să se tragă departe de brațul ei întins.

— Am spus nu.

— Nu te mai purta ca un țânc, îi spuse Sabine. Am văzut că din brațul ei picura sânge.

— N-o să-ți beau sângele.

Încercă să se dea înapoi, dar își pierdu echilibrul, căci nu putea să se sprijine pe brațul rănit.

— Gândește-te cât o să te doară dacă o să lași rana să se vindece de la sine, zise ea. O să dureze la nesfârșit. Așa o să te vindeci imediat și nici n-o să-ți rămână cicatrici.

— Nu mă deranjează cicatricile, mârâi el.

— Sunt sigură că nu te deranjează, durule, râse ea. Dar talentele astea de mascul feroce n-o să te ajute cu nimic dacă nu îți vei putea folosi brațul timp de o lună. Chiar crezi c-o să poți lupta așa?

— Dar eu…, se bâlbâi Ethan.

— Și știu că îți sângerează și rana de la umăr, zise Sabine. De ce nu vrei să mă lași să te ajut?

— Lasă-mă în pace, spuse el, întorcându-se cu spatele la ea, ca un copil bosumflat.

— O să te las, răspunse ea. După aceea.

Sabine se strecură în spatele lui, îl prinse cu o mână de piept și îl lipi de trupul ei.

— Hei! țipă el, făcând ochii mari, speriat.

Apoi Sabine își lipi antebrațul sângerând de gura lui, iar Ethan nu mai putu să protesteze.

Se zbătu, încercând să se elibereze, însă Sabine își folosea toată forța și îl ținti pe loc fără probleme. Își ținu în continuare brațul lipit de buzele lui, sângele ei prelingându-se pe maxilarul lui Ethan. El se mai zbătu o dată, după care nu mai avu încotro și trebui să înghită. I-am văzut expresia de pe chip – un amestec de teamă și de uimire.

Scena care se desfășura în fața ochilor mei îmi era prea cunoscută, făcându-mă să tremur. Mă simțeam de parcă aș fi privit o copie începătoșată a zilei în care îl obligasem pe Shay să-mi bea sângele. Shay se uitase la fel de uimit la mine. Ethan o prinse pe Sabine de încheietură și îi trase mâna și mai aproape de el în loc s-o dea la o parte. Închise ochii și bău, tremurând extaziat.

Connor, care îi privise în tăcere, scoase un țipăt în momentul în care observă că rana însângerată a lui Ethan începea să se vindece văzând cu ochii. Mușchii rupți se regenerau, pielea se închidea, fără nicio cicatrice. Ethan stătea în continuare cu ochii închiși. Era pierdut, simțea puterea sângelui lui Sabine care circula acum prin el.

Odată rana vindecată, Sabine îl prinse de umăr și își smulse ușor brațul din strânsoarea lui.

— Mai ușor, forțosule, șopti ea. Altfel o să leșin.

La auzul vocii ei, Ethan reveni la realitate, simțind aerul rece al dimineții și cinci perechi de ochi ațintiți asupra lui.

Se smulse din brațele lui Sabine și sări în picioare ca ars. Mâinile îi tremurau.

— Chestia asta…

Avea o privire hăituită și făcea pași înapoi. Apoi se uită mânios la ea.

— Nu voiam asta.

— Să-ți fie de bine, spuse ea, înfiorându-se în momentul în care simți adierea rece a vântului pe pielea dezgolită.

Ethan o privea în continuare încruntat, dar își dădu jos geaca de piele și i-o întinse.

— Mă duc să văd dacă nu cumva strigoii au reușit să se urce pe scările de incendiu.

Strigoi. Bryn scheună. M-am uitat la ea și am văzut că toți prietenii mei, mai puțin Sabine, se transformaseră în lupi. Nev și Mason își băgaseră boturile în ea și vedeam că le tremură picioarele. M-am înfiorat. Nu-mi era greu să-mi imaginez suferințele la care fuseseră supuși tovarășii mei, acele amintiri dureroase și înfricoșătoare care le rămâneau vii în minte chiar și acum, când erau liberi. Am tras aer în piept și am încercat să caut o modalitate să-mi liniștesc gândurile. Avusesem noroc că ne atacaseră doar *Gardienii.* Cu ei ne puteam lupta.

Norocoși…

— E liber, spuse Ethan, revenind lângă grupul care stătea zgribulit într-un colț. Nu ne-a urmărit nimeni. Adne este pregătită acum să deschidă portalul?

— Este, zise Adne, întorcându-se spre noi. Obrajii încă îi

străluceau plini de lacrimi. Ești sigur că nu ne-a urmărit nimeni? Mai înainte ieșiseră afară, de asta am ajuns aici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Connor. Cum ai ajuns la noi?

— La douăzeci de minute după ce ați plecat, mi-am dat seama că se întâmplă ceva pe strada din fața clubului – opreau mașini; am auzit țipete și zgomote, spuse ea. Zeci de *Gardieni* intrau pe ușa laterală. M-am temut că o să mă vadă, așa că am închis portalul și am deschis o ușă pe acoperiș. Am așteptat până mi-am dat seama că aveți probleme mari.

— Ce te-a făcut să deschizi ușa în Eden? întrebă Ethan.

— Supravegheam clubul de aici, de pe acoperiș, spuse ea. *Gardienii* continuau să vină. Erau foarte mulți și trecuse deja extrem de mult timp. Mi-am dat seama că erați în capcană. Trebuia să risc.

— Mulțumim, zise Ethan. Ne-ar fi făcut bucăți pe toți dacă nu ai fi riscat.

— *Gardienii* nu mănâncă oameni, am spus și m-am încruntat. Noi n-am mâncat niciodată oameni.

— Știi ce am vrut să spun, rânji el.

— Mă bucur că am fost atentă când fratele tău a descris temnița, spuse Adne, zâmbindu-mi ușor. M-am folosit de descrierea lui când am țesut portalul.

— Cum faci asta? întrebă Sabine, înfășurându-se mai bine în geaca lui Ethan. N-am mai văzut așa ceva.

— Adne folosește magia pentru a face legătura dintre un loc și altul, am spus, încercând să-i dau o explicație cât mai simplă. Așa călătoresc ei.

— Frumooos, spuse Nev, transformându-se în om. Și *Păzitorii* nu vă urmăresc?

— *Păzitorii* nu pot țese portaluri, am spus repede. Am să vă explic mai târziu.

Nu credeam că era cel mai potrivit moment să le spun lupilor mei că foștii noștri inamici aveau impresia că venirea noastră pe lume era un păcat împotriva naturii. În plus, eram cu mintea în altă parte. Încă auzeam ecoul cuvintelor lui Ethan în urechi. Nu ne urmărise nimeni. De ce? Ne ascunseserăm, într-adevăr, dar nu atât de bine. *Păzitorii* ar fi

trebuit să iasă pe străzi, să ne caute, să ne vâneze chiar și pe acoperișuri.

Încercând să-mi ignor grijile, am ridicat vocea.

— N-are sens.

— Ce nu are sens? întrebă Connor.

— Evadarea noastră, am spus. A fost totul prea simplu.

— Prea simplu? șopti Adne. Tatăl meu a murit!

Mă năpădi durerea. Mi-am plecat capul și m-am gândit la Monroe, la Ren. La cât de aproape fusese un tată de a-și recupera fiul de mult pierdut. M-am întrebat dacă Bryn, Mason, Nev și Sabine aveau să rămână marcați de suferințele prin care trecuseră, la fel ca fratele meu. Păreau în regulă acum, dar, după ce trecea valul de adrenalină adus de luptă, nu aveau oare să cadă pradă tristeții, dându-și seama că viața lor n-o să mai fie niciodată la fel? Oare chiar salvaserăm cu adevărat pe cineva? Neliniștea mea se transformă în regret și am simțit cum mă cuprinde disperarea.

Connor își puse mâna pe umărul lui Adne.

— Stai un pic, Adne. Nu cred că a vrut să te jignească. Despre ce vorbești, Calla?

Am clătinat din cap, căci nu voiam să mă afund și mai tare în acea stare de îndoială și regret care deja mă sufoca.

— Nu, spuse Ethan. Spune-ne. Tu-i știi pe *Păzitori*. Ce ți se pare ciudat în legătură cu asta?

La auzul glasului lui puternic, am încetat să-mi mai plâng de milă. Am încercat să-mi amintesc cine eram sau, cel puțin, cine fusesem cândva. Un lider. O războinică.

— A fost o capcană, am spus.

— Evident. Ethan încuviință, dând din cap și mijindu-și ochii la auzul vorbelor mele. Și una destul de bună.

— Dar ar fi putut fi mai eficienți, am spus eu în șoaptă.

— Continuă, zise el.

— Strigoi, am spus simplu.

Connor se îndepărtă de Adne și făcu câțiva pași înspre mine.

— Ce-i cu strigoii?

— De ce nu ne-au atacat strigoii?

Am încercat să-mi păstrez tonul încrezător, în pofida noului sentiment de frică, ce se strecura în mine și îmi provoca greață.

Nu îmi răspunse nimeni, dar toți erau cu ochii pe mine.

— Gândiți-vă și voi, am spus. Știau că venim, dar am luptat doar cu *Gardieni.* N-am văzut niciun *Păzitor* și, dacă nu sunt *Păzitori,* nu sunt nici strigoi.

— Unde vrei să ajungi? întrebă Ethan.

— Unde erau *Păzitorii*? am întrebat eu. De ce nu au luat parte la ambuscadă?

— N-au vrut să se murdărească pe mâini, mormăi Connor.

— Nu, zise Ethan, și am văzut o umbră de îngrijorare pe chipul lui. Are dreptate. De ce n-au folosit cea mai eficientă armă a lor dacă au vrut să se asigure că nu scăpăm?

— Poate că erau în apropiere, dar nu în clădire, spuse Adne, ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Până astăzi, n-am mai deschis niciodată o ușă interioară. Poate că ne așteptau să ieșim din club.

— Poate, am spus, dar simțeam în continuare că mi se face pielea de găină de frică. Dar atunci de ce nu sunt aici, de ce nu ne caută?

Nu răspunse nimeni.

— Ei bine, n-o să ne ajute cu nimic să așteptăm aici ca sa aflăm de ce nu au venit după noi, spuse Connor. Adne, deschide portalul. Hai să ne întoarcem în Denver.

— Da, zise Adne. Fă-ți datoria. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se întoarse îmbufnată cu spatele la el. Nu era un semn bun. Deveneam din ce în ce mai neliniștită. Trebuia să ieșim de acolo, iar suferința lui Adne ne încetinea evadarea. Poate că era talentată pentru vârsta ei, dar era încă tânără, iar lucrul acesta era evident acum. Connor o prinse de umeri și o întoarse cu fața la el. Îi luă chipul în mâini și se aplecă spre ea.

— Nu ești singura care a pierdut pe cineva astăzi, Adne, murmură el, lipindu-și fruntea de a ei. Și eu l-am iubit pe tatăl tău. Și Ethan.

M-am uitat în altă parte, căci mă simțeam în plus în acel moment de intimitate.

— Dar tu ești singura care ne poate ajuta să plecăm de aici, l-am auzit pe Connor.

M-am uitat la ei. Adne se smulsese din îmbrățișarea lui și își scotea pumnalele de la brâu.

— Știu, spuse ea și începu să țeasă.

Bryn își schimbă înfățișarea și se apropie de mine.

— E incredibil, șopti ea, privind ușa care începea să se ivească printre fasciculele de lumină.

Am dat din cap.

Mă luă de mână.

— Îmi pare rău că ți-am întors spatele, Calla. Dar s-au întâmplat atât de multe.

— Nu-ți cere scuze, am spus. E numai vina mea.

— Nu, nu este, zise. Mă surprindea tonul hotărât al vocii ei. Dacă ceilalți au ales să rămână, atunci sunt niște proști. Și nu este vina ta.

— Dar Ren…

Când mă sărutase, simțisem cât de mult mă dorea și, după felul în care începuse să-mi fiarbă sângele în vene, știam că o parte din mine încă tânjea după el. Acel gând mă luă prin surprindere, lăsându-mă fără suflu în momentul în care am retrăit acele prime minute îngrozitoare în celulă cu Ren. Încă vedeam durerea din ochii lui, din momentul în care își dăduse seama că nu avea altă opțiune decât să-mi facă rău.

— Nu, spuse Bryn, iar vocea ei se făcu auzită prin vârtejul de gânduri. Calla, nu știu de ce ai plecat din Vail, dar pot să-mi imaginez. Eu și Ansei ne-am dat seama de mult. Nu te învinovățesc că ți-ai urmat inima.

— E mai mult de atât, am spus.

— Sunt sigură, zise ea. Dar, chiar dacă n-ar fi, tot n-ar însemna că ai greșit că ai plecat. Și nu te poți învinovăți pentru alegerea lui Ren. A fost decizia lui. Nimic mai mult.

M-am uitat lung la ea, impresionată de dragostea, de iertarea pe care o citeam în ochii ei.

— Mulțumesc, am șoptit.

— Pentru ce să faci sacrificii în viață dacă nu pentru dragoste? spuse ea, zâmbind cu tristețe.

— Același lucru îl spune și Ansei.

— Ce se aseamănă se adună, zise ea, iar eu am tresărit. Ce-i? mă întrebă.

— Nimic, am spus repede, căci nu voiam să-i mărturisesc unde mai auzisem aceleași cuvinte. Că Ren îmi spusese același lucru și că acum, când îmi aminteam vorbele lui, îmi dădeam seama că acesta era felul lui de a-mi spune că eram meniți unul altuia. Amintirea începu să ardă înăbușit undeva în adâncurile inimii mele, ca un cărbune aprins ce se mistuie mult prea încet.

— De-abia aștept să-l văd.

Mi-am dat seama că Bryn continuase să vorbească.

— Poftim? am spus, încercând să revin în prezent.

— Ansei, zise ea. E acolo, nu? În Denver?

— Da, am spus, dar, Bryn, este… M-am oprit. Poate că Ansei avea să vadă altfel lucrurile dacă Bryn îi va fi alături, să-l ajute. Nu voiam s-o sperii mai mult decât era deja. Te așteaptă, am spus și am zâmbit.

Când Adne termină de țesut portalul, m-am uitat lung la ușă, puțin mirată. Ceva nu era în ordine. Nu vedeam încăperea din care venisem. Imaginea din spatele portalului era întunecată și încețoșată.

— Acolo mergem? întrebă Mason, la rândul lui înspăimântat de întunericul care se deschidea în fața noastră.

— Da, zise Adne, ușor neliniștită. Nu știu de ce este așa întunecat.

— Nu contează, spuse Connor. Oricum, n-avem de ales, trebuie să ne întoarcem. Dacă e ceva în neregulă, vom afla când vom ajunge acolo.

— Foarte liniștitor, am spus.

Bryn trase aer în piept, repede, agitată, și am strâns-o de mână. Îmi părea rău pentru ceea ce spusesem.

— Dar adevărat, răspunse Connor. Ethan, ești primul. Apoi voi, lupilor, mergeți după el și luați-vă mutra de prădători, în caz că se întâmplă ceva. Eu, Calla și Adne o să vă urmăm și

portalul se va închide imediat ce trecem toți.

— Mutră de prădători? se încruntă Bryn.

— Vrea să vă transformați în lupi, am spus.

— Cu plăcere, spuse Nev, conformându-se pe dată.

Și Mason și Bryn își schimbară înfățișarea. Cei trei lupi începură să se fugărească, să se lingă și să se hârjonească. Sabine se uita la Ethan. Aruncă o privire celorlalți *Gardieni,* dar nu se transformă.

— Du-te, acolo este locul tău, spuse Connor, zâmbindu-mi cu tristețe.

Colții mi se ascuțiseră deja când i-am zâmbit ca răspuns.

— Numai să nu încerci să mă mângâi.

Bine ai venit înapoi, Calla, zise Bryn, lingându-mi falca. Ne-a fost dor de tine.

Nev și Mason se băgară în noi, împingându-ne cu botul.

Suntem bine? am întrebat.

Spune-ne tu, tu ești alfa. Nev mă mușcă în joacă de umăr. *M-am gândit că, din moment ce asta este haita noastră acum, ar trebui să scoatem ce-i mai bun din ea.*

Am dat din coadă. *Mi se pare corect.*

Putem să plecăm de aici? întrebă Mason, scurmând cu laba în pământ.

M-am uitat la Connor, care mă privea cu o expresie de curiozitate și de mirare întipărită pe chip.

Sabine ne cerceta de la distanță, dar își păstrase înfățișarea umană.

Ethan ridică o sprânceană, uitându-se când la ea, când la haită, de parcă alegerea ei de a sta departe de noi l-ar fi surprins.

— Se pare că suntem gata, Ethan, zise Connor. Vrei să o iei înainte? Acum că ești întreg din nou.

— Du-te naibii, mârâi Ethan, aruncându-i o privire scurtă lui Sabine și îmbujorându-se.

Sabine încă se uita în gol, pierdută, înfășurându-și jacheta și mai strâns în jurul corpului. Nu cred că tremura din cauza frigului.

— De ce nu-l urmezi, Sabine? întrebă Connor. Să nu vă

pierdeți unul de altul.

Ea dădu din cap și se făcu nevăzută prin portal. Lupii mei o urmară în grabă. Am șovăit preț de o clipă, m-am uitat după ei și am aruncat o ultimă privire spre aleea care ducea la Eden. Locul acela schimbase totul. Răpise sufletul fratelui meu, îl revendicase pe Ren și devenise mormântul lui Monroe.

În loc să-mi urmez haita, mi-am luat înfățișarea umană și m-am uitat la Connor.

— Și dacă…

— Nu privim în urmă, spuse Connor, clătinând din cap.

Am rămas surprinsă când făcu un pas înainte și mă luă în brațe.

— Toți am pierdut ceva astăzi, șopti el, sprijinindu-și bărbia de creștetul meu.

Adne ne privea tăcută; lacrimile din ochii ei reflectau strălucirea discretă și unduitoare a ușii deschise.

Am încuviințat din cap, l-am strâns repede în brațe, după care m-am transformat în lup și m-am aruncat în adâncimile tulburi ale portalului.

• Capitolul 24 •

Un val de căldură mă împinse înapoi și mă izbi de ușa pe care tocmai intrasem. Preț de o clipă, am crezut că era ceva în neregulă cu portalul și că rămăsesem blocată între lumi, alunecând în uitare, și că, în curând, aveam să ard de vie. Nu vedeam nimic. Un fum gros, care îmi făcea ochii să lăcrimeze și îmi umplea plămânii, se ridica în aer. Mi-am schimbat înfățișarea și am vrut să-i strig pe *Căutători,* dar am căzut în genunchi, tușind și pipăind orbește în fața mea.

— Calla! O mână mă prinse de braț și mă trase într-o parte. Abia dacă reușeam să disting chipul lui Ansei prin fumul gros.

— Trebuie să ieși de aici, rosti printre dinți, trăgându-mă și mai departe de portal.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, tușind.

Abia acum începeam să recunosc împrejurimile. Ne întorseserăm în intrarea goală din purgatoriu. Pereții erau înghițiți de flăcări, mistuind ascunzătoarea *Căutătorilor.*

— Mai sunt doi lângă scară! Am recunoscut vocea lui Ethan.

— Mișcați-vă, țipă Isaac, o secundă mai târziu. Nu-i lăsați să vă încolțească.

Ansei mă trase lângă el și se ghemuise pe podea, în momentul în care o siluetă întunecată ieși, apoi intră la loc în norii de fum ce pluteau la câțiva metri în fața noastră. M-am înfiorat de frică atunci când mi-am dat seama că era un strigoi.

— Nu te mișca, îmi șopti Ansei la ureche.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. *Unde era Shay?*

Am auzit țipete, dar nu-mi puteam da seama dacă erau ale unui bărbat sau ale unei femei.

Portalul lumina siluetele lui Adne și Connor.

Connor tresări când simți valul de căldură și începu să tușească.

— Ce dracu'?

Am văzut strigoiul întorcându-se, depărtându-se de ascunzătoarea noastră și plutind spre ei. Ansei încercă să mă oprească, dar l-am împins și am luat-o la goană spre cei doi, care nu înțelegeau încă ce se întâmpla.

— Fugiți! am strigat, izbindu-mă de ei și îndepărtându-i de portalul strălucitor.

Adne se ridică împleticindu-se în picioare.

— Dumnezeule. Ce se întâmplă?

— Ne-au găsit, spuse Connor și își scoase săbiile. *Păzitorii* ne-au găsit.

— Adne? Connor? Ethan se ivi dintr-un nor de fum, ținând-o în brațe pe Sabine, care își pierduse cunoștința. Isaac se apropiase de Ethan. Își fluturau amândoi armele, dar erau albi ca varul.

— La naiba.

Connor își miji ochii, încercând să privească prin fum.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, uitându-mă lung la trupul nemișcat al lui Sabine.

— Clădirea se prăbușește, spuse Ethan, arătând cu degetul spre o grămadă imensă de moloz. Exact când am intrat pe ușă a căzut o bucată mare de acoperiș. Sabine s-a lovit la cap. I-am pierdut pe lupi când am încercat să mă dau la o parte. Nu știu unde sunt. Poate că sunt îngropați sub dărâmături.

— Vine! Ethan, dă-te la o parte! zise Connor, lăsând sabia jos, însă am citit deznădejdea în ochii lui în momentul în care văzu strigoiul care se apropia. Calla, stai în spatele meu!

— Adne, deschide o ușă! țipă Ethan. Scoate-ne de aici!

Strigoiul era acum la doar câțiva metri de noi.

Totuși, nici urmă de Shay sau de ceilalți lupi. Oare erau îngropați sub dărâmături? Căzuseră deja în luptă? Cine condusese atacul acesta? Cum găsiseră *Păzitorii* purgatoriul?

— N-o să reușim, zise Connor, strâmbându-se. Se așezase între grupul nostru și strigoiul care se apropia.

— Unii dintre noi o să reușească, murmură Isaac. Îl trase pe Connor înapoi și se năpusti asupra strigoiului.

— Nu! strigă Ethan, în momentul în care umbra neagră se încolăci în jurul lui Isaac, în timp ce noi priveam împietriți de

spaimă.

Isaac nu scoase niciun sunet. Trupul lui se contorsiona în timp ce creatura *Păzitorilor* îl lua.

— Adne!

Connor se așeză în fața noastră, ca să nu mai asistăm la acea scenă îngrozitoare.

— L-am deschis! strigă Adne.

M-am întors și am văzut un portal strălucind în spatele ei.

— Du-te! Connor făcu semn cu capul, iar Ethan, cu Sabine în brațe, sări prin portal.

— Și tu. Connor o luă pe Adne de mână.

— Nu merg fără tine, spuse ea.

— Nici nu începe vorbă, zise Connor. Dacă nu ajungem în două minute, să închizi ușa. Ai înțeles?

Ochii îi străluceau, plini de lacrimi, dar încuviință dând scurt din cap și dispăru prin portal.

— Shay! am țipat, încercând cu disperare să disting ceva prin norul de fum, măcar un semn că el sau ceilalți ar fi în viață. Ansei!

— Du-te! Connor întinse o mână spre mine, dar m-am ferit. Au venit după el. Probabil că deja l-au găsit. Du-te acum!

— Nu-i las aici! am strigat, tușind, căci fumul îmi sfâșia plămânii.

Mai multe umbre negre se iviră printre norii cenușii care își schimbau forma. Connor înjură, uitându-se când spre mine, când spre ușă.

— Nu știu câți strigoi mai sunt aici, dar nu mai putem aștepta să aflăm.

Mă prinse de braț și mă trase înapoi.

— Te rog, am spus, înghițindu-mi lacrimile. Trebuie să-i găsesc.

Am văzut siluetele a patru lupi materializându-se prin fum, alergând spre noi. Suspinele mele înăbușite se transformară într-un strigăt de bucurie. Shay își schimbă înfățișarea și mă luă în brațe, strângându-mă la pieptul lui. Apoi veniră și Bryn, Mason și Nev. Erau înfricoșați și cu chipurile palide.

— Slavă Domnului că ești bine, șopti Shay, îngropându-și

fața în părul meu. Am tot alergat prin ascunzătoare de parcă am fi fost într-un labirint, fugind din calea strigoilor.

— Unde-i Ansei? Bryn țipa. Din cauza fumului… nu i-am simțit mirosul… N-am reușit să-l găsesc.

— Nu știu unde e. Am simțit un nod în stomac. Îl abandonasem pe fratele meu și îl dădusem pe mâna strigoilor?

— Mișcați-vă fundurile și treceți prin portal! spuse Connor, smulgându-l pe Shay de lângă mine și împingându-l prin portalul strălucitor. Trebuie să-l închidem înainte să ne găsească ceilalți strigoi.

— Dar… începu Bryn, încercând să privească prin fum, să-l găsească pe Ansei.

Mason și Nev își reluară înfățișarea de lupi, adulmecând aerul și scheunând.

— Asta e, spuse Connor printre dinți, punând mâna pe Bryn. Am plecat.

— Știam că o să mă lași să mor. Vocea lui Silas se auzi prin fum. Nenorocitule.

Ansei îl căra în spate. Fratele meu înainta împleticindu-se, îndoit sub greutatea scribului.

— Ansei! Am început să-l pipăi, să mă asigur că nu era rănit. Ești bine?

Dădu din cap, fără să mă privească în ochi.

— Ești rănit? îl întrebă Connor pe Silas.

— Am căzut pe scări când au apărut… cred că mi-am luxat glezna. Am avut noroc că am dat peste el, spuse Silas, făcând semn cu capul spre Ansei.

— Du-l de partea cealaltă, spuse Connor, îndepărtându-se bățos de scrib. Cu toate acestea, era clar că era ușurat că îl găsisem pe Silas. Plecăm toți. Acum.

Fără să-și ridice privirea, Ansei încuviință ușor din cap și îl trase pe Silas după el prin portalul strălucitor. Bryn se grăbi după ei. Shay mă ținea în continuare de după umeri și ne-am îndreptat împreună spre portal, urmați de Nev și de Mason.

Am auzit în spatele nostru o bubuitură, urmată de o explozie puternică, ca un tunet. O explozie ne împinse înainte, smulgându-mă din brațele lui Shay. Mi-am pierdut cunoștința

în timp ce priveam trupurile lupilor mei plutind prin portalul de lumină ca niște umbre pâlpâind din ce în ce mai slab în soare.

• Capitolul 25 •

Zăceam întinsă pe spate, uitându-mă lung la cerul întunecat, cenușiu. În aer pluteau fulgi de cenușă care îmi cădeau pe piele, topindu-se.

Topindu-se?

Am tras adânc aer în piept și aerul rece ca gheața îmi pătrunse în plămâni. Fulgi răzleți de zăpadă continuau să cadă pe pământ. Auzeam agitație în jurul meu. Flăcările fierbinți și fumul sufocant dispăruseră. M-am întors pe o parte și m-am ghemuit la pământ, încercând să-mi dau seama unde eram.

O serie de coloane subțiri, de un galben spălăcit, așezate în șiruri drepte, se ridicau spre înălțimile cerului, întinzându-se parcă la infinit și dispărând undeva, dincolo de linia orizontului.

Ce naiba? Am atins cu mâna o coajă uscată care zăcea pe pământul înghețat.

Porumb. Coceni de porumb. Mi-am coborât privirea; pământul era tare ca piatra, era miezul iernii și era frig, dar, dincolo de covorul subțire de zăpadă, vedeam pământul negru și fertil. Un câmp.

Am auzit pe cineva gâfâind lângă mine. Adne se întoarse pe o parte, strâmbându-se.

— Bine ați revenit în Iowa.

— Unde suntem? am întrebat, scuturându-mi capul. Urechile încă îmi țiuiau.

— Pe câmpurile de lângă Academie, spuse Adne.

Shay gemu și își masă stomacul.

— Cred că tocmai am fost tras în țeapă de un cocean. De ce nu suntem în Academie?

— N-am vrut să risc, în cazul în care eram urmăriți, răspunse Adne, ridicându-se în picioare. Nu te teme, nu e departe.

— Hei! Strigătul lui Connor îmi atrase atenția.

Mason se transformase în lup, în timp ce Bryn, care stătea

ceva mai departe, încerca să-l prindă pe Ansei, care tot dădea să se îndepărteze de ea.

Nev stătea în genunchi. Părea că ține ceva la pământ, de parcă mâinile lui încercau să sugrume ceva – ceva ce îl făcea pe Mason să-și zbârlească blana, gata de atac. Nu ceva – cineva.

— Ce naiba? Ethan se întoarse și se uită lung la Nev. O ținea în continuare în brațe pe Sabine, care era inconștientă.

— Calla, ce se întâmplă cu ei? întrebă Connor.

M-am apropiat și am zărit frizura cu țepi blonzi. Nu se poate.

Îl auzeam bolborosind, încercând să vorbească, în timp ce Nev îi zdrobea încet traheea.

— T… te rog, bâiguia Logan. Sunt… aici… sssă… vă… ajut.

— Nev, așteaptă, am spus, prinzându-l de braț. Ce spune?

— Nu-mi pasă. Nev se uită cu ură la el. Logan începuse să se albăstrească la chip.

M-am uitat lung la ei, confuză, neștiind ce să fac. Nu-l puteam învinovăți pe Nev că dorea să-i facă rău *Păzitorului.* Logan era pironit la pământ și se zbătea zadarnic, în timp ce plămânii i se goleau de aer. Nev își schimonosise chipul de mânie și îl strângea pe Logan din ce în ce mai tare.

— Cine-i ăla? Connor veni lângă noi.

— Un *Păzitor,* am spus. E fiul lui Efron Năpastă.

— Ce dracu’ face aici? Connor se uită la Logan, nevenindu-i să creadă. Și cum de a ajuns aici?

— Habar n-am, am spus.

Logan încerca în van să-l dea la o parte pe Nev. Își întoarse privirea spre Connor.

— Salvează-l… bolborosi Logan. Tristan… nu e mort…

— Poftim?

Connor se aplecă deasupra lui și îl îmbrânci pe Nev. Acum *Căutătorul* era deasupra lui Logan, țintuindu-l la pământ, cu cizma proptită în pieptul lui. Logan trase aer în piept și scuipă, punându-și mâinile la gât și pipăindu-și vânătăile întunecate.

Connor îl scutură.

— Ce ai spus?

— Dați-mi azil. Logan tuși. O să mă omoare dacă mă trimiteți înapoi.

— O să ne ocupăm noi de asta în locul lor, mârâi Nev, care stătea ghemuit lângă el. Nu trebuie să pleci nicăieri.

— De ce am acorda azil unui *Păzitor*? am întrebat, uitându-mă lung la Logan. N-aveam încredere în el. El și tatăl lui reprezentau toate lucrurile care merseseră prost în Vail. Din cauza lor, Ren era…

Gândul mă scotea din minți. Ren. Îl pierdusem pentru totdeauna. Și mai rău de atât era că trădarea mea îl determinase să refuze orice altă cale, în afară de viața pe care i-o dictau *Păzitorii.* Mi se umplură ochii de lacrimi și m-am dat un pas înapoi, împleticindu-mă. Nu-mi doream altceva decât să îngenunchez și să-i scot ochii lui Logan, să-i folosesc carnea pentru a smulge durerea care îmi rodea sufletul.

Shay veni lângă mine și mă luă în brațe, însă când mă atinse m-am simțit și mai vinovată, de parcă mi-ar fi pus sare pe o rană proaspătă.

— Nu, am spus și m-am smuls din brațele lui.

Ethan îl privea impasibil pe Logan.

— Omoară-l.

Connor încuviință din cap și își scoase sabia.

Adne icni de spaimă când Logan începu să râdă.

— Câtă ipocrizie! Am crezut că voi, *Căutătorii,* ar trebui să fiți nobili. Proști, bineînțeles, dar nobili!

— Având în vedere că ești aproape mort, pălăvrăgești cam mult, spuse Connor, apropiind lama de gâtul lui Logan.

Logan se încordă, dar continuă să zâmbească.

— Voiam doar să spun că dacă nu ați fi oferit refugiu unuia din neamul meu, toate speranțele voastre s-ar fi năruit deja. Sau mă înșel?

— Despre ce vorbește? întrebă Bryn. Auzea ce se vorbește, chiar în timp ce îl supraveghea pe fratele meu.

Ansei încercă să se îndepărteze de ea, dar ea îl urmărea și încerca să-l prindă, în pofida reticenței lui.

— Tata, zise Shay în șoaptă. Vorbește despre tatăl meu.

— Știam eu că nu degeaba ești *Alesul,* spuse Logan. Remarcabil de perspicace.

— Tu nu ești Tristan, se răsti Ethan.

— Dar te pot ajuta să-l salvezi, zise Logan.

— Ce? spuse Shay, făcând grăbit un pas înainte. Ce vrei să spui?

— Ceea ce tot încerc să-ți spun de când te cunosc, răspunse Logan. Că părinții tăi trăiesc.

— Minți. Lui Shay începu să-i tremure mâna pe sabie.

— Nu și când viața mea depinde de asta, zise Logan. Tristan și Sarah Doran trăiesc. Îi mai poți salva.

— Despre ce naiba vorbește? strigă Nev, învârtindu-se nervos în jurul lui Connor. Omoară-l pe nenorocitul ăsta. Nu suport nici să-l văd.

Mason se apropie, gata de atac, cu blana zburlită.

— Nu! Shay se așeză în calea lupilor, după care se întoarse spre Logan. Cum adică încă îi putem salva? Unde sunt?

Logan îi zâmbi ușor.

— Dacă vrei să știi, trebuie să-mi dai asigurări că nu voi fi rănit.

— Minte, spuse Nev printre dinți. Fă-l să tacă. Taie-i limba.

— Așteaptă. Am rostit cu greu cuvântul, dar știam că Shay avea cel puțin în parte dreptate când venea vorba de asta. Dacă știe ceva despre părinții lui Shay, trebuie să aflăm cel puțin despre ce e vorba.

— Ce zici de următorul târg: dacă nu ne spui îți tai limba! spuse Connor, băgându-și sabia în teacă și înlocuind-o cu un pumnal pe care tocmai i-l aruncase Ethan.

Zâmbetul de pe chipul lui Logan dispăru.

— Sălbaticule!

— O iau ca pe un compliment, zise Connor. Deci, ne jucăm?

— Încetați! Silas veni spre noi șchiopătând, arătând un pic șifonat. Dacă are ceva de zis, trebuie să treacă printr-un interogatoriu oficial.

— Nu cred că ți-am cerut părerea, spuse Connor.

— Așa e protocolul, îi replică Silas. Anika o să fie furioasă

dacă încâlci regulile. Dacă ăsta e într-adevăr fiul lui Efron Năpastă, nu e numai un informator excelent. Poate fi un ostatic valoros.

— Creierașu' are dreptate, spuse Ethan.

Adne făcu un salt înainte și își scoase unul dintre pumnale.

— Nu dau doi bani pe protocol! Tata și Isaac au murit din cauza *Păzitorilor*. Îi vreau sângele!

Connor îi dădu una peste mână în ultimul moment, iar vârful pumnalului ei ascuțit se opri la câțiva milimetri de obrazul lui Logan.

— Dă-mi drumul! țipă Adne, printre hohote în plâns.

Logan tremură, făcând ochii mari când o văzu pe Adne fluturându-și pumnalele.

— Vă jur, am informații de care aveți nevoie. În plus, dacă voiam să vă fac rău, nu credeți că aș fi chemat un strigoi?

Nu îi răspunse nimeni. Nu-mi plăcea faptul că tot ceea ce spunea Logan avea sens.

Connor își ridică piciorul, iar Logan se înălță sprijinindu-se, ceea ce-l făcu pe Connor să coboare pumnalul la gâtul lui.

— Dacă vă dau ceva, întrebă Logan, mă duceți la *Săgeată*?

— Depinde, să vedem cât de valoroasă e informația ta, mormăi Connor, uitându-se la Adne, pe al cărei chip se putea citi suferința. Neamul tău ne-a luat multe astăzi. Și nu numai astăzi.

— Pot să vă spun că aveți un trădător printre voi. O să vă spun cine este, ca semn de bună-credință.

Logan încetă să mai tremure și pe chipul lui se ivi un zâmbet care îmi dădu fiori pe șira spinării.

— Ce trădător? întrebă Connor, plimbând vârful ascuțit al pumnalului pe gâtul lui Logan.

— Cum credeți că v-am găsit? spuse Logan. Doar vă vânăm de ani de zile. Doar nu credeți că am avut noroc azi?

— Cineva ți-a arătat drumul către avanpostul din Denver, zise Connor.

— Cineva în care ați avut încredere, spuse Logan. O persoană pe care ați readus-o chiar voi la viață.

— Nu, mârâi Shay. Minți.

Se așeză în fața mea, protejându-mă de ceva de care încă nu mă temeam. Despre ce vorbea?

Logan îi zâmbi.

— Poate că ai puterea, *Moștenitorule,* dar nici măcar tu n-o poți proteja de asta.

— Ticălos fără inimă, spuse Shay. Încetează acum sau o să te…

— O să mă ce? întrebă Logan. M-ai ucide pentru a ascunde adevărul? Sunt oare cuvintele mele o crimă dacă îți vor salva aliații?

— Despre ce vorbești, *Păzitorule*? Connor se aplecă spre el și îi înfipse ușor cuțitul în gât. Încep să-mi pierd răbdarea cu tine.

— Fratele ei. Logan se înecă, în timp ce lama cuțitului îl apăsa tot mai tare pe gât. Fratele Callei. A făcut o înțelegere cu tatăl meu și cu Lumine.

— Nu, am șoptit.

Mason mârâi și scurmă cu laba în pământ.

Logan se uită la mine.

— E adevărat, te-a trădat.

L-am căutat înnebunită din priviri pe Ansei și l-am văzut ascunzându-se în spatele lui Bryn, care se transformase în lup și deja mârâia, de parcă ar fi vrut să-l protejeze de un atac iminent. Mason alergă spre ei și se așeză lângă Bryn, ca o santinelă.

Oh, Dumnezeule!

— E mai periculos pentru voi decât sunt eu, spuse Logan printre dinți.

Connor ridică pumnalul și se uită la mine.

— Calla?

Nu puteam să vorbesc. M-am întors cu spatele la Connor și am alergat spre Ansei. Bryn își arătă colții, dar l-am prins pe Ansei de umeri și am început să-l scutur.

— Ansei, te rog. Trebuie să le spui adevărul. Spune-le că n-ai făcut asta!

Logan mințea. Trebuia să mintă.

Ansei păli și își ridică ochii spre mine. Erau goi.

— Mi-au promis că o să-mi dea lupul înapoi.

Bryn scheună. Mason lătră, dând ocol neliniștit în jurul lui Ansei, fixându-mă în același timp cu precauție.

M-am dat un pas înapoi. Picioarele îmi tremurau. Îmi doream să fug, să scap cumva de acel adevăr teribil. Dar nu aveam unde să mă duc.

Connor clătină din cap.

— Ar fi mai bine să discutăm asta cu Anika.

— Sunt de acord, spuse Ethan.

Se uită în treacăt la mine, în timp ce o așeză mai bine pe Sabine în brațe, dar nu mi-am putut da seama dacă era supărat sau plin de regrete.

Am auzit un fluierat ascuțit din labirintul de lanuri de porumb din jurul nostru. Unul câte unul, *Trăgători* înarmați până în dinți începură să-și facă apariția din lanurile de porumb și ne înconjurară.

Lupii mei se grupară spate în spate, mârâind și uitându-se la *Căutători.*

— Așteptați! am strigat, aruncându-mă între lupi și războinicii care se apropiau.

Am fost surprinsă când l-am văzut pe Ethan venind lângă mine, ținând-o în continuare strâns în brațe pe Sabine.

— Lăsați armele.

Anika își făcu apariția din marea de luptători.

Nev, Bryn și Mason bătură încet în retragere, cu ochii ațintiți asupra *Căutătorilor* și cu blana încă zbârlită, așteptând să vadă ce avea să se întâmple. Ansei se împletici în spatele nostru, fără să scoată o vorbă, adus de spate, de parcă ar fi vrut să rămână cât mai mic și mai neobservat.

— Mulțumesc, spuse Anika.

Îl privi în treacăt pe Ethan, care o ținea pe Sabine în brațe, și ridică din sprâncene. Ethan o strânse și mai tare în brațe pe fată.

Anika se uita când la unii, când la alții. Când îl văzu pe Shay teafăr și nevătămat, păru să se relaxeze ușor.

Apoi se întoarse spre Connor și îi vorbi pe un ton tăios:

— Ce înseamnă asta? O apariție neprogramată? Cu

Gardienii după voi? Aveți noroc că nu v-am atacat imediat.

Connor nici măcar nu clipi.

— N-am avut de ales.

— Aștept un raport complet, zise ea și strâmbă din buze. Unde-i Monroe?

— E mort, zise Adne. Și *Păzitorii* au atacat avanpostul din Denver.

— Cum așa? Anika icni speriată. Ce s-a întâmplat?

Connor se uită la mine, dar nu îi răspunse.

— Fratele mai mic al lupoaicei s-a întors împotriva ei, spuse Logan, încercând să se ridice, dar Connor îl îmbrânci.

— Tu cine ești? întrebă Anika, apropiindu-se de el.

— Sunt Logan Năpastă, spuse el, uitându-se urât la Connor. Sunt aici ca să vă ofer ajutorul meu, asta dacă nu mă omoară mai înainte musculosul vostru.

— Năpastă? spuse Anika. Un *Păzitor*?

— Da, sunt *Păzitor,* răspunse Logan. Dar mi-am abandonat tatăl și neamul. Locul meu nu este acolo. Locul meu e alături de voi.

— Puțin probabil, mârâi Connor.

— Ar fi o prostie să-mi refuzați oferta, se răsti Logan. Pot să vi-i predau pe părinții *Moștenitorului.*

— Pe Tristan și pe Sarah? Anika îngenunche lângă Logan. Pentru binele tău, sper că spui adevărul.

— Spun adevărul.

— Nu-l asculta. Adne îl dădu la o parte pe Connor, care încerca să o oprească. E un *Păzitor.* Anika, tata a murit!

— Putem să discutăm despre asta mai încolo? Silas se apropie șchiopătând de Anika. Nu știu cât timp mai avem.

Anika îl privi din cap până în picioare și se încruntă văzându-i ținuta dezordonată.

— Ce vrei să spui?

— Avanpostul din Denver e compromis, zise Silas. De asta am sosit neinvitați. Dacă au reușit să pună mâna pe informațiile secrete pe care le țineam acolo înainte să ardă clădirea, atunci o să afle unde este Academia.

Anika păli ușor.

— Nu.
— Ba da, spuse Silas. Trebuie să mutăm Academia. Acum.

• Capitolul 26 •

Căutătorii ne făceau să înaintăm rapid. Logan era legat la mâini și patru *Trăgători,* care îi supravegheau fiecare mișcare, îl escortau către Academie. M-aș fi simțit ușurată că îl tratau atât de aspru, dacă nu s-ar fi comportat la fel și cu Ansei.

În timp ce Logan nici măcar nu încerca să-și ascundă zâmbetul satisfăcut de pe buze, fratele meu mergea cu capul plecat, împleticindu-se printre *Trăgătorii* înarmați.

— Trebuie să oprim chestia asta, i-am șoptit lui Shay.

— Știu, spuse. Când vom ajunge la Academie, o să vorbesc cu Anika. Nu cred că o să-l rănească până atunci.

I-am aruncat o privire aspră.

— Nu merită asta. Doar ai văzut cât e de distrus. Pur și simplu, nu și-a dat seama…

— Știu, Calla. Shay mă luă de braț, îndemnându-mă din priviri să vorbesc mai încet. Știu. Sunt de partea ta, dar trebuie să ne dăm seama ce s-a întâmplat, înainte să-i convingem că Ansei nu e o amenințare.

M-am tras departe de el și m-am grăbit spre Connor, care mergea alături de Adne.

— Connor, nu poți să faci ceva? am spus printre dinți. Ansei n-are nicio vină.

— Nu acum, răspunse Connor. Chiar dacă aș putea face ceva, n-avem timp să discutăm despre asta.

Chipul lui Adne era împietrit.

— Adne? am început eu. Te rog…

— Are dreptate, zise ea, fără să se uite la mine. N-avem timp. Trebuie să ne ocupăm de chestia aia.

Arătă spre clădirea masivă care se ridica în spatele lanurilor de porumb. Văzută de afară, Academia părea și mai impresionantă decât din interior. Construcția gigantică se arcuia în fața noastră, suprafața ei de marmură strălucind mângâiată de razele soarelui iernatic, care răzbăteau prin norii groși. Patru turnuri subțiri se ridicau spre înălțimile

cerului, punctând structura perfect curbă a clădirii la intervale regulate. Toate cele patru aripi ale Academiei aveau ferestre înalte și îți dădeau impresia că întreaga construcție era inundată de lumină.

M-am uitat lung la clădirea impozantă care se ridica în fața noastră și devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce ne apropiam de ea. *Cum ar fi putut s-o mute în altă parte*?

În clădire ne așteptau alți *Căutători*. Parterul Academiei avea aceeași structură – un hol înconjura curtea interioară centrală, dar aici ușile erau așezate la intervale mult mai mari.

— Divizia Haldis? întrebă o femeie, pe care am recunoscut-o ca fiind unul dintre *Ghizi*.

Anika încuviință din cap. Avea o expresie sumbră pe chip.

— Încă mi-e neclar ce s-a întâmplat. Dar l-am pierdut pe Monroe, iar avanpostul din Denver a fost infiltrat. Anunță că trebuie să ne schimbăm de urgență sediul.

— Doar nu vorbești serios?

Cealaltă femeie icni de spaimă.

— Ba da, răspunse Anika. Acum du-te.

— Dar nu am finalizat legăturile Eydis…

— Acum.

Ghidul intră alergând în Academie.

Anika începu să dea ordine în stânga și în dreapta.

— Dați alarma în aripile Pyralis și Tordis! Începem să ne mutăm în cincisprezece minute. Duceți-vă toți la posturile voastre!

Căutătorii se răspândiră în direcții diferite.

Anika se întoarse spre cele două grupuri de *Trăgători* care îi escortau pe Logan și pe Ansei.

— Duceți-i la palisadă! O să ne ocupăm de ei mai târziu.

— Nu!

Câțiva *Trăgători* își ridicară armele când am prins-o pe Anika de braț. Ea clătină din cap, iar *Căutătorii* se dădură înapoi.

— Calla, înțeleg că e fratele tău, dar, până aflăm adevărul, trebuie să avem mare grijă în privința lui.

— Chiar dacă le-a spus despre ascunzătoare, sunt sigură că

l-au păcălit, am spus. Nu știi ce i-au făcut.

Își trase brațul din mâna mea.

— O să aflu când va veni vremea. Dar acum nu mă pot ocupa de problema ta. Îmi pare rău.

Le făcu semn *Căutătorilor,* care îl luară pe Ansei.

— Ansei! Am pornit după ei, dar Shay mă prinse de mână.

— Așteaptă.

— Îl tratează ca pe un prizonier! am strigat, încercând să mă eliberez. Nu e vina lui. A fost torturat. Trebuie să-l ajutăm!

— O să vedem cum facem, spuse el. Îți jur. Acum, Anika trebuie convinsă că poate avea încredere în haita ta. Trebuie să ne ocupăm mai întâi de asta și apoi o vom putea convinge și în ceea ce-l privește pe Ansei.

Anika vorbea acum cu Connor.

— Poți să-mi explici ce s-a întâmplat?

— Nu chiar, zise el încet, scoțând un plic din haină. Dar Monroe mi-a spus să-ți dau asta, în cazul în care n-o să se mai întoarcă.

— A plecat în misiune știind că s-ar putea să nu se mai întoarcă? Anika îi smulse plicul din mână. Și cum de i-ați găsit pe tinerii *Gardieni*? Rămăsesem cu impresia că nu le putem da de urmă.

Connor vorbi fără să se uite în ochii scrutători ai *Săgeții.*

— A fost o situație de urgență, Anika.

Anika își miji ochii.

— Vrei să-mi spui că Monroe a condus o misiune în Vail fără autorizație?

— Da.

— Și acum e mort? Clătină din cap. Și am pierdut și avanpostul din Denver.

— Dar am salvat lupii, spuse Ethan, uitându-se la trupul nemișcat al lui Sabine. Cel puțin, o parte din ei.

— Să sperăm că asta o să ne ajute. Înainte să se întoarcă cu spatele, am văzut cum i se prelinge o lacrimă pe obraz. Aveam nevoie de Monroe.

— Știu, zise Connor răgușit.

— *Ghizii* mă așteaptă, spuse ea. O să discutăm despre asta

după ce ne mutăm. Dacă o să reușim.

Acestea fiind zise, plecă.

— Dacă reușim? am întrebat.

Connor nu răspunse.

— Calla? M-am întors și l-am văzut pe Ethan care o ținea în continuare pe Sabine în brațe. Mi-e frică să nu aibă leziuni interne. Trebuie s-o duc la Elixirs.

— La cine? întrebă Shay.

— La vindecătorii noștri, spuse Adne. Sunt în Sanctuarul Eydis.

— Poate că are nevoie de sângele haitei, am spus, uitându-mă la Sabine.

Nu sângera și nici nu era lovită, dar, uneori, rănile pe care nu le poți vedea sunt cele mai periculoase.

Nev ajunse lângă ei.

— Mă duc cu ei. Dacă are nevoie de sânge, îi dau eu.

— Bine.

Bryn și Mason se apropiară prudenți. După ce se convinse, într-un final, că nu aveam să-l urmăresc pe Ansei, Shay îmi dădu drumul la mână, iar eu m-am îndepărtat de el. Îmi dădeam seama că era rezonabil, dar detestam faptul că mă simțeam atât de neputincioasă când venea vorba de fratele meu.

— Și acum ce facem? întrebă Mason.

— Veniți cu noi, zise Connor.

În încăpere se auzi deodată dangătul unor clopote. Academia vibra de energie, iar zgomotul era din ce în ce mai puternic. Deși pătrunzătoare, dangătele cristaline aveau un ritm hipnotic – pereții păreau să reverbereze în muzica lor. Am privit zidurile care chiar se legănau în ritmul muzicii. Labirintul de culori de pe holurile de marmură se unduia odată cu fiecare notă muzicală.

Adne o luă la goană pe scări.

— Trebuie să mă duc la postul meu!

— Ce se întâmplă? întrebă Bryn, luându-mă de mână, tremurând.

Connor ne conduse după Adne, dar, spre deosebire de

Țesător, fără să alerge.

— *Țesătorii* trebuie să mute Academia.

— Cum e posibil așa ceva? întrebă Shay.

— E nevoie de coordonare precisă. Connor ne aruncă o privire peste umăr. Fiecare *Țesător* trebuie să țeasă aceleași fire, ca să deschidă un singur portal, în același timp.

— Dar cum poți strecura toată clădirea printr-o ușă? se încruntă Shay.

Ajunseserăm la etajul al doilea și ne îndreptam spre următorul șir de scări.

— Clădirea nu intră prin portal, zise Connor. Țesătorii mută portalul deasupra clădirii.

— Ce… ce fac? m-am bâlbâit eu.

Connor nu-mi răspunse. Ne adusese din nou la etajul patru. Acolo am găsit-o pe Adne stând în mijlocul holului, la jumătatea distanței dintre locul în care se aflau dormitoarele noastre și centrul tactic Haldis. Stătea perfect nemișcată, cu cuțitele strânse între degete, cu ochii închiși și respira lent și regulat.

— Adne…

Shay se îndreptă spre ea.

— Șșșș! Connor îi blocă trecerea cu brațul. Trebuie să se concentreze.

Am aruncat o privire de-a lungul holului și am văzut o altă femeie stând la câțiva metri de Adne. Când m-am uitat în direcția opusă, am zărit un tânăr care se oprise la aceeași distanță.

— Ei sunt ceilalți *Țesători,* spuse Connor, urmărindu-mi privirea. Se uită la ei și apoi la fiecare dintre noi.

— Cred că ar fi mai bine să luați loc. E o experiență destul de intensă dacă nu ați mai văzut așa ceva.

Ne-am uitat toți lung la el, dar niciunul dintre noi nu se așeză.

— Cum vreți.

Ridică din umeri și se întoarse s-o privească pe Adne.

Se auzi un nou zgomot pe coridor. Un sunet jos și adânc, ca dangătul unui clopot gigantic. Sunetul reverberă prin toată

Academia, ajungându-mi până în oase. M-am înfiorat, iar Shay mă luă de mână. Mi-am strecurat degetele printre ale lui. Clopotul bătu din nou și am observat că Adne se cutremura la rândul ei. Nu deschise ochii. Clopotul mai bătu o dată. Se auziră alte ecouri, peste cele de dinainte. Nu mai auzeam nimic altceva în afară de acele sunete joase și aveam impresia că mi se scurg pe piele.

După al patrulea dangăt de clopot, Adne începu să se miște. Se aplecă grațios, de parcă ar fi făcut o plecăciune. Ceva mai încolo, pe hol, i-am văzut și pe ceilalți *Țesători* mișcându-se la fel. Adne își ridică ușor capul și își roti brațele, în timp ce se învârtea în cerc. Noi sunete se făcură auzite peste ecourile adânci ale clopotelor. Strălucind luminoase, notele muzicale se unduiau pe pereți ca purtate de vânt. Muzica era însoțită de culori; modelele de pe pereți prindeau viață, nuanțele prețioase străluceau din ce în ce mai puternic, formând curcubeie pe podea și pe trupurile noastre.

Adne se mișca acum mai repede, săltând și rotindu-se într-un dans pe care deja îl asociam cu țeserea portalurilor. La stânga și la dreapta ei, ceilalți *Țesători* se roteau și ei, imitând fără cusur mișcările grațioase ale lui Adne. Respira greu, transpira, dar nu ezita și nu se întrerupea nici măcar o dată. Dangătele clopotelor se auzeau din ce în ce mai puternic și a trebuit să-mi acopăr urechile sensibile cu mâinile când sunetul a devenit prea pătrunzător. Modelele și curcubeiele de pe podea și de pe pereți începură să strălucească și să explodeze în aer ca niște artificii. Culorile nebunești deveneau din ce în ce mai strălucitoare și mă orbeau. Aveam impresia că podeaua de sub picioarele mele se mișca. Am căzut în genunchi, cu mâinile în continuare la urechi. M-am ghemuit, ascunzându-mi capul între picioare. Am simții că Shay se apleacă peste mine, protejându-mă de acea cascadă asurzitoare de sunete și de fulgere luminoase.

Apoi am simțit ceva blănos lipindu-se de mine. Am auzit un scheunat, urmat de un altul. Bryn și Mason, acum lupi, se băgau în mine, înghiontindu-mă cu boturile sub brațe, ca să-și lipească nasurile umede de maxilarul meu. Sunetul era atât de

puternic, încât nici nu mai conta că îmi acopeream urechile. Am crezut că o să încep să urlu.

Iar, deodată, se lăsă tăcerea.

Am ridicat capul și am tras încet aer în piept. Un miros puternic, nou, îmi gâdilă nările: un amestec de sare și de frunze verzi… și pește? Am mai tras o dată aer în piept; era același miros, dar nu reușeam să-l recunosc. Mi se păru, de asemenea, că simt parfum de lămâi.

— Sunteți bine? Connor ne privea de sus.

Shay se ridică în picioare și își îndreptă spatele.

— Presupun.

— V-am spus eu, continuă Connor. Este intens.

— Nu zău. Adne se apropie împleticindu-se de noi, înaintând nesigur, de parcă ar fi fost beată.

Connor o prinse în momentul în care se prăvăli, lipsită de grație, în brațele lui.

— Bine lucrat, forțoaso, spuse el, lipindu-și buzele de fruntea ei.

— Mersi, bombăni ea. Cred că acum o să dorm o săptămână.

Mason își luase înfățișarea umană. Se îndreptă spre ferestrele înalte de pe peretele exterior. Lumina care răzbătea pe hol avea o nuanță roșiatică-aurie. Scoase un țipăt de uimire.

— Ăsta… e oceanul?

Eu și Bryn l-am urmat spre ferestre. Am privit îndelung, cu respirația tăiată, apusul de soare. Academia se oprise în vârful unei pante abrupte, terasate, ce părea să se întindă pe kilometri întregi. Dealurile erau acoperite cu șiruri perfect întreținute de copaci cu ramuri încovoiate și frunze de un verde-închis, printre care se zăreau pete galbene ca niște sori. Lămâi.

Undeva, în depărtare, se vedea un sat construit în stânca abruptă. Alte sate se întindeau pe coastă, suspendate parcă deasupra mării, agățate de faleze.

Marea. Valurile se spărgeau la mal. Amurgul spăla valurile unduitoare în nuanțe de violet-închis, iar pe alocuri, conferea

apelor irizări rozalii. M-am uitat lung la întinderea nesfârșită de apă și am înțeles de ce, la un moment dat, oamenii au crezut că oceanul se afla la capătul unei lumi finite.

Abia în momentul în care Shay mă luă de după umeri mi-am dat seama că tremur.

— N-ai mai văzut marea niciodată, nu? mă întrebă el, uitându-se pe geam.

Am clătinat din cap. Eram încă paralizată de frică, șocată de mutare și tulburată de felul în care acest loc reușea să pătrundă în inima mea și să-mi tulbure inima.

— Da, e oceanul, spuse Adne. Asta dacă nu am aterizat în altă parte.

Oceanul. Acesta era mirosul pe care nu-l recunoșteam. Nu mai simțisem niciodată o asemenea mireasmă.

— Unde suntem?

Bryn veni lângă geam.

— Cinque Terre, răspunse Connor.

— Unde? întrebă ea, încruntându-se.

— Italia.

• Partea a III-a •

Paradisul

„Vei lăsa în urmă tot ceea ce iubești
mai mult; aceasta e acea săgeată pe
care arcul exilului o trage mai întâi.”

Dante, *Paradisul*

• Capitolul 27 •

— Italia? exclamă Mason, cu mâinile lipite de fereastră. Știam cum se simte. Fereastra era ca o barieră între noi și lumea de afară și îți venea greu să crezi că paradisul care se întindea dincolo de acele ziduri era real.

— Îmi pare rău, rânji Connor. Știu că o să vă fie dor de lanurile de porumb.

Adne își răsuci gâtul înainte și înapoi, strâmbându-se.

— A fost greu.

— Ești bine? întrebă Connor, iar zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Sunt bine, răspunse ea. Obosită, dar sunt bine. Ne așteaptă să ne adunăm, în salonul principal.

— Vreau să-l văd pe Ansei, spuse brusc Bryn. Putem să ne asigurăm că e bine?

— E bine, zise Connor. Mutarea a fost fără probleme. Dacă noi am ajuns, atunci e și el aici. Chestia asta funcționează pe principiul ori toți, ori niciunul.

— Dar…

— Uite ce e, puștoaico, spuse Connor. Trebuie să o lăsăm pe Anika să se calmeze înainte să începem să-i cerem favoruri. Frățiorul Callei a dat-o în bară urât de tot. O să dureze ceva până când o să rezolvăm asta.

Privirea pe care o schimbă cu Adne mă îngrijoră. Niciunul dintre ei nu credea că situația lui Ansei se putea rezolva.

Oare ce o să se întâmple cu fratele meu?

Umerii lui Bryn se prăbușiră. Mason o luă de mână și se uită la mine.

— O să fie bine.

Am încuviințat dând încet din cap, simțindu-mă din ce în ce mai nesigură de asta cu fiecare minut care trecea.

— O să vă aducem ceva de mâncare, spuse Adne, încruntându-se. Apoi o să căutăm și un loc în care să stați. Sunt sigură că ați vrea să vă spălați un pic.

Am băgat de seamă cum îi studia pe Bryn și pe Mason. Într-adevăr, trebuiau să se spele. Încă purtau zdrențele hainelor pe care le avuseseră pe ei în noaptea în care fuseseră luați prizonieri și erau murdari de sânge uscat și de funingine. Am simțit din nou o durere usturătoare în stomac, de parcă tocmai aș fi primit pe nepregătite un pumn, căci înfățișarea lor îmi reamintea de torturile la care fuseseră supuși.

Am mers în tăcere, după Connor și Adne, care ne conduceau pe scări. Când am ajuns la primul etaj, Adne icni uimită.

— Uite!

I-am urmărit privirea. Mason și Bryn exclamară la rândul lor.

Ne opriserăm exact lângă ușile de sticlă care dădeau în curtea interioară. Dincolo de bariera invizibilă, marea curte centrală se transforma văzând cu ochii. Pământul neroditor și cufundat în somnul iernii prindea viață, frunzele se desfăceau, iar mugurii înfloreau în pete aprinse de culoare. Fântânile dintre răsadurile de flori bolboroseau pline cu apă.

Connor fluieră admirativ.

— Frate, Legăturile funcționează rapid. Frumos.

— Întotdeauna e așa, răspunse Adne. Dar mă surprind de fiecare dată.

— Ce sunt Legăturile? întrebă Mason, încruntându-se în momentul în care văzu lujerii de viță-de-vie încolăcindu-se pe scara de marmură din cealaltă parte a ușii de sticlă.

— Una dintre specializările de la Academie, spuse Connor. În mare parte, Eydis și Haldis. Integrează clădirea în ecosistemul local.

— Ca un fel de grădinari? întrebă Bryn.

— Unele dintre ele se concentrează asupra grădinilor, zise Connor, masându-și stomacul. Și astea-s vești bune. Climă mediteraneeană. Asta înseamnă că vom mânca lucruri mai proaspete și mai bune. Ne-am hrănit cu prea multe rădăcinoase iarna asta. Voi ce ziceți? Lămâile și măslinele sunt specialitățile acestei regiuni, nu? Parcă am citit asta în descrierea pe care ne-au trimis-o. Dar asta ar trebui să se

întâmple primăvara. Se pare că plantele cresc destul de bine și acum.

— Stai un pic, îl întrerupse Mason. Cum e posibil așa ceva? Plantele astea cresc cu viteza luminii.

— Magia elementelor, spuse Adne. Eydis și Haldis – apa și pământul. Legăturile se conectează cu pământul, cu rădăcinile plantelor și cu apa. Așa ne alimentăm cu apă și obținem energie geotermală.

— Mă bucur să văd că funcționează, zise Connor. Știam că acest loc este cât se poate de aproape de ideal.

Mason clătina din cap și am băgat de seamă că și mâinile îi tremurau.

— E imposibil. Cine poate să facă așa ceva?

— Noi, spuse Connor, îndepărtându-se de curtea interioară. Și, că tot veni vorba de posibil și de imposibil, voi nu vă puteți transforma în lupi?

— Are dreptate, zise Shay, zâmbindu-mi. Ăsta a fost primul lucru care m-a făcut să cred în toate nebuniile astea.

Mason dădu din cap fără prea multă tragere de inimă și mormăi ceva pe sub mustață în timp ce coboram spre parter.

— Mi-ar fi plăcut să fie și Monroe aici, să vadă asta, oftă Adne.

Își plecă apoi capul și am auzit-o plângând încetișor.

— Hai să mergem la întâlnire, spuse Connor și o luă de după umeri. Apoi o să avem timp să vorbim despre tatăl tău.

Cu o seară înainte, când intrasem în sala de mese, încăperea era pustie, însă acum era plină ochi de femei și de bărbați, care se îngrămădeau unii în alții, umăr la umăr, iar șoaptele lor aproape că îmi asurzeau urechile sensibile.

— Uite-o pe Tess.

Connor înaintă prin mulțime.

— Cine-i Tess?

Bryn se aplecă spre mine.

— Face parte din divizia lor, am spus. Divizia Haldis.

Bryn se încruntă.

— Divizia Haldis?

— Nu…

Am rămas fără cuvinte. Haldis. Eydis. Frânturile de informații care îmi ajunseseră la urechi în scurtul timp petrecut alături de *Căutători* nu erau destule ca să dau un răspuns la acea întrebare. Mai erau atâtea lucruri pe care nu le știam despre *Căutători,* iar acum îmi aruncasem haita, sau ce mai rămăsese din ea, în lumea lor, fără să am nicio certitudine asupra viitorului. Dacă am luat o decizie greșită? Zumzetul din încăpere devenea din ce în ce mai asurzitor. Inima începu să-mi bubuie.

Când văzu că nu răspund, Bryn ridică din umeri, se întoarse cu spatele și îl urmă pe Mason spre masa la care stătea Tess.

— Calla?

Shay mă urmărea.

— Du-te, am spus, împingându-l după Bryn. Vin și eu imediat.

În timp ce Shay își croia drum printre *Căutători,* m-am îndreptat încet spre hol, iar când am ajuns în dreptul scărilor, am luat-o la goană.

Nu știam încotro mergeam, dar știam că trebuia să fug. Cu o săptămână în urmă, mă aflasem în Vail, gata să-mi unesc viața cu Ren, să fac primul pas pe calea care îmi fusese hărăzită din ziua în care mă născusem. Destinul meu. Mai aveam acum un destin? Oare acesta aparținea acum *Căutătorilor*?

Am mârâit la simplul gând că lucrurile ar fi putut fi într-adevăr așa. Nu aveam de gând să mai fiu ținută captivă. Îi slujisem pe *Păzitori* fără să clipesc și iată unde ajunsesem. Dacă acești *Căutători* aveau să-mi ofere o modalitate de a lupta împotriva foștilor mei stăpâni nu aveam să stau pe gânduri. Îmi uciseseră mama și îi torturaseră pe cei care îmi erau dragi. Voiam să plătească pentru asta. Dar trebuia să mă lupt cu ei în condițiile mele. Acum luam decizii în numele întregii haite. Trebuia să fiu sigură, dar nu mai eram sigură de nimic.

Acum eram în cealaltă parte a mapamondului și nu-mi mai rămăsese nimic din viața pe care o știam. Ceea ce, la un moment dat, părea a fi o haită unită se dezintegrase din cauza

alegerilor mele. Fey, Dax și Cosette căutaseră refugiu în *Păzitori,* se agățaseră de viața aceea în ciuda suferințelor pe care ni le adusese. Eram sigură că, dacă nu ar fi venit Connor, m-aș fi luptat cu Dax până la ultima suflare. Iar fratele meu era o umbră a ceea ce fusese odinioară, atât de disperat încât până și el fusese dispus să mă trădeze ca să recapete ceea ce îi fusese luat.

Dar Ansei nu era singurul a cărui viață fusese dată peste cap. Viitorul lui Ren se năruise în momentul în care fugisem de la uniune. Nu mai avea haită, moștenirea lui îi fusese dată lui Emile, care era mai degrabă monstru decât om și care nici măcar nu-i era tată.

M-am împiedicat, de parcă adevărul m-ar fi izbit cu putere în față, luându-mă pe nepregătite. Lui Ren îi fusese răpit viitorul cu mult timp în urmă, când Emile și *Păzitorii* îi uciseseră mama. Viața celui care îmi fusese promis era clădită pe o movilă de minciuni, sânge și oase.

Mi-am împreunat mâinile și mi le-am dus la ochi. Minciuni, sânge și oase. Oare fuseseră viețile noastre vreodată altceva? Când mi-am lipit degetele pe față am simțit metalul rece al inelului transmițându-mi parcă șocuri electrice pe piele. Inelul primit de la Ren. O promisiune a lucrurilor ce aveau să vină.

Vreau să știi că eu…

Ce? Oare ce a vrut Ren să-mi spună? De ce se oprise? Cât de multe mi-ar fi împărtășit?

Dintr-odată, mi se păru că holul era prea îngust, că mă sufocă. Trebuia să ies afară. Trebuia să respir aer curat. Am alergat mai repede, în căutarea unei ieșiri. Când am ajuns în dreptul următoarelor uși de sticlă, am ieșit în grabă prin ele.

M-a învăluit mireasma bogată și sărată a oceanului. M-am aplecat, cu mâinile pe genunchi, și am tras adânc aer în piept, însetată. Culorile vii ale amurgului lăsaseră loc înserării ce se contura în nuanțe potolite de mov și cenușiu. Chiar și în întuneric, inelul de aur alb de pe degetul meu strălucea, captând lumina și reflectând-o spre mine. Batjocoritor, plin de ură.

Îmi amintește de părul tău.

Părul meu blond-deschis era și acum prins într-o coadă care îmi atârna pe umăr și flutura în vânt. M-am ridicat în picioare. Curtea interioară era imensă, iar grădina neroditoare ieri era acum plină de plante verzi, luxuriante, care parfumau aerul cu mireasma înviorătoare a ierburilor proaspete.

Am alergat înspre cea mai apropiată seră, căutând. M-aș fi mulțumit cu orice, atâta timp cât obiectul era ascuțit. Respiram din ce în ce mai greu. Am dat ușa de perete și m-am împiedicat de răsaduri și de plante în ghiveci. Mirosul de îngrășământ care plutea în aerul umed era dulceag, dar puțin grețos. Am găsit ceea ce căutam în colțul îndepărtat al serei, odihnindu-se pe rafturile cu ghivece.

Cu o mână am înșfăcat foarfeca de grădină, iar cu cealaltă, coada deasă, exact deasupra umerilor. M-am oprit din tăiat abia când am rămas cu coada în mână. M-am uitat lung la ea și am azvârlit-o de parcă aș fi ținut în mână un șarpe viu. M-am liniștit încet-încet și m-am simțit ușoară și liberă. Am lăsat jos foarfeca și am ieșit din seră.

Când am ieșit din nou în curtea interioară ploua; cea mai blândă ploaie. Picăturile îmi atinseră pielea ca amintirea unei ploi, ușoare ca ceața. Aerul cald al nopții îmi învăluia cu blândețe pielea. M-am îndreptat spre centrul grădinii. Aleea mă conduse spre un gard viu migălos aranjat, în spatele căruia am descoperit un mic scuar. Câteva trepte coborau spre niște straturi de flori, înconjurate de pomi fructiferi în floare. Totul era liniștit. Aici nu mișca niciun fir de iarbă, eram izolată de restul lumii. În mijlocul scuarului se vedea o fântână de piatră cu patru statui. Un grup ciudat: o femeie în armură de cavaler, un bărbat în straie călugărești, un copil cu niște suluri de papirus în mână și o femeie îmbrăcată simplu, ce ținea în mână o bucată de lemn cioplit. Apa clipocea în fântâna de la picioarele lor, reflectând nuanțele argintii ale norilor ce pluteau pe cer.

M-am apropiat de marginea fântânii și mi-am plimbat degetele pe suprafața apei. Imaginea grădinii reflectate în apă ar fi trebuit să mă liniștească, dar furtuna dezlănțuită în mintea mea nu mă lăsa să văd mai departe. Mi-am trecut

degetele prin pletele tăiate și am rămas surprinsă în momentul în care mi-am dat seama că părul mi se termină în dreptul umerilor.

— Bună ascunzătoare.

M-am întors și l-am văzut pe Shay, coborând pe alee spre fântână. Mi-am încleștat dinții. Am rămas la fel de împietrită ca statuile de lângă mine, privindu-l cum se apropia.

— Liniștit, izolat. Își îndreptă privirea spre straturile de flori pe care se plimbau umbrele gardurilor vii. Suficient de mohorât, cât să țină oamenii la distanță pe timp de noapte, dar nu foarte înfricoșător. Colțurile buzelor i se arcuiră într-un zâmbet.

— O să-i dau un zece cu minus, dar doar pentru că luna nu a răsărit în seara asta.

Mai făcu un pas spre mine.

— Mersi, am spus, vorbindu-i pe un ton hotărât, ușor amenințător. Cum m-ai găsit?

Își plimbă degetele prin păr și mă privi sfios.

— După miros.

— Bineînțeles.

I-am întors spatele și m-am îndepărtat de fântână, lăsând umbrele întunecate ale grădinii să mă învăluiască.

— Pleacă.

— Nu.

Sări în fața mea și îmi blocă drumul.

— Vorbesc serios, Shay.

— Și eu, zise el. Nu cred că ar trebui să fii singură acum.

— Nu tu decizi asta.

Întinse mâna și îmi dădu la o parte câteva șuvițe blonde de păr care se ondulau în dreptul bărbiei.

— Nu mai ai coadă? zâmbi, trecându-și degetele printre buclele tunse. Îmi place, ți se potrivește.

Nu i-am răspuns, iar zâmbetul de pe chipul lui dispăru.

— Nu trebuie să treci singură prin asta, spuse el în șoaptă.

— Sunt singură.

Mi-am simțit inima pustie.

— Știi că nu e adevărat.

Am tras adânc aer în piept și mi-am încleștat pumnii.

— Spune-mi atunci ce e adevărat.

— L-ai iubit.

Se uită în ochii mei.

— Da.

Cuvântul rămase preț de o clipă între noi. Era adevărul golgoluț. Nu mai reușeam să trag aer în piept ca să-mi liniștesc tremurul ce-mi pusese stăpânire pe trup.

Mai făcu un pas spre mine și îmi vorbi în șoaptă, calm:

— Dar nu așa cum mă iubești pe mine.

Am făcut un pas înapoi, de parcă m-ar fi lovit cu ceva.

— Calla, murmură el și întinse mâna spre mine. Nu poți să te învinovățești. Nici acțiunile și nici sentimentele tale nu sunt responsabile pentru alegerea pe care a făcut-o Ren.

M-am îndepărtat de mâna lui întinsă.

— Termină, am spus. Nu vrea să vorbesc despre asta. Nu pot.

— Ai dreptate, spuse el cu blândețe, acum nu e momentul să vorbim.

Se mișcă atât de repede încât, preț de o clipă, i-am văzut silueta ca prin ceață și, apoi, mă luă în brațe. L-am prins de umeri și mi-am înfipt unghiile adânc în pielea lui, dar nu îmi dădu drumul. Mă trase mai aproape de el.

Am mârâit și m-am zbătut, dar Shay mă ținea strâns în brațe, lipită de el. Îi simțeam inima bătându-i regulat, lângă a mea. Stropii calzi de ploaie mi se scurgeau pe față, iar umezeala mătăsoasă din aer se amesteca cu propriile mele lacrimi.

Shay mă sărută cu blândețe și își plimbă buzele pe urmele lăsate pe obraji de lacrimile suferinței mele. M-am agățat de el. Șoapte calme, liniștitoare, îi ieșeau de pe buze în timp ce continua să mă sărute.

Când furtuna suferinței mele se domoli, am ridicat capul și mi-am lipit buzele de ale lui. În momentul în care am simțit că îmi prinde ușor buza de sus între dinți, l-am sărutat cu atâta pasiune, încât Shay își pierdu echilibrul și căzu, rostogolindune amândoi pe aleea din grădină. Când ne-am oprit, mi-am

dat seama că e deasupra mea. De abia am reușit să-mi recapăt suflul și l-am sărutat din nou, începând să-i desfac cu nerăbdare nasturii cămășii. Din pieptul lui se auzi un mârâit gutural și își aruncă de pe umeri cămașa. Mi-am trecut degetele prin părul lui umezit de ploaia măruntă.

Buzele lui coborau pe gâtul meu. Îmi auzeam respirația, întretăiată, gâfâită, ca un geamăt. Aerul nocturn al grădinii, mirosul dulce al bobocilor de trandafir se amesteca cu briza sărată a mării și se strecura printre buzele mele întredeschise.

Gura lui Shay îmi mângâia abdomenul dezgolit, și preț de o clipă, m-am întrebat ce se întâmplase cu tricoul meu. Și cu pantalonii de piele.

Sărutul lui continuă să coboare pe trupul meu și nu mi-a mai păsat unde îmi erau hainele.

Straturile de nori argintii de deasupra noastră se separară ca niște draperii de pânză fină, date la o parte de vânt, iar razele subțiri ale lunii au început să ne mângâie trupurile. Shay se ridică deasupra mea în momentul în care cerul nopții se deschise, iar lumina pală care inunda grădina îi scăldă silueta. Îmi sărută obrajii, în timp ce șoldurile lui se așezară peste ale mele. Îi simțeam fiecare bătaie a inimii, în timp ce corpurile noastre se lipeau unul de celălalt, piele pe piele. M-am înfiorat, căci am simțit că undeva, în adâncul meu, ceva se ridică, se deschide, tânjind după un lucru pe care numai el mi-l putea oferi. Când mă sărută din nou am avut senzația că urma să mă sfâșii de dorință. Se trase în spate și mă privi tăcut. Ochii lui întrebători așteptau un răspuns.

— Da, am murmurat.

L-am sărutat din nou și nu au mai existat întrebări fără răspuns.

• Capitolul 28 •

Hârșt. Hârșt.

Bryn strâmba din buze în timp ce se concentra asupra a ceea ce avea de făcut.

— Pe bune, Cal, dacă voiai să te tunzi, puteai doar să-mi spui. Te-ai ciuntit bine de tot.

Mă uitam cum îmi cădeau șuvițele pe jos. Nu fusese ușor să ajung aici. Reușisem să mă desprind din brațele lui Shay, să ies pe furiș din camera lui și să-mi croiesc drum spre dormitorul meu, fără să fac zgomot.

Nu-mi părea rău că petrecusem noaptea cu el, dar nu știam ce avea să aducă această dimineață și eram deja ametită după tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore. Aveam nevoie să rămân un pic singură înainte să vorbesc cu Shay despre ce se întâmplase în grădină. Și la el în cameră.

Amintirea nopții trecute îmi stârnea fiori în stomac.

— Calla, îți jur, n-o să-ți fac rău, spuse Bryn printre dinții. Poți, te rog, să nu te mai miști?

— Scuze.

Sentimentul de vinovăție mă urmărise la fiecare pas cât timp îmi căutasem lupii, pe care, în final, îi găsisem în același loc în care îi lăsasem. Stomacul începu să mi se revolte când am simțit mirosul de pâine proaspătă și de citrice. Sala de mese era aglomerată în acea dimineață, dar nu plină ochi cum fusese cu o seară înainte, când fugisem de la adunare. *Căutătorii* intrau și ieșeau pe ușă, unii luau câte un croasant sau înghițeau câteva boabe de strugure, în timp ce mergeau să-și vadă de treburile lor, alții mai zăboveau la masă, cu cești de cafea aburindă în mână.

Nev, Bryn, Adne, Connor, Silas, Tess și Sabine – care părea să-și fi revenit complet – stăteau la aceeași masă la care îmi băusem cafeaua cu *Căutătorii* în urmă cu două zile. În mod ciudat, Ethan și Mason lipseau. M-am apropiat încet de masă. Mai lipsea cineva. Am simțit o durere în piept când mi-am dat

seama că îl căutam din priviri pe Monroe.

M-am așezat la masă cu ei, gata să-mi cer scuze că lipsisem cu o zi înainte și să răspund la toate întrebările pe care le-ar fi avut legate de modul în care mă hotărâsem să închei o alianță cu *Căutătorii*.

Dar, când m-am apropiat de masă, se opriră din vorbit și se lăsă o tăcere stânjenitoare. Adne se încruntă, după care ridică din umeri și își îndreptă din nou atenția asupra bolului cu fructe proaspete și frișcă din fața ei. Silas se uită atent la mine, aplecându-și capul când într-o parte, când în alta, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce se schimbase la mine. Tess îmi zâmbi cu blândețe în semn de bun-venit, dar nu îmi spuse nimic. Nev încercă de mai multe ori să-și stăpânească un rânjet, de parcă ar fi vrut să pufnească în râs, dar știa că nu ar fi fost cel mai indicat lucru pe care putea să-l facă.

După mai puțin de cinci minute, Bryn îi făcu semn lui Sabine și se ridică în picioare. Fetele mă luară pe sus și mă duseră în dormitor. De atunci, Bryn tot încerca să dreagă dezastrul din părul meu.

Sabine își țuguie buzele și se așeză în fața mea ca să vadă dintr-un unghi mai bun ce făcuse Bryn.

— Nu tai bine, o să fie neregulat.

— Vrei să o faci tu? se răsti Bryn.

— Da, spuse ea, și înșfăcă foarfeca.

— Așteaptă un pic. M-am îndreptat în scaun, iar Bryn trebui să retragă rapid foarfeca, să nu mi-o înfigă în gât. Pe bune, Sabine? Chiar vrei să mă tunzi?

O priveam încruntată, căci nu eram sigură dacă puteam avea încredere că avea să mă tundă bine.

— E plăcerea mea, Calla, o tundeam mereu pe Cosette.

Preț de o clipă, am avut impresia că își mijește răutăcioasă ochii, dar apoi îmi zâmbi din nou.

— Oh, avea un păr adorabil, spuse Bryn entuziasmată. Ar trebui s-o lași pe Sabine să continue, Calla. Eu oricum habar n-am ce fac. Pot să coafez ca o profesionistă, dar tunsul e prea mult pentru mine.

Am înghițit în sec, dar am încuviințat din cap. Dacă Sabine

avea să fie aliata noastră, atunci trebuia să uit de vechile animozități.

Bryn îi dădu foarfeca lui Sabine și zâmbi ușurată.

Am auzit pe cineva dregându-și glasul în spatele nostru. Ne-am uitat toate înspre ușă.

— Ăăă, hei, spuse Shay, ciufulindu-și părul. Privi lung grupul de fete din fața lui, dar expresia pe care o avea lăsa de înțeles că și-ar fi dorit s-o ia la goană.

— Salut, Shay, spuse Bryn, chicotind fără nicio jenă și uitându-se când la mine, când la el.

Sabine îl privi și îl salută dând din cap, după care își concentră din nou atenția asupra părului meu.

— Ce se întâmplă aici?

Înaintă câțiva pași, șovăitor, de parcă ar fi fost pe teren minat.

— Încercăm să-i aranjăm părul Callei. Și l-a ciuntit, zise Bryn răsucindu-și degetele prin șuvițele mele. Până la urmă, cu ce l-ai tăiat?

— Cu foarfeca de grădină.

Mă uitam în pământ. Nu ar fi trebuit să plec din camera lui Shay fără să-i vorbesc înainte. Acum era stânjenitor și nu știam cum să dreg situația.

— Nu-i de mirare că arată în halul ăsta, mormăi Sabine.

— Cred că arată bine, protestă Shay, apropiindu-se de noi.

Sabine râse scurt.

— Tu ai spune că arată bine și dacă ar avea lepră.

M-am îmbujorat, iar Bryn chicoti.

Shay zâmbi sfios și își drese glasul din nou.

— Cal, aș fi vrut să vorbim.

Mi-am mușcat buzele și am continuat să privesc în altă parte.

— Sigur, dar acum am un pic de treabă.

— Da, da, sigur, o să fiu la mine în cameră.

— Bine.

Își îndesă mâinile în buzunare, dar reuși cel puțin să iasă din cameră fără s-o rupă la sănătoasa.

Bryn începu să râdă.

— Cred că l-am speriat.

— Suntem o companie foarte periculoasă, spuse Sabine, fără să-și ia ochii de la foarfeca pe care o manevra cu iscusință. Poate e un pic depășit de situație.

A trebuit să mă stăpânesc să nu sar din scaun.

— Depășit de ce?

— De faptul că e noul nostru alfa. I-a luat locul lui Ren. Nu e ușor. E lup doar de câteva săptămâni; nu e obișnuit cu asta așa cum suntem noi.

— Ce?! am exclamat eu și Bryn la unison.

— Calla, nu te mai fâțâi așa, pentru că ori o să te înjunghii, ori o să-ți stric tunsoarea, răspunse Sabine impasibilă.

Am prins-o de încheietură, dar ea continuă să mă privească liniștit.

— Ce tot spui acolo, Sabine? am întrebat.

Își ridică ușor colțurile buzelor, de parcă ar fi fost singura care înțelesese o glumă doar pentru inițiați.

— Doar nu vorbești serios, Calla? Nu știi?

M-am încruntat și m-am uitat la Bryn, care mă privise până atunci consternată, dar care acum se uita la mine cu gura căscată.

Sabine îmi zâmbi larg.

— Vezi, Bryn știe.

Bryn dădu din cap.

— Ai dreptate, bineînțeles că ai dreptate. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama…

Se uită la mine cu un aer un pic vinovat și prinse culoare în obraji.

— Dar m-am gândit întotdeauna că o să fie vorba de Ren.

— Dar… cum?!

Nu-mi venea să cred că trebuia să-i pun această întrebare tocmai lui Sabine, și pe un ton rugător.

— De fapt, e chiar simplu, zise Sabine, trăgându-și mâna din strânsoarea mea acum fără vlagă și reîncepând să-mi aranjeze buclele. Știm cu toții că un alfa nu poate fi, ei bine, să spunem „promovat”. Nu găsesc un cuvânt mai bun. Trebuie să te naști alfa. Shay a fost întotdeauna unul, numai că nu era

lup. Când l-ai transformat, l-ai numit la conducere.

Avea dreptate. Un alfa nu putea fi promovat. Și, într-un fel, acesta era și motivul pentru care soluția pe care o găsiseră *Păzitorii* pentru problemele *Gardienilor* din Vail avea să fie atât de dezastruoasă. Dar nu puteam să-mi dau seama ce rol avea Shay în toate astea.

Bryn își dădu o palmă peste frunte.

— Ce proastă sunt!

— Ei, atunci suntem două, m-am răstit eu. Pentru că tot nu înțeleg.

— Nu înțelegi pentru că și tu ești alfa, Cal, îmi spuse ea, zâmbindu-mi compătimitor. Shay a avut întotdeauna impresia că este egalul tău, nu? Îți vorbește de la același nivel, nu s-a dat niciodată înapoi când l-ai provocat, nu?

Mi-am mușcat buza de jos.

— Credeam că asta e o chestie specifică oamenilor. Că nu știe cum stau lucrurile pentru că nu este de-al nostru.

— Nu, zise Sabine. E o trăsătură tipică pentru un alfa.

Bryn își strecură degetele printre ale mele.

— Ren l-a considerat mereu pe Shay un rival. Probabil că știa și el.

— Și avea dreptate, spuse Sabine, măsurându-mi părul cu degetele. Tu l-ai ales pe Shay.

— Ce?

De data asta, chiar mă zgârie cu foarfeca pe gât.

— Au!

— Nu te mai smuci așa, spuse Sabine, aplecându-mi capul într-o parte. Nu curge sânge. Mai am de tuns.

— Nu l-am ales pe Shay, am spus atingându-mi pielea care mă durea. I-am salvat viața.

— Nu mă refeream la sacrificiu, zise Sabine. Mă refeream la ce s-a întâmplat aseară.

M-am prins cu mâinile de marginile scaunului și am reușit, ca prin minune, să nu mă proptesc fix în foarfecă.

— Aseară? am șoptit eu, pe un ton răgușit.

— Sabine! spuse Bryn, lovind-o în picior. Nu!

— Nu o judec, spuse Sabine. E dreptul ei. Shay e un alfa.

Asta înseamnă că e un candidat. Plus, i-am văzut umerii. L-aș lăsa să mă ducă la o plimbare, dacă s-ar oferi.

— Sabine! țipă Bryn, uitându-se îngrozită la mine.

Dar eram prea șocată ca să mă enervez.

— Cum ți-ai dat…

Îmi ardeau obrajii.

— Miroși ca el, spuse Sabine rânjind. În plus, miroase și bine, nu-i așa? Ce gust are?

Bryn se întoarse cu spatele, dar eram aproape sigură că făcuse asta ca să-și ascundă rânjetul, căci o auzeam cum râdea pe înfundate.

— Termină, Sabine, termină.

— Am făcut duș!

Voiam să mă fac mică și să dispar.

Sabine chicoti.

— Nu contează.

M-am uitat lung la Bryn. Încerca din răsputeri să pară serioasă și să nu zâmbească prostește.

— Nu e ca și cum ai mirosi urât, Cal, spuse ea, încercând să mă facă să mă simt mai bine. Și Sabine are dreptate. Shay miroase frumos, știi, ca o grădină.

— Oh, Dumnezeule, am spus, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— Ei bine, n-o să reușesc să fac nimic cu părul tău până nu-ți schimbi poziția, zise Sabine, chicotind.

— Bine, am răspuns, îndreptându-mi umerii și trăgând aer în piept.

— Hai, termină cu tunsul și gata cu discuțiile despre noaptea trecută.

— Pe bune?

Mi-am arătat colții când am văzut cât de dezamăgită părea Bryn.

— Calla, încerc doar să-ți spun că, probabil, ai făcut ce trebuia, spuse Sabine, încercând să dea o formă șuvițelor din față. Ren a greșit. Dacă voia atât de mult să fie cu tine, trebuia să vină aici. Trebuia să vină să lupte pentru tine.

Mă uitam în jos, rușinată că mi se înroșiseră ochii și că

eram gata să izbucnesc în plâns.

— Calla.

Mi-am ridicat capul și m-am uitat la Sabine care mă privea în oglindă.

— Nu te învinovăți pentru ce i s-a întâmplat lui Ren. Știm cu toții că ai ținut la el. El a ales. Cu toții facem o alegere, la un moment dat.

M-am uitat la ea și apoi la mine, în oglindă. Șuvițele blond-deschis îmi încadrau fața în scări, de la obraji în jos, până la umeri, îmi tremurau buzele.

— M-ai făcut frumoasă.

— N-am făcut mare lucru, zise Sabine, punând foarfeca deoparte și scuturându-mă de fire de păr. Așa ești tu. Am deschis gura, dar n-am reușit să rostesc niciun cuvânt. Mi-am înăbușit un hohot de plâns. Dumnezeule, nu te smiorcăi, Calla. Trebuie să fi o alfa, mormăi Sabine, dar apoi mă strânse ușor de umăr și ieși tăcută din cameră, lăsând-o pe Bryn să mă îmbrățișeze în timp ce continuam să plâng.

Bryn plecă de lângă mine și îmi aduse un șervețel.

— Deci, când și-a făcut Sabine transplant de personalitate? am întrebat. Pot să jur că tocmai a fost drăguță. În fine, într-un fel.

— E drăguță. Bryn zâmbi cu tristețe. Dacă ești închis într-o celulă mai multe zile la rând cu cineva, ajungi să afli multe despre persoana respectivă. De fapt, Sabine nu era așa ticăloasă pe cât o credeam noi. Era doar supărată. Foarte supărată… Situațiile prin care a trebuit să treacă… Se înfioră. Are multe motive să fie supărată.

Bryn avea dreptate. Dintre toți tinerii *Gardieni,* Sabine avusese viața cea mai grea și, nu știu cum, tot eu eram cea care plângea. Mi-am suflat nasul, apoi m-am uitat la Bryn, smiorcăindu-mă în continuare.

— Cred că ai impresia că sunt jalnică.

— Nu, spuse Bryn. Am trecut toți prin multe. Și eu aș fi făcut la fel în locul tău.

— Mersi, am spus. Dar nu știu cum poți să spui asta. Nu știi ce s-a întâmplat.

— Connor ne-a pus la curent, zise. Și Silas îl tot întrerupea și încerca să ne spună întreaga istorie. E chiar ciudat băiatul ăla, nu?

— Da, este, am zis. Ce v-a spus Connor?

— Păi, presupun că nu putea să ne spună ce simți tu, zise ea. Dar pot să-mi imaginez cu ușurință. Ne-a spus cine este Shay și de ce e atât de important.

— V-a spus și despre alianță? am întrebat, îngrijorându-mă deja și gândindu-mă că orice legătură între *Căutători* și *Gardieni* ar fi fost imposibilă.

Încuviință, dând ușor din cap.

— Se pare că pot să ne învețe niște lucruri incredibile.

— Cum ar fi?

Asta era ceva nou. Am aruncat șervețelul mototolit la gunoi.

— Magie de luptă. Istoria noastră adevărată, spuse ea, traversând încăperea și clătinând din cap. Încă e greu de crezut. Toate minciunile alea.

— Știu.

— Având în vedere ce putere au *Căutătorii,* mi-aș dori să poată face ceva pentru Ansei.

Se așeză în dreptul geamului și se uită lung la valurile mării care se unduia în fața ei, o suprafață nesfârșită de turcoaz care strălucea în soarele dimineții.

— Și eu.

— Se poartă frumos cu el, zise ea, plimbându-și degetele pe draperiile de pânză transparentă. Nu îl țin în celulă, ci într-un dormitor mai mic.

— Ai fost la el?

Aveam remușcări și mai mari acum. Eu de ce nu îl vizitasem încă?

— Eu și Mason am stat cu el, cu schimbul, spuse ea. Când se întoarse spre mine, am avut impresia că văd o umbră pe chipul ei. Dar nu vrea să vorbească cu mine. Mason mi-a spus că nici cu el nu a vorbit.

— Nu vrea?

Bryn clătină din cap.

— Poate are nevoie de timp, am spus, încercând s-o liniștesc, deși simțeam cum mi se strânge inima.

— Poate. Se înfioră ușor. Calla, mă tem că o să-l pierdem.

— Îți jur că n-o să-i las pe *Căutători* să-i facă rău, am spus, mârâind.

— Nu, a răspuns ea frecându-și brațele. Nu de ei mă tem.

M-am simțit de parcă mi s-ar fi înfipt un cuțit în stomac.

— Nici nu-l mai recunosc, șopti. S-a închis atât de mult în el. Cred că nu mai vrea să trăiască. S-a scărpinat pe brațe până la sânge.

— O să-l ajutăm, am spus, deși mi se pusese un nod în gât. O să-l ajutăm să-și revină.

Dădu din cap și își șterse lacrimile de pe obraz.

— Vrei să-l vezi acum? întrebă ea. Oricum, ar trebui să-l schimb pe Mason. Devine morocănos dacă nu mănâncă din două în două ore.

— Cred că asta e valabil pentru orice adolescent, am spus eu zâmbind și luând-o de mână. Hai să-l vedem pe Ansei.

— Deci, chiar n-o să-mi spui nimic legat de noaptea trecută? zise ea, zâmbindu-mi cu subînțeles.

— Nu, am răspuns și i-am zâmbit la rândul meu.

În ultima vreme, nu mai avusesem control asupra lucrurilor care mi se întâmplau. Acum, că o aveam pe Bryn lângă mine, totul era mai bine.

După ce am făcut câțiva pași, Bryn se opri și se întoarse spre mine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nimic, spuse ea, prinzându-mă de ambele mâini și strângându-mi degetele. Doar că… Sabine are dreptate.

— În legătură cu ce? încercam să-mi dau seama la ce se gândea și mă uitam la expresia încurcată de pe chipul ei; nu părea supărată, doar curioasă.

— Legat de Shay, zise ea. E noul nostru alfa și trebuie să fie parte din haită.

— Ah, am spus și mi-am schimbat nesigură greutatea de pe un picior pe altul. Deși nu-mi displăcea ideea ca Shay să fie partenerul meu, încă nu eram complet obișnuită cu această

idee.

— Ar trebui să îl aduci și pe el, spuse ea. Să veniți împreună, voi, perechea afla. Asta îi va demonstra lui Ansei că lucrurile se schimbă. Că el… că noi putem avea un viitor.

Am încuviințat din cap. Oare l-ar fi ajutat pe Ansei să știe că lumea care îi făcuse atât de mult rău nu mai era cea care ne conducea destinele? Crezuse întotdeauna că iubirea este mai presus de toate. Poate că, dacă ne-ar fi văzut pe mine și pe Shay împreună, știind că fusese alegerea noastră, și-ar fi revenit.

— Bine, am spus eu, încuviințând din cap. Mă duc după el.

— Minunat!

Mă îmbrățișă. M-am lipit de ea și mi-am sprijinit obrazul de buclele ei. Mi-am amintit că mirosul ei îi reflecta perfect personalitatea – dulce și picant, ca un amestec de caramele și scorțișoară. Acel miros care te-ar fi făcut să te simți acasă oriunde te-ai fi aflat.

O luă grăbită pe hol, iar eu m-am dus spre camera lui Shay. Am bătut la ușă. Nu răspunse nimeni. Am bătut din nou. Poate că dormea.

— Nu-i aici.

M-am întors și am văzut-o pe Adne venind spre mine.

— Cum adică?

— Anika îl ține închis cu *Ghizii* în Sala de Tactică din Haldis, spuse ea, făcând semn cu capul spre sala de reuniuni. Plănuiesc strategia pentru recuperarea Tordisului.

— Și mie de ce nu mi-a spus nimeni? m-am încruntat.

— Ăsta este unul dintre subiectele discuției, îi zise ea. Având în vedere statutul îndoielnic al fratelui tău, o parte a diviziilor și-a manifestat îngrijorarea în ceea ce privește includerea *Gardienilor* în planul de recuperare.

Nu am știut cum să reacționez. Trebuia să fiu șocată, indignată sau ambele?

— Plănuiesc o misiune fără noi?

— Iau în calcul toate opțiunile, răspunse ea, zâmbind în treacăt. Dar asta e bine pentru noi.

— Cum adică pentru noi? am spus, devenind brusc

prudentă văzând că ochii îi străluceau.

— Am nevoie de ajutorul tău în altă misiune, spuse ea, plimbându-și degetele pe cuțitele de la brâu. Ceva neoficial.

— Ce misiune?

Simțeam că mi se ridică părul de pe ceafă.

Pe chipul lui Adne nu se vedea nici urmă de zâmbet.

— Mergem să-l aducem pe fratele meu înapoi.

• Capitolul 29 •

Preț de o clipă, am avut impresia că îmi fuge pământul de sub picioare și că mă prăbușesc.

— Calla? Adne mă prinse de braț în timp ce mă clătinam, ametită. Ești bine?

Mi-am scuturat capul, încercând să alung fierbințeala care îmi apăsa pe tâmple.

— Ai auzit ce am zis? întrebă ea, trăgându-mă după ea pe hol.

Am încuviințat din cap.

— Fratele tău?

— Da.

— Adică Ren? Îmi era greu să-i pronunț numele. Doar nu vorbești serios. Asta ar însemna să ne întoarcem în Vail.

— Nu aici, spuse ea, acoperindu-mi gura cu mâinile.

A trebuit să-mi mușc limba ca să mă abțin să nu-i mai pun și alte întrebări. Adne m-a tras după ea pe hol, am trecut pe lângă camera mea și pe lângă alte câteva dormitoare, după care a descuiat o ușă și am intrat tiptil înăuntru.

Deși forma camerei era identică cu aceea a dormitorului meu, nici că putea fi mai diferită. Dormitorul meu avea decorul standard al camerelor de oaspeți, neostentativ, dar lipsit de personalitate.

În camera lui Adne se dezlănțuiseră toate culorile: violet, negru și purpuriu pe pereți. O cuvertură de un mov aprins aproape cădea de pe pat. S-a dus în grabă spre un radio și a dat muzica atât de tare, încât mi s-a părut că pereții colorați încep să vibreze.

— Îți plac Raveonettes?

Dădu volumul mai tare.

Am încuviințat din cap. Inima îmi bătea pe ritmul melodiei și al vocilor din eter care pluteau în jurul meu.

— Mă scuzi, zise ea, trântindu-se pe pat. Nu ne putem permite să fim ascultate. Oricum, de obicei dau muzica așa

tare.

— E în regulă.

— Stai jos, spuse ea, făcând semn spre pat.

Eram prea neliniștită ca să iau loc, dar am rămas lângă marginea patului, jucându-mă cu ciucurii cuverturii.

— Deci, Connor ți-a spus.

Clătină din cap și se întinse ca să ajungă la maldărul de perne de la capătul patului.

— Mi-a zis tata. Luă un plic și scoase din el o scrisoare.

— Connor n-a făcut decât să-mi dea vestea.

— Monroe ți-a scris o scrisoare? am întrebat eu, uitându-mă la foile din mâinile ei.

Erau mai multe pagini. Oare câte îi povestise? Câte secrete ale trecutului erau dezvăluite pe acele hârtii?

Izbucni în râs și clipi des ca să nu-i văd lacrimile din ochi.

— Connor mi-a spus că tata știa că nu l-aș fi lăsat niciodată să mă prindă într-o discuție de suflet. Am obiceiul să evit chestiile astea de când mama…

Își întoarse privirea spre noptieră. M-am uitat în direcția în care se uita și ea și am văzut fotografia înrămată a unei femei. Avea părul blond-roșcat, ca arama, și ochii de chihlimbar. Ținea în brațe o fetiță cu un zâmbet strengar pe chip: o Adne mult mai tânără.

Adne frunzări paginile.

— Se pare că ea i-a unit, de fapt. Mama lui Ren, vreau să spun, Corrine. După ce a murit, tata a intrat într-o depresie îngrozitoare. Mama a fost cea care a reușit să pătrundă în sufletul lui. Apoi am apărut eu.

M-am uitat la ea fără să știu ce să-i spun. Se întoarse pe spate și strânse scrisoarea la piept.

— Eu sunt motivul pentru care nu s-a dus după Ren, spuse ea, privind în tavan. Nu voia să riște, să ne părăsească pe mine și pe mama. Credea că îi făcuse deja destul rău lui Corrine, dar, de fapt, nu a trecut niciodată peste asta. Își dorea atât de mult să-l aducă înapoi pe Ren. Totul e scris aici.

Mototoli foile.

— Sunt sigură că și-a dorit asta, am spus. Dar nu-l pot

învinovăți pentru că a vrut să vă protejeze. Ren nu știa nimic despre toate astea. Nici acum nu știe adevărul. Crede că Emile e tatăl lui.

— Știu, zise ea. De asta trebuie să ne întoarcem.

— Nu știu dacă își dorește să ne întoarcem după el, am spus, amintindu-mi cum mă lovise de pereții celulei. Poate că vrea să rămână. Ca restul.

— Tu chiar crezi asta? întrebă ea.

N-am răspuns. Nu puteam. Adevărul era că habar n-aveam. Voiam să cred că Ren putea fi salvat, dar văzusem câtă putere aveau *Păzitorii* asupra *Gardienilor*. Propriul meu frate aproape că ne ucisese pentru că fusese manipulat de foștii noștri stăpâni. Oare Ren ar fi putut crede orice altceva decât ce îi povestiseră ei despre trecutul lui?

Am simțit un nod în stomac.

Adne mă sfredeli cu privirea.

— Trebuie să încercăm.

Am tras repede aer în piept.

— Adne, dar cum? De abia am reușit să ieșim de acolo.

Se întoarse, se așeză în fund și începu să-și legene picioarele pe marginea patului.

— Tocmai de asta o să meargă acum. Nu se așteaptă să ne întoarcem și să încercăm să-l găsim pe Ren.

— Dar cum…

— O să-l localizăm. O să deschid o ușă interioară la fel ca data trecută. Îl luăm pe sus și ne întoarcem, zise ea vorbind repede, cu ochii sclipind de emoție.

— Să-l localizăm? Cum?

Își drese glasul și privi în jos.

— Ăăă. Am observat ceva. Inelul ăla pe care-l porți.

— Inelul meu? Mi-am dus mâinile la piept, acoperindu-mi inelul cu mâna.

— I-ai fost promisă, nu? întrebă ea, fără să ridice privirea. El ți l-a dat?

— Da, dar…

Tocmai voiam să-i explic că, de regulă, la o căsătorie a *Gardienilor* nu se făcea schimb de inele. Că Ren mi-l dăduse

pentru că așa dorise, pentru că era… pentru că era ce? Pentru că încerca să-mi spună că mă iubește? Că voia să-mi arate că uniunea noastră însemna mai mult decât îndeplinirea unui ordin? Aveam impresia că gândurile mele se lovesc de un zid, lăsându-mă fără aer. N-am putut să-mi termin fraza.

Adne nu băgă de seamă.

— Atunci îl putem folosi ca să-l găsim pe Ren.

Mi-am ignorat bătăile nebunești ale inimii și am încercat să-mi concentrez atenția pe ceea ce îmi spunea.

— Îl putem găsi cu inelul?

— Dacă ți l-a dat ție, atunci inelul are o legătură cu el. Pot să-l folosesc ca să văd unde e.

— Cum e posibil așa ceva?

— Inelul va țese legătura, spuse ea, uitându-se la mine și zâmbindu-mi ușor. O să urmărim firul legăturii prin Vail, până ajungem la Ren. Atunci voi deschide ușa.

— Chiar funcționează chestia asta?

— Așa l-am găsit pe Shay.

— Oh!

Îmi transpirau palmele.

— Știu că e foarte riscant, Calla, zise ea. Dar, din câte am văzut – și, sinceră să fiu, după felul în care se enervează Shay când vine vorba de el – știu că ții la Ren. Nu se poate să vrei să-l lași acolo.

— Nu, abia am reușit să șoptesc.

Se ridică în picioare și își răsuci degetele prin cosițele ei roșcate.

— E fratele meu, dar nu-l cunosc. Nu e vorba de mine aici, ci de tatăl meu.

Îmi întinse ultima pagină a scrisorii.

Pe foaia ivorie era scris cu cerneală un singur cuvânt.

Salvează-l.

Ochii îmi ardeau. M-am uitat la Adne, și mâinile au început să-mi tremure.

— Trebuie să fac asta, Calla, spuse ea. Mă ajuți?

Acum îmi tremurau și brațele și umerii, dar am încuviințat din cap.

Oftă lung, ușurată.

— Slavă Domnului.

— Cine mai vine cu noi? am întrebat, dându-i foaia înapoi, căci nu mă mai puteam uita la acel cuvânt singuratic care parcă îi sfâșia sufletul.

— Nimeni, se încruntă ea. Doar noi două.

— Crezi că o să reușim?

N-am fi avut șanse prea mari nici dacă am fi fost mai mulți.

— Nimeni nu ne-ar lăsa să facem asta, zise Adne. Dacă suflăm o vorbă despre chestia asta, o să fim supravegheate 24 din 24.

M-am încruntat.

— Poate lupii mei.

— Nu, spuse Adne. N-avem mult timp la dispoziție. Trebuie să plecăm acum, n-avem timp să facem recrutări.

— Cum adică acum?

Mi se ridicase părul pe ceafă.

— Adică azi, spuse ea. Să ajungem diseară în Vail.

— E o nebunie! am țipat, fără să-mi dau seama.

— Probabil că acum e un haos generalizat acolo, iar *Păzitorii* încă se concentrează asupra Denverului.

Era atât de calmă, încât rămăsesem cu gura căscată.

— Am putea pătrunde neobservate și cu mai multă ușurință decât în orice alt moment.

Am deschis și am închis la loc gura, fără să spun nimic. Da, într-adevăr, avea o logică. Era un plan nebunesc, și totuși…

— Nu putem să-l luăm cel puțin pe Connor cu noi? am întrebat.

M-aș fi simțit mai bine dacă ne-ar fi însoțit un alt războinic, iar Connor știa deja de Ren. În plus, aveam impresia că o sprijinea pe Adne în tot ce făcea.

Adne se înfioră.

— În niciun caz. E ultima persoană căreia i-aș putea cere ajutorul.

Frica mă făcu să răbufnesc.

— Ce dracu’ se întâmplă între voi?

Se dădu câțiva pași înapoi.

— Ce vrei să spui?

— În cea mai mare parte a timpului vă certați, dar apoi am impresia că vă sărutați pe ascuns sau ceva de genul ăsta!

Se îmbujoră, după care păli și, în final, se întoarse cu spatele la mine.

— Între mine și Connor nu se întâmplă nimic.

Am insistat.

— N-aș spune asta după felul în care se comportă.

Când se întoarse din nou cu fața, avea o expresie necruțătoare în ochi.

— Calla, tu de-abia ai intrat în grup. Ca să înțelegi ce se întâmplă între mine și Connor trebuie să ne cunoști mai bine.

— Nu vrei să-mi faci un rezumat? am întrebat.

Ridică din umeri, se îndreptă spre radio și începu să scotocească printre CD-uri.

— Aveam unsprezece ani când a murit mama.

M-am îndreptat brusc de spate, căci nu mai eram sigură de ce ar fi trebuit să-i spun. O tot întărâtasem până atunci, iar acum ajunsesem să discutăm despre mamele noastre moarte.

Adne continuă.

— Connor a intrat în divizia Haldis după ce a murit ea.

M-am apropiat de ea.

— Adne, îmi pare rău. Nu trebuie să-mi explici.

Mă ignoră și începu să-și facă de lucru cu radioul și să caute o melodie.

— El avea șaisprezece ani. Nu era chiar așa de tânăr cât să nu preia un post de *Trăgător,* dar era persoana cea mai apropiată ca vârstă de mine. Mi-a fost alături în cele mai grele momente, nu m-a lăsat o clipă singură. Mă tachina tot timpul. După ce a murit mama, am trecut printr-o fază extrem de stânjenitoare. Mâinile și picioarele parcă îmi erau inutile. Connor mi-a făcut zile fripte, dar exact de asta aveam nevoie. Nu m-a lăsat o clipă în pace. Se strâmbă. Iar în perioada aceea chiar și un singur moment de liniște mi-ar fi putut fi fatal. Am privit-o. Pe chipul ei se plimbau ca niște umbre sentimente reînviate din trecut. Închise ochii și zâmbi.

— Noaptea se strecura la mine în cameră și îmi spunea

povești amuzante despre Academia Mișcătoare până adormeam. Mă ajuta să nu cad pradă gândurilor negre. Ar fi fost insuportabil să rămân singură noaptea. A fost prietenul meu cel mai bun până când am început antrenamentul aici.

— A trebuit să te întorci în Denver când ți s-a încredințat postul?

— Nu, spuse ea, fără să mă privească în ochi. Dar așa am vrut. La Academie am învățat să fiu *Țesător*. Mi-am dorit întotdeauna să stau în Denver. Divizia Haldis a fost întotdeauna familia mea. Locul meu e alături de ei.

Își plecă fruntea, iar pletele îi acoperiră chipul.

Apoi începu să râdă, redevenind cea pe care o cunoșteam.

— Primul lucru pe care mi l-a spus Connor când ne-am revăzut, după ce stătuse la avanpost câteva luni, a fost: „Văd că ți-au crescut sânii, felicitări. Sper că știi cum să-i folosești."

— Vrei să-mi spui că asta înțelege el prin „suntem doar prieteni"? am întrebat.

Ridică din sprâncene.

— Doar nu iei flirturile lui în serios?

— Cred că nu, am spus.

Avea dreptate, oarecum, însă felul în care vorbea cu Adne era diferit de modul în care flirta cu alte fete.

— Exact. Însă, în cazul lui Connor, replicile de genul ăsta sunt un fel de *modus operandi*. Zâmbi, dar tonul vocii ei trăda neliniștea. Deși Silas a înrăutățit lucrurile.

— Cum așa?

— Am pus un pariu cu el. L-am pierdut și a trebuit să-l sărut pe Connor. Am văzut cum se înroșește ușor în obraji. Iar chestia asta l-a pus pe Connor în avantaj față de mine, spuse ea, îndreptându-și instinctiv umerii, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

Am zâmbit când i-am văzut postura agresivă.

— De ce te-ar pune Silas să-l săruți pe Connor?

Râse ușor, dar fără veselie.

— Pentru că, deși este un intelectual strălucit, Silas nu e prea creativ. Îl urăște pe Connor, așa că și-a imaginat că nimic nu poate fi mai rău decât să mă pună să-l sărut.

— Am înțeles, am spus eu, studiindu-i mimica. Și l-ai sărutat?

— Da.

— Și?

Nu-i vedeam expresia, căci se întorsese cu spatele la mine și căuta o piesă de pe albumul Raveonettes. Cântecul începu, iar ea rămase tăcută, legănându-se pe ritmul muzicii.

— Și nimic, zise ea, întinzând mâna. Connor nu vine cu noi. Îmi dai inelul?

Am scrâșnit din dinți, dar mi-am scos inelul de pe deget și i l-am trântit în palmă. Acum, că nu îl mai simțeam, aveam senzația că mâna îmi este goală. Mi-am strâns tare degetele, încercând să ignor sentimentul de deșertăciune pe care îl simțeam până în oase.

Adne scoase un cuțit de la brâu și trecu vârful ascuțit al lamei prin inelul de aur alb. Închise ochii și trase încet aer în piept. Stăteam nemișcată, parcă nici nu îndrăzneam să respir. Aveam impresia că aerul din jurul lui Adne devenea din ce în ce mai gros, pâlpâind de parcă cineva ar fi presărat un praf auriu deasupra ei.

Începu să scoată foarte încet cuțitul din inel. Mâna care se îndepărta lăsa în urmă o linie subțire. Ca o panglică de aur.

Deschise ochii și zâmbi abia vizibil.

— Iată.

Am reușit, în cele din urmă, să răsuflu.

Se uită la mine.

— E în regulă, Calla. Știu ce fac. Un fir de localizare țese o fereastră prin care nu putem să pătrundem, dar prin care putem să vedem ce se întâmplă de cealaltă parte. Acum o să reușim să-l găsim.

Am încuviințat din cap, dar picioarele îmi tremurau.

— Și dacă nu e singur?

— Tocmai asta e chestia, spuse ea, dându-mi inelul înapoi. Firul o să ne conducă la Ren și o să avem destul timp să ne dăm seama dacă putem merge să-l salvăm sau dacă trebuie să așteptăm. Bine?

— Bine.

Eram ușurată să văd că nu insista să ne luptăm cu o întreagă haită de *Gardieni*.

Adne începu să-și rotească încet brațul. Firul auriu se lungi și începu să se transforme sub ochii noștri într-o spirală subțire.

— Vrei să te uiți?

M-am apropiat și am privit peste umărul ei. Spirala pâlpâia și lua forma unui con subțire. În depărtare, vedeam celălalt capăt al firului mișcându-se, întinzându-se. Am observat că, de o parte și de alta a spiralei, se întrezăreau niște umbre încețoșate. Aveam impresia că plutesc în zbor cu o viteză incredibilă, că ne mișcăm prea repede pentru a-mi putea da seama ce se vedea în jurul nostru. Am privit atent prin conul care acum radia într-o explozie de culori și am încercat să deslușesc un obiect sau un teritoriu pe care l-aș fi putut cunoaște. Am avut impresia că zăresc conturul unui copac, iar apoi, o stâncă abruptă. Scheletele unor clădiri. Deodată, spirala începu să pâlpâie, lumina aurie dispăru, și în câmpul nostru vizual se contură clar o pantă de munte acoperită de pini, un peisaj sălbatic în mijlocul căruia se întindea o pajiște.

— Recunoști ceva? întrebă Adne.

Am încuviințat din cap, deși simțeam că paralizez de spaimă.

— E aici, spuse, uitându-se atent prin spirală. Dar nu știu dacă e singur. Oricum, având în vedere că e miezul nopții în Vail, oricine ar fi cu el ar trebui să doarmă.

— E singur, am murmurat.

— Ești sigură? întrebă ea, uitându-se la mine și încruntându-se. Dacă ești sigură, ar trebui să deschid portalul chiar acum.

Nu-mi puteam lua ochii de la fereastra pe care o țesuse firul lui Adne și care ne condusese în acest loc. La Ren.

— Sunt sigură.

Adne închise portalul și se întoarse spre mine.

— Ce-i locul ăsta?

Acum, că portalul nu mai strălucea, razele pale ale lunii luminau difuz luminișul. Clădirile neterminate erau așezate în

semicerc în jurul unei alei care nu ducea nicăieri și în mijlocul căreia se ridica o fântână secată. Se construiseră fundațiile unor clădiri care acum arătau ca niște prăpăstii ce se căscau în pământ. Pe alocuri, stâlpi din lemn, de diferite dimensiuni, se înălțau spre cerul nocturn. Aceasta era moștenirea haitei Haldis: scheletele unor locuințe, carcase ale vieților pe care le-am fi putut avea.

Aveam un nod în gât. A trebuit să-mi dreg de mai multe ori glasul înainte să pot vorbi.

— Aici trebuia să locuiască haita mea. Urma să ne mutăm aici după uniune.

— Serios? Se încruntă, apoi făcu ochii mari. Oh!

Mi-am mușcat buza și am încuviințat ușor din cap.

— Unde crezi că este? întrebă ea, uitându-se lung la șantierul tăcut ce se întindea în fața ochilor noștri.

Am făcut semn cu degetul spre o clădire care se ridica pe vârful unei movile, singura casă terminată.

— Acolo.

— Sigur?

— Aia trebuia să fie casa noastră, am spus, ocolindu-i privirea.

— Oh, Doamne, zise ea, sprijinindu-și mâna pe brațul meu. Calla, eu… n-am știut.

— E în regulă, am spus, deși nu eram atât de sigură pe mine pe cât voiam să par. Suntem doar noi aici. Locul ăsta a fost abandonat. Haita pentru care a fost construit nu mai există.

— Corect, spuse ea. Deci, cum vrei să procedăm?

M-am uitat lung la ea.

— N-ai niciun plan?

— Planul meu era să-mi găsesc fratele. L-am găsit. Sfârșit.

— Dar trebuie să-l convingem să vină cu noi! Nu-mi venea să cred că reușisem să vorbesc în șoaptă, având în vedere că mă simțeam din ce în ce mai panicată.

— De asta te-am luat cu mine, spuse ea, uitându-se lung la parcelele abandonate de pământ. Și ce crezi, am făcut bine sau nu?

Mi-am arătat caninii ascuțiți, dar nu am contrazis-o, ci mi-am întors privirea spre casa ce se ridica la vreo cincizeci de metri în fața noastră.

— Eu aș zice că ar trebui să te duci să vorbești cu el, zise Adne, în șoaptă. Urlă dacă ai probleme. Sau țipă. Cum vrei tu.

— Mersi, am spus, aruncându-i o privire supărată.

— N-aș avea nicio problemă să mă duc eu, spuse ea, încrucișându-și mâinile la piept. Dar nu mă cunoaște. Tu ești persoana la care ține. Tu ești cea care îl poate convinge că *Păzitorii* nu-i spun adevărul, asta dacă are impresia că se poate încrede în spusele lor. Tu ești singura care poate face asta, Calla.

— Știu.

De-abia acum îmi dădeam seama că tot ce se întâmpla era cât se poate de real. Sentimentul acela dureros își găsise sălaș în oasele mele. Era singura mea șansă de a mă revanșa pentru că îl părăsisem pe Ren. Dacă mai puteam schimba ceva.

Aerul rece de iarnă îmi învălui corpul ca o mantie. Fiori de gheață mi se strecurară pe sub piele, transmițându-mi o stare de neliniște, parcă luptând cu scânteia speranței care mi se furișase în suflet. Nu eram de mult timp de partea *Căutătorilor,* dar aflasem deja adevăratul preț al Războiului Vrăjitorilor. Victimele nu-mi mai erau străine – Lydia, Corrine, Monroe, mama, chiar și Ansei – simțeam povara morții lor și pierderea fratelui meu care se agățau de mine ca o ancoră ce amenința să mă tragă spre fundul unui ocean întunecat de teamă și de regrete.

Locul acela era la fel de tăcut ca moartea lor. Sugrumat de rămășițele scheletice ale vieții mele de altădată, ce aruncau umbre macabre, diforme. Nu erau o amenințare reală – erau doar frânturi din trecut, amintiri dureroase care se agățau de mine ca niște pânze de păianjen.

Speranța era însă reală. Strălucea cu mai multă putere decât stelele care luminau cerul în acea noapte tăcută de iarnă. Corrine și Monroe nu mai erau cu noi. Sacrificaseră totul pentru fiul lor. Dar el era aici. Pentru ei era prea târziu, dar Ren încă putea fi salvat. Iar eu eram singura care putea

face acest lucru.

Este vorba doar de iubire.

Era undeva acolo. Singur. Mă aștepta într-o casă în care numai fantomele trecutului nostru erau bine-venite.

Acum, în timp ce priveam resturile vieții pe care am fi putut s-o avem, îmi dădeam seama că nu era vorba nici despre iubire, nici despre Shay și nici despre *Căutători*. Era vorba despre sacrificiu – despre mântuire și despre o pierdere care ar fi putut avea un nou înțeles.

Speranță. O a doua șansă. Ren ar fi putut să ne ajute să câștigăm acest război. Dacă am fi luptat împreună, sângele vărsat, suferința și durerea nu ar fi fost irosite. Știam că nu aș fi putut să-l mai abandonez. Nici acum, nici altă dată. Chiar dacă asta însemna că, până la urmă, aveam să mă sacrific și eu.

virtual-project.eu